

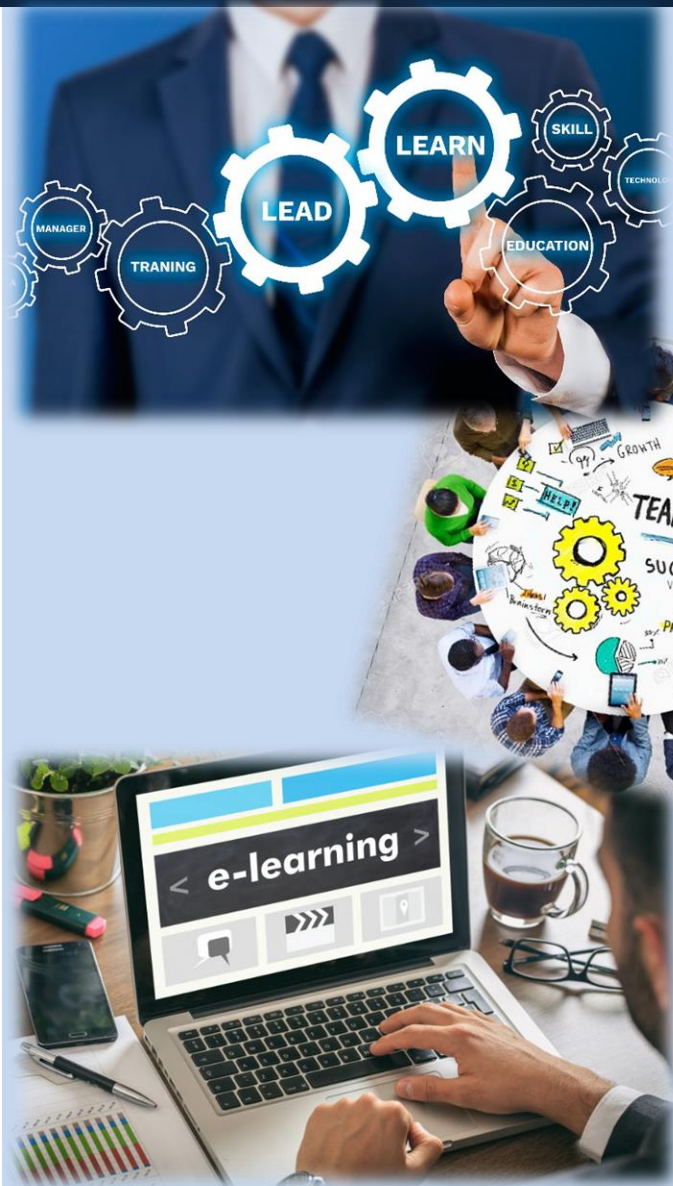
Lucrările Sesiunii de comunicări științifice "Cartea- leac pentru suflet" ediția a X-a

ISSN 2810 – 1995

ISSN – L 2810 - 1995

CATEDRA
SUPLIMENT

Publicație periodică de informație și cultură - ediție nouă online

Formează-te și vei putea forma!

DIN ISTORISIRILE LUI GEORGE TOPÂRCEANU

Numele de George Topârceanu, provine de la Topârcea, comuna din părțile Sibiului, unde trăise bunicii și străbunicii poetului și unde s-a născut și a trăit Ion Topârceanu, tatăl scriitorului, om robust și glumeț care a ajuns la respectabila vârstă de 90 de ani. Mama sa, Paraschiva Topârceanu, născută Coman, era pricepută la țesut și a practicat acest meșteșug fin al împletirii firelor textile la Azilul

"Elena Doamna" din București, unde a funcționat ca maestră de țesătorie.

Soarta a făcut ca, Paraschiva Topârceanu să-și mute războaiele la diferite școli din țară: la București, Armășești, Șuici pe Topolog-Argeș, Nămăiești, tot în Argeș.

Primele doua clase elementare, Topârceanu le frecventează în București, după care îl aflăm în clasa a III-a, a IV-a, și a V-a la școala elementară din comuna Șuici-Argeș, având insitutor foarte bun pe Ion Grigorescu, învățător priceput, cu o fire bună și cu dragoste pentru școlarii săi. Din clasa a III-a, Topârceanu își amintește mai târziu de primele lui versuri:

"Eram în clasa a III-a pimară când am descoperit că pot să fac versuri. Aveam pe atunci un coleg de clasa pe care-l chema Stănciuc, un băiețel slab și cu urechi mari, puțin mai mic de statură decât mine. Intr-o recreație i-am zis lui Stănciuc:

- Vino, să-ți spun o poezie, făcută de mine.....

Și l-am tras după colțul școlii, într-un loc ferit, unde i-am debitat prima mea operă literară, alcătuită numai din două versuri:

"Săriți cu toții, frați români/ Să dăm năvală în păgâni!

Era o poezie patriotică. O făcusem într-un moment de inspirație, după modelul celor din cartea de cetire. Și eram foarte mândru.

Tot Topârceanu ne spune ce s-a întâmplat în ziua următoare între el și Stănciuc:

"Dar ambiția de autor e mare lucru. A doua zi l-am invitat din nou pe Stănciuc să-i mai cetesc o dată poezia cu frații români.

- Ce-mi dai ca s-o ascult?

- Îți dau o periuță și doi nasturi, i-am promis eu.

A ascutat-o cu chii pe pereți și frământând din picioare. Iar cand am isprăvit n-a zis nimic - a întins mâna și a așteptat în tăcere, ca un om care și-a îndeplinit conștiincios obligația, să-i dau ce i-am promis"

Poetul, copil de atunci și-a dat seama cu amărăciune că în fața lui nu se găsea un coleg înțelegător, căruia să-i placă poeziile și să le prețuiască, ci un egoist, lipsit de orice sentiment, un interesat cu suflet aspru. De aceea Topârceanu ni se confesează:

"E inutil să vă spun cât de tare m-a scârbit gestul acesta. Întâmplarea aceasta m-a descurajat și m-a îndepărtat multă vreme de literatură."

Cu toate acestea la maturitate, poetul a iubit foarte mult copiii și a scris pentru ei. Era capabil să-i iubească, să confecționeze pentru ei, copiii din Nămăiești, zmeie mari, de forme diferite, de înălțimi și culori variate, introducând inovații în construcție în așa fel ca năstrușnicele jucării să se înalțe repede și cât mai sus.

Poeta Otilia Cazimir care l-a cunoscut îndeaproape mulți ani, îl numește "prietenu celor mici":

Împreună cu acești prieteni cutreiera împrejurimile și organiza concursuri de tir, odată observând câteva ciori, poposite pe un gard, Topârceanu a improvizat o întrebare în versuri:

"Foaie verde ș-un amnari,/ câte cioare și câți pari?"

Dacă câte-o cioară s-ar așeza pe câte un par, ar rămâne o cioară fără par!

Daca două cioare s-ar așeza pe-același par, Ar rămâne un par fără de cioară....

Și-apoi, foaie verde ș-un amnari,/ câte cioare și câți pari?"

Copiii mai mărișori și-au pregătit creioanele încercând să rezolve problema. Au pus-o într-o ecuație: $X=Y+1$. O fetiță foarte deșteaptă, Alexandra, s-a apropiat de poet și, tot în versuri i-a răspuns: *"Foaie verde ș-un amnari, / patru cioare și trei pari.*

Pentru copii, în afara poeziilor pe care le cunoaștem cu toții, a scris foarte multe fabule pe care dorea să le strângă într-un volum.

Tot Otilia Cazimir își amintește în povestirile ei despre Topârceanu, că poetul iubea animalele, chiar și viețuitoarele pădurii, și în special, puii acestora: sticleți, scatii, canari, turturele, vulpișoare și pisici.

Cu deosebită nostalgie, fiul poetului își amintește o întâmplare draguță, de pe când era elev în clasa a IV-a la Pitești. În vacanța de primăvară, în aprilie, venise la Nămăiești, unde se afla familia și l-a întrebat pe G.Topârceanu despre felul cum scrie:

- *" Mă tot întreaba domnul și niște băieți din clasa noastră cum scrii dumneata.*

- *Dar tu cum crezi ?*

- *Nu știu. Te văd numai că scrii la masă.Cum te gândești la ele? Cu îți vin în minte?*

- *Care sunt la voi în clasă colegi mai deosebiți?-de pildă, ăl mai vlăjgan și ăl mai gras, mai legat, mai puternic?*

- *Rony și Milu.*

- *Foarte bine. Uite ce facem acum.Ne uităm atent la ei. Bine de tot. Unul, ai spus că e micuț și de celălalt că-i îndesat Ei bine, acum să le dăm în glumă câte o însușire pe dos de cum le este făptura.*

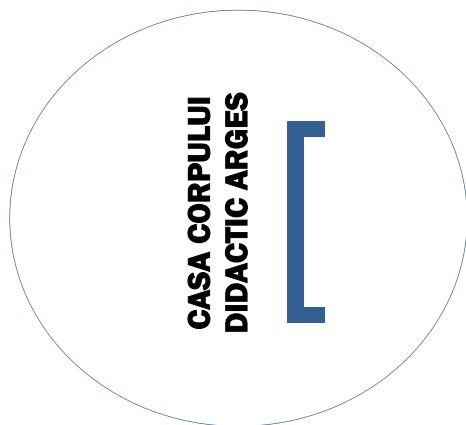
- *Prea bine! Scrie:"Colegul meu Milu e atât de ușurel/ Că vrând să se cântărească / S-a rupt cântarul cu el..."*

Cele două strofe, care sunt două epigrame l-au uimit pe micul școlar care a fost pus de tatăl său să le repete, până i s-au fixat în memorie pentru întotdeauna. Din aceste exemple se poate vedea procedeul folosit de marele poet și ușurința cu care scria epigrame. Biblioteca personală a lui Topârceanu se află o parte la Câmpulung Muscel și o parte la Iași. În ea se află cărți pentru copii, pe care el le citise cu interes, ba pe unele le recitise cu plăcere și pe marginea cărora a lăsat diferite și numeroase notări. Topârceanu își dădea seama de marea importanță pe care o au povestirile și poeziile frumoase pentru sufletul celor mici și dorea din inimă, ca în țara noastră copiii să crească buni, cinstiți, harnici și cititori a câtor mai multe cărți.

Bibliografie:

TOPÂRCEANU, G.; Versuri și proză; Studiu introductiv, tabel cronologic și bibliografie de Virgiliu Ene; Editura Albatros,1977

*bibliotecar BADEA Irina, Șc. Gimnazială "George Topârceanu" Mioveni
prof. Inv. Primar TICAN (STAN) Elena Aurora, Șc. Gimnazială "Petre Țuțea" Boteni*

DEZVOLTAREA GUSTULUI PENTRU LECTURĂ ȘI ROLUL BIBLIOTECII ȘCOLARE

Dragostea pentru cărți, gustul pentru lectură- nu este foarte răspândit în lumea de astăzi. În această privință, ca și în ceea ce privește genurile preferate de cărți, există diferențe semnificative între utilizatori și neutilizatori, precum și între utilizatorii înregistrați și cei neînregistrați.

Din experiența noastră în bibliotecă, am observat, în ceea ce privește genurile de cărți preferate, că utilizatorii neînregistrați și neutilizatorii sunt la fel de apropiați. Utilizatorii înregistrați preferă literatura din programa de examene naționale, romanele contemporane, urmate de romanele polițiste, cărțile de istorie și literatura clasică. Non-utilizatorii au aceleași două opțiuni de top,

în timp ce locurile trei și patru sunt ocupate de cărți practice, apoi de cărți de istorie. În ceea ce privește utilizatorii neînregistrați, pe lângă cele două tipuri de romane pe care le clasează și ei în top, aceștia preferă cărțile practice. Pentru utilizatorii înregistrați, lumea lecturii este orientată mai mult spre ficțiune, iar pentru cei care nu sunt utilizatori spre informații practice (dicționare, enciclopedii și cărți practice) - în timp ce utilizatorii neînregistrați trăiesc într-un mediu cultural intermediar, jumătate de partea ficțiunii și jumătate de partea cărților practice.

Exista factori care influențează dacă oamenii folosesc sau nu biblioteca: gustul lor pentru lectură, tipul de cărți pe care le preferă sau dacă dețin sau nu cărți acasă. Utilizatorii înregistrați dețin mai multe cărți, cumpără mai multe cărți și citesc mai multe cărți decât utilizatorii neînregistrați și decât neutilizatorii.

Contactul strâns cu biblioteca nu este doar o potrivire a genurilor de cărți preferate cu colecțiile oferite, ci și de familiarizare cu ceea ce se oferă. Căutarea de documente și imersiunea în colecție îmbracă mai multe forme, unele mai intense decât altele: a cere sfaturi, a rătăci printre rafturi, a căuta un titlu anume sau a porni într-o aventură: căutarea și găsirea fac obiectul unei varietăți de tactici de educație.

Interesul față de bibliotecă și, prin urmare, stima pe care i-o acordăm - este alimentat și de imaginea pe care o avem despre utilizatorii ei. Biblioteca școlară este de interes general și pentru că utilizatorii săi sunt copii cu drepturi egale și adulți (personal didactic etc), oameni ca toți ceilalți. Această neutralitate socială subliniază caracterul democratic al bibliotecii și alimentează imaginea consensuală pe care utilizatorii și neutilizatorii o au despre ea.

Chiar dacă este evident, merită să explorăm problema relației noastre cu cărțile și bibliotecile. Există ceva emoțional, secret și intim în legătură cu cărțile și cu practica lecturii, ceea ce înseamnă că relația cu biblioteca nu poate fi una de simplă utilitate, chiar dacă pentru unii nu este decât atât.

Investiția în lectură explică investiția în bibliotecă, care poate lua mai multe forme: pasională, chiar compulsivă, exigentă, intensă, regulată, ocazională,

încăpățanată sau dezamăgită, aristocratică sau muncitoare, entuziastă sau resemnată etc.

Dacă bibliotecarii se interesează de persoanele îndepărtate de cărți, atunci ei reușesc să cultive mai îndeaproape relația cu cititorii (termen generic cu care erau desemnați utilizatorii), semnificând astfel, în această stenogramă simbolică, că biblioteca este „casa cărților”.

Situată direct în cadrul unei școli, în „inima” acesteia, biblioteca devine instrumentul neprețuit de democratizare a cărților în rândul tinerilor.

În cadrul unei clase, generalizând -chiar în cadrul școlii, există cei care citesc cu regularitate, cei care citesc ocazional și cei cărora nu le place să citească. Lucrurile nu par să fie prestabilite: sunt momente în care citim mult, alteori mai puțin sau deloc. Nici acești „non-cititori” nu sunt de neschimbat, lucrurile se schimbă în timp. Unii elevi citesc mult până la 12 ani, apoi nu mai citesc până la 20 de ani, pentru ca mai târziu să înceapă din nou. Alții nu vor citi nimic în copilărie și vor descoperi plăcerea de a citi mai târziu, ca adulți.

În concluzie, un spațiu liber de constrângerile academice, o „gură de aer” între ore/ lecții, biblioteca școlii este un loc special dedicat cărților, unde fiecare elev este binevenit. Nu este neobișnuit ca unul dintre primele locuri culturale frecventate de tineri să fie biblioteca școlii: acolo au loc ateliere de lectură sau realizare și expoziții de materiale handmade (vezi *Școala Altfel, Dăm startul al citit, Prietenie...pe o sfoară, Ziua Francofoniei* etc), acolo au loc activități școlare și extrașcolare în cadrul unor proiecte care ne îmbogățesc moral și spiritual- într-un cuvânt: „educă”.

Biblioteca trebuie să fie un loc în care toată lumea are acces egal la informație și cunoaștere, indiferent de vârstă, rasă, sex, religie, naționalitate, limbă sau statut profesional sau social, fără cenzură ideologică, cu resurse materiale (cărți) și digitale (acces la tehnologie), iar gustul pentru lectură se dobândește citind.

Bibliografie selectivă:

- www.ifla.org/fr/publications/ manifeste-de-lifla-unesco-de-la-bibliothequescolaire-1999/
- Legea Nr. 334 din 31 mai 2002 ***
Republicată Legea bibliotecilor

bibliotecar Bădica Daniela, Liceul Tehnologic "Dimitrie Dima" Pitești

CARTEA: CERTITUDINI ȘI ÎNTREBĂRI

Am admirat întotdeauna scrierile care te acceptă în lumea lor, care te înțeleg și-ți respectă unicitatea receptării. În ele recunoști o parte din tine, uneori te descoperi, alteori constăți că percepția ta nu era greșită, doar că nu găseai cuvintele potrivite sau nu aveai lângă tine interlocutorii adecvați. Cărțile Ioanei Pârvulescu îmi dau sentimentul de bucurie, de asumare a vieții în toate formele de manifestare, fără rușine și fără ipocrizie. Și pentru aceasta îi mulțumesc!

În cărțile ei și-a notat nedumeririle, indignările, speranțele, meditațiile pe tema lumii în care trăim. Autoarea însăși recunoaște că paginile nu-i aparțin doar ei, că ne regăsim cu toții acolo, iar ea are generozitatea de a oferi și altora spațiul literaturii despre care spune că nu a dezamăgit-o niciodată. Observă că o carte seamănă cu secolul în care s-a născut, e plină de neliniște, dar n-a uitat să râdă. Alta vorbește cu bucurie despre lumea culturală și leagă în moduri diferite literatura și viața sub forma unor scrisori.

Întrebările ei sunt și ale noastre, dar exprimate mai clar, mai precis, mai vibrant. De exemplu: *Ce model aveți?* Recunoaște că ideea de model era strict legată de imitație, de copie, iar ea avea superstiția originalului. Modelul putea impune o limitare a libertății de alegere, a curajului deciziei. Un model colectiv, format din trăsături demne de luat în seamă ale unora și altora, oameni din jur și din cărți, a suplinit absența celui unic. Maturizarea înseamnă și această capacitate de a deveni tu însuși luând de la alții ce admiri mai mult. Imaturitatea poate însemna vanitatea unicității tale. Autoarea afirmă că de la Alecsandri ar lua înclinația către intimitate, capacitatea de a face corp comun cu prezentul, de a trăi altruist evenimentele, fără a uita să-ți guști egoist clipa.

Modelul este acel om pe care îl ai în minte dacă nu ești sigur cum ar trebui să reacționezi atunci când viața sau oamenii te pun la încercare. La Maiorescu admiră figura lui gravă, care vede deșertăciunile lumii și încearcă să le înfrunte senin, dar critic. Caragiale îi place

fiindcă se opune lui Maiorescu, vede deșertăciunile, dar le ia în răs. El vede slăbiciunea, dar n-o combate, ci și-o asumă. Cele două atitudini contrare (seninătatea distantă și identificarea cu ironia) se întâlnesc într-un loc inaccesibil multora.

Altă întrebare uimește: *Vă place răul?* Scriitoarea îl citează pe Milan Kundera care spunea că uneori, fără s-o știe, răutatea poate deveni elogiu. Completează imediat că răutatea exercitată asupra cuiva este mereu un elogiu. Este frapată de o frază pe care i-o spune Andrei Pleșu: binele e discret, răul e spectaculos. Fiindcă primește un mail cu titlul *Bun venit în secolul 21!*, se simte vizată direct și scrie despre cum suntem întâmpinați de noul veac, din care au trecut deja două zecimi. Găsește că acum prepoziția FĂRĂ este mai des utilizată și ea definește, în mod bizar, progresul din lumea noastră. Ceva în minus, o eliminare... Există la nivel individual sau social o dietă afectivă, dar și o dietă etică. Așadar, astăzi avem:

Telefoane fără fir
Gătit fără foc
Mâncare fără grăsime
Dulciuri fără zahăr
Muncă fără efort
Relații fără implicare
Atitudini fără delicatețe
Sentimente fără inimă
Greșeli fără număr
Argumente fără teme
Gesturi fără valoare
Nevoi fără sfârșit
Situatie fără speranță...

Autoarea remarcă mutațiile care s-au petrecut în mentalitatea omului din secolul 21. Se scrie tot mai mult și mai apăsător cu tușe negre, dar, fiindcă fila lumii a devenit și ea neagră, scrisul nu se mai distinge. Ne-am obișnuit cu răul, îl sporim, iar binele devine tot mai mic și mai ascuns. Omul de azi e derutat de perspectiva nouă, nu mai poate percepe lucrurile la proporțiile lor firești și

nu le mai poate stăpâni. Ioana Pârvulescu riscă, după cum spune ea, o previziune estetică. Peste una-două generații, plictisiți de atâta violență, răuate, mizerie... oamenii vor redescoperi valorile pozitive și le vor acorda întâietate.

Când te lupți cu demonii trebuie să te poți lăsa locuit de zei... În piesa lumii de azi, binele duce tava, numele nu-i apare pe afiș, răul este protagonistul. Salvarea apare câteodată timid, atunci când prepoziția FĂRĂ nu mai are conotația unei absențe, ci a plusului absolut:

Fără ezitare
Fără regrete
Fără grabă
Fără supărare...

O ultimă întrebare: *Sunt cărțile în stare să ne consoleze?* Cartea își cere dreptul la timp. Cititul zilnic ar trebui să fie nevoie vitală, nu accesoriu. Așa cum ți se face foame și sete... Este cititul-viață. Cartea îți deschide vocea interioară. De aceea i se pare atrăgătoare ideea lui Michael Kruger de a exista în programa școlară o oră pe săptămână în care elevii învață să tacă, să fie singuri. Ar descoperi mai ușor cartea care liniștește sufletul.

Așa nu ne-am mai simți străini în lumea asta... și în lumea din noi.

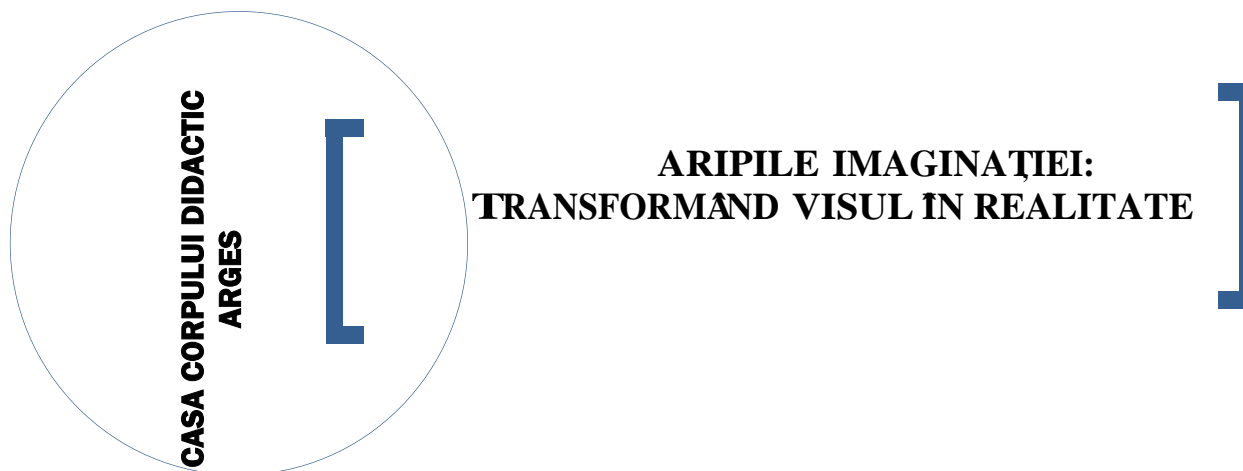
Bibliografie:

Pârvulescu, Ioana - *Cartea întrebărilor*, Editura Humanitas, București, 2010

prof. dr. Elena-Cremona Țintatu-Comănescu

Prof. Narcisa Boghetu

Școala Gimnazială Traian Pitești, jud. Argeș

În lumea noastră, imaginația servește ca o poartă către universuri neexplo- rate și viziuni neînțelese. Atunci când lasăm gândurile noastre să zboare, ne deschidem mintea către posibilități nelimitate. Astfel, ideile devin planuri, iar visurile devin realitate. Acest referat explorează modul în care putem trans- forma visurile în realitate prin intermediul imaginației, gândirii și, nu în ultimul rând, prin lectură.

1. Lasă-ți imaginația să zboare

Imaginația este un instrument puternic care ne permite să visăm cu ochii deschiși. Atunci când ne dăm voie să ne lăsăm purtați de valul gândurilor noastre, descoperim idei noi și soluții neașteptate. Imaginația este motorul care alimentează inovația și creativitatea în toate domeniile vieții noastre.

2.

Transformarea visului în realitate începe prin așternerea gândurilor pe hârtie. Prin scriere, ne clarificăm ideile, le organizăm și le transformăm în planuri con- crete. Fie că este vorba despre un proiect de afaceri, o călătorie sau chiar despre aspirațiile personale, exprimarea lor pe hârtie este primul pas către realizare.

3. Visează până când visul devine realitate

Persistența și dedicarea sunt cheile transformării visului în realitate. Nu trebuie să ne oprim din visat și din lucrul la obiectivele noastre până când acestea nu devin realitate. Fiecare pas mic în direcția visului nostru aduce o altă bucată din el în realitatea noastră cotidiană.

4. Puterea lecturii în transformarea visului

Lectura ne deschide accesul la cunoștințe și idei care pot alimenta și inspira visurile noastre. Prin lectură, putem învăța din experiența altora, putem descoperi strategii și tehnici care să ne ajute în călătoria către realizarea viselor noastre. Mai mult decât atât, lectura ne antrenează mintea și ne îmbogățește vocabularul și capacitatea de exprimare, ceea ce poate fi extrem de util în comunicarea visurilor și a planurilor noastre către ceilalți.

Cititul este unul dintre cele mai puternice exerciții mentale disponibile oamenilor, având un impact profund asupra creierului și asupra vieții noastre în general. Investiția în obiceiul de a citi poate aduce beneficii semnificative pe termen lung pentru dezvoltarea personală și profesională, pentru sănătatea mintală și pentru calitatea vieții în ansamblu:

Dezvoltarea capacităților cognitive: Cititul este un exercițiu complex pentru creier, implicând procese precum decodificarea semnelor scrise, înțelegerea și interpretarea textului, anticiparea și interferența. Aceste procese îmbunătățesc abilitățile cognitive precum concentrarea, atenția, memoria și gândirea critică.

Extinderea vocabularului: Cititul regulat expune cititorul la o varietate de cuvinte și expresii, contribuind astfel la extinderea vocabularului său. Cu cât este mai bogat vocabularul unei persoane, cu atât este mai eficientă comunicarea și mai ușor este pentru ea să-și exprime ideile și să înțeleagă conținutul complex.

Stimularea imaginației și creativității: Lectura oferă o fereastră către lumi imaginare și perspective noi. Când citim, creierul nostru creează imagini mentale, personaje și situații, ceea ce stimulează imaginația și creativitatea. Această capacitate de a vizualiza și de a crea mental este esențială pentru inovație și gândire originală în diverse domenii.

Antrenarea empatiei și a înțelegerii sociale: Cititul ne permite să experimentăm lumi și vieți diferite de ale noastre și să înțelegem perspectivele altor persoane. Această expunere la diversitatea umană și la complexitatea relațiilor sociale contribuie la dezvoltarea empatiei și a înțelegerii interpersonale.

Reducerea stresului și îmbunătățirea stării de bine: Studiile au arătat că cititul regulat poate reduce nivelul de stres și poate îmbunătăți starea de bine emoțională. Pierderea în paginile unei cărți oferă o modalitate eficientă de a scăpa de preocupările zilnice și de a ne relaxa mintea.

Prevenirea declinului cognitiv: Cititul regulat poate contribui la menținerea sănătății creierului și la prevenirea declinului cognitiv asociat îmbătrânirii. Stimularea constantă a creierului prin activități intelectuale precum cititul poate ajuta la menținerea funcțiilor cognitive în timp.

Lasându-ne imaginația să zboare, așezând gândurile pe hârtie și persistând în visarea noastră până când devine realitate, ne deschidem calea către un viitor plin de realizări și împliniri. Însă, nu trebuie să uităm niciodată puterea lecturii în această călătorie. Lectura nu numai că ne îmbogățește mintea și ne deschide orizonturi noi, dar ne și ajută să ne transformăm visurile în realitate, oferindu-ne instrumentele și cunoștințele necesare pentru a face acest lucru.

*prof. Boncoi Luiza Ana-Maria
prof. inv. primar Vasile Mihaela*

CASA CORPULUI DIDACTIC
ARGEȘ

IMPORTANȚA CĂRȚII ÎN VIAȚA OMULUI

Importanța cărții în viața omului este imensă, deoarece este un instrument puternic pentru a-și dezvolta mintea și a-și îmbogăți cunoștințele. Prin intermediul cărții, oamenii pot să exploreze noi idei, concepte și lumi, să înțeleagă mai bine lumea din jurul lor și să-și dezvolte capacitatea de a gândi critic.

Cărțile sunt, de asemenea, un instrument important pentru educație. Prin citirea cărților, oamenii pot să-și îmbogățească cunoștințele și să-și dezvolte abilitățile în diferite domenii, precum știință, istorie, literatură sau matematică. Cărțile sunt, de asemenea, un instrument important pentru a-și îmbunătăți abilitățile de citire, scriere și comunicare, care sunt esențiale pentru succesul în carieră și în viață.

Cărțile au un impact puternic asupra emoțiilor și a stării de spirit ale oamenilor. Citind cărți pozitive și inspiraționale, oamenii pot să-și îmbunătățească atitudinea și să-și crească încrederea în sine. Cărțile pot să ofere, de asemenea, confort și consolare în timpul dificil și pot ajuta oamenii să se conecteze mai bine cu emoțiile lor.

De asemenea, cărțile sunt un instrument important pentru a-și îmbunătăți imaginația și creativitatea. Prin citirea cărților, oamenii pot să se inspire și să-și dezvolte propriile idei și proiecte, precum și să-și îmbunătățească abilitățile de scriere.

În plus, cărțile sunt un instrument important pentru a înțelege și a aprecia cultura și tradițiile altor națiuni și societăți. Prin intermediul cărților, oamenii pot să exploreze diferite perspective culturale și să înțeleagă mai bine diferențele și asemănările dintre diferite culturi.

Cărțile sunt, de asemenea, un instrument important pentru a-și îmbunătăți abilitățile de lider și de a lua decizii. Prin citirea cărților de afaceri, de leadership și de dezvoltare personală, oamenii pot să învețe strategii și tehnici pentru a-și îmbunătăți abilitățile de lider și a lua decizii informate.

Cărțile mai sunt și un instrument important pentru a înțelege și a gestiona problemele emoționale și mentale. Prin citirea cărților despre subiecte precum anxietatea, depresia și gestionarea stresului, oamenii pot să înțeleagă mai bine aceste probleme și să învețe metode eficiente pentru a le gestiona. De asemenea, pot găsi consolare și înțelegere în poveștile și experiențele altor oameni care au trecut prin aceste probleme, ceea ce poate ajuta la reducerea sentimentului de izolare și a ușura procesul de vindecare.

Un alt avantaj al cărților este că ele oferă oportunități pentru a-ți îmbunătăți vocabularul și exprimarea. Citind cărți care folosesc un limbaj complex și o gramatică sofisticată, oamenii pot să-și îmbunătățească abilitățile de comunicare și să-și extindă vocabularul. Aceasta poate fi benefică atât pentru cariera lor, cât și pentru relațiile sociale.

Cărțile pot, de asemenea, să ajute la îmbunătățirea concentrării și a atenției. Citind o carte necesită concentrare și atenție pentru a înțelege și a absorbi informațiile din ea. Acest lucru poate ajuta la îmbunătățirea acestor abilități în alte aspecte ale vieții, cum ar fi studiul sau munca.

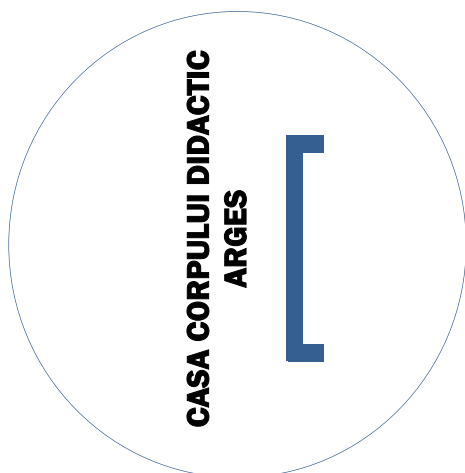
Cărțile sunt un instrument important pentru a-ți îmbunătăți relațiile și a-și dezvolta empatia. Prin citirea cărților care explorează diferite relații și emoții, oamenii

pot să înțeleagă mai bine propriile emoții și ale celor din jurul lor și să-și îmbunătățească abilitățile de a se conecta cu ceilalți.

În cele din urmă, cărțile pot fi o modalitate de a se relaxa și de a evada din rutina zilnică. Citind o carte bună, oamenii pot să se concentreze pe povestea sau personajele și să uite de problemele lor sau de stresul din viața reală. Acest lucru poate ajuta la reducerea nivelului de stres și la îmbunătățirea stării de bine.

În concluzie, **cărțile sunt** un instrument puternic pentru dezvoltarea personală și profesională, pentru educație, pentru înțelegerea și aprecierea culturii și tradițiilor altor națiuni și societăți, pentru îmbunătățirea abilităților de lider și pentru dezvoltarea empatiei și a relațiilor. Prin urmare, este esențial să se promoveze cititul și să se sprijine accesul la cărți pentru a-și îmbunătăți viața și pentru a-și atinge potențialul.

*prof. inv. primar Brichiuș Daniela
Școala Gimnazială ”Vintilă Brătianu” Ștefănești*

CARTEA, O COMOARĂ FĂRĂ PREȚ

Cartea este o comoară fără preț, care adună cele mai frumoase gânduri ale celui care a scris-o, gânduri pe care cel care o citește le poate folosi în voie. Ea ne dezvăluie taine nebănuite este un adevărat leac pentru suflet.

Mă străduiesc să îi determin pe copii să devină cititori pasionați, să le formez cu răbdare gustul pentru lectură. Elevilor din clasa I, la început, le citesc eu poveștile, apoi constat că vin singuri la bibliotecă să împrumute cărți, iar eu vorbesc cu ei, le recomand cărți potrivite pentru vârsta lor, vreau să le stimulez interesul pentru lectură, să le formez o atitudine pozitivă față de carte și să le cultiv dragostea pentru literatură. În relația cu cititorii consider că este important primul contact cu bibliotecarul, pentru că acesta contribuie la fixarea imaginii bibliotecii, în

funcție de cum știi să îi atragi vor veni să frecventeze biblioteca, așa că încerc să mențin o relație apropiată cu elevii. Succesul depinde de calitatea modului în care comunic cu ei. Cum este relația dintre bibliotecar și elev tot așa se prezintă și relația cititorului cu biblioteca. Dacă cititorul este pregătit să urmeze sfaturile mele în privința primelor lecturi și revine cu cartea citită și dorește să-și exprime impresiile înseamnă că cele mai grele teste au fost trecute și că între mine și el s-a instituit o relație. Este practic perioada de încercare.

Le explic celor mari și celor mici că prin citit își îmbogățesc vocabularul și își dezvoltă capacitatea de exprimare și că cititul este lucrul care stă la baza formării culturii generale de care vor avea atâta nevoie în viața de adulți.

În acest sens, împreună cu cadrele didactice, desfășurăm cu elevii o serie de activități legate de carte.

Încerc să îi familiarizez cu tot ceea ce înseamnă o carte începând cu părțile componente ale cărții, ce înseamnă alineatele unui text, unde apar titlul și autorul pe copertă și ce conține cuprinsul unei cărți.

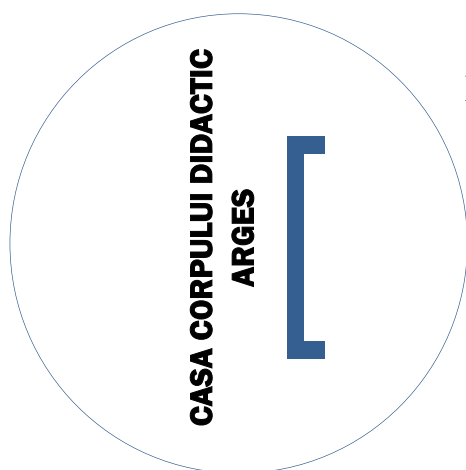
Pentru ca activitățile să devină mai captivante începem cu întrebări de genul: Te-ai gândit oare cum se face cartea ? Știi câte eforturi sunt depuse pentru a ajunge ea la tine ? Apoi, ca pe o poveste, le spun că istoria cărții este îndelungată, că la început, erau scrise de mână, pe papyrus sau plăcuțe de argilă, cum că hârtia a fost descoperită de chinezi și s-a răspândit și în Europa, apoi germanul Johannes Gutenberg a inventat tiparul.

Și așa începe povestea cărții. Pentru ca foile, ca să devină cărți trebuie să se întâlnească cu

scriitorul, căci el știe să înșire multe basme fermecate pe foile albe, care vor fi numite manuscris. Așa se numește orice carte sau document scris de mână. După ce a prins viață basmul fermecat, scriitorul trebuie să se întâlnească cu un desenator care să facă în așa fel ca ție să îți placă cartea frumoasă cu ilustrații magice. După aceasta, manuscrisul cu tot cu desene ajunge la editură, unde cartea va fi citită, aranjată și redactată. Editura trimite cartea la tipografie, aici cartea trece mai multe procedee. Astfel, pe foile, care cândva erau copaci în pădure, apar poveștile tale dragi. Cartea va ajunge la librărie, iar de acolo la bibliotecă sau în casa ta.

Ați văzut ce cale lungă parcurge cartea până ajunge așa cum o vedeți voi acum? Deci, de câte ori deschideți o carte, să aveți grijă de ea, să nu îndoii filele pentru că se pot rupe și e păcat pentru că o carte se face foarte greu. Așadar nu trebuie să privim cartea ca și cum ar avea un preț în bani, pentru că ea este o comoară fără preț.

*bibliotecar Buligai Anișoara, Liceul de Arte "Dinu Lipatti" Pitești
profesor Vlădău Romu, Liceul de Arte "Dinu Lipatti" Pitești*

ROLUL UNITĂȚII DE EDUCAȚIE TIMPURIE

ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI

"STAREA DE BINE "

J.A. Comenius spunea : "pentru fiecare om, viața este o școală, de la leagăn până la mormânt". Se mai afirmă că volumul de cunoștințe acumulate de omenire se dublează o dată la 10 ani, iar de la descoperire/ cunoaștere până la aplicarea noilor informații trece și mai puțin. Așadar, școala/ organizația care se ocupă cu modelarea

controlată a personalității copilului, viitorul adult, trebuie să își actualizeze componentele, astfel încât să aibă o influență adecvată asupra educabilului.

ROLUL UNITĂȚII DE EDUCAȚIE TIMPURIE:

- FORMEAZĂ COPILUL PENTRU ȘCOALĂ

Grădinița reprezintă fundația întregii educații a copilului. Trăim într-o epocă în care învățarea este un proces dinamic, care începe să se formeze de la vârste din ce în ce mai fragede. Dacă în trecut copilul învăța să scrie, să numere și să citească abia în școală, astăzi din ce în ce mai mult învățătorii se așteaptă ca elevii care intră pe băncile școlii să aibă deja învățate unele dintre principalele aptitudini de scriere, vocabular și citire.

- ÎNVAȚĂ COPILUL SĂ SOCIALIZEZE

Grădinița este mediul care încurajează interacțiunile dintre copii; copilul pătrunde în colectivitate unde va învăța o mulțime de aptitudini valoroase pentru dezvoltarea lui socială: apariția prietenilor, învață să coopereze, să colaboreze în echipe, să împartă lucruri și jucării cu alți copii, adică să dobândească abilități esențiale de socializare. Îl ajută pe copil să se cunoască pe sine și pe ceilalți, să stabilească relații, să emită aprecieri.

- ÎNVAȚĂ COPILUL SĂ COMUNICE ȘI ÎI DEZVOLTĂ LIMBAJUL ȘI VORBIREA

Grădinița este un mediu interactiv care stimulează dezvoltarea procesului comunicării prin interacțiunea cu educatoarea și cu ceilalți copii, face achiziții noi în vocabular care îl ajută din plin în comunicarea cu ceilalți în momentul în care va intra la școală.

- ÎNVAȚĂ COPILUL CUM SĂ SE COMPORTE POLITICOS

În grădiniță copilul are ocazia să învețe reguli noi de politețe, noi reguli de comunicare și comportament.

- ÎNVAȚĂ COPILUL SĂ FIE INDEPENDENT

În foarte multe cazuri, grădinița este cea care marchează momentul declanșării anxietății de separare. Este momentul copleșitor în care copilul se desprinde cu greu de mama sau tata, timp de câteva ore, și rămâne în compania educatoarei. După depășirea acestei situații copilul este pus de multe ori în situația de a se descurca pe cont propriu și de a deveni, astfel, mai independent. Este provocat să gândească soluții proprii la diverse probleme, să se îmbrace sau să mănânce singur și să învețe astfel să-și poarte de grijă.

- DEZVOLTĂ ABILITĂȚI MOTORII ALE COPILULUI

Copilul are de beneficiat nu doar din punct de vedere intelectual, emoțional sau social de pe urma frecventării grădiniței, ci și fizic. Este un mediu care stimulează copilul să fie activ, să exploreze mediul înconjurător și să se joace cu alți copii. În plus, programa educațională include ore de sport care stimulează dezvoltarea fizică a copilului, îl ajută să crească sănătos și să se mențină în formă.

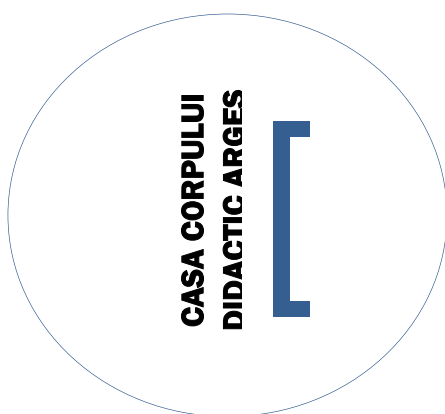
În grădiniță toate activitățile sunt surse de pregătire în vederea adaptării la regimul activității școlare. Nouă, educatoarelor, ne revine îndatorirea de a acorda cât mai multă atenție, mai mult loc copilăriei, jocului și voioșiei, și totodată formării și dezvoltării deprinderilor de comportare civilizată, de ordine și disciplină, cultivării sociabilității, formării deprinderilor corespunzătoare, dezvoltării unor capacități intelectuale elementare. Toate aceste lucruri le putem realiza încercând să ne apropiem cât mai mult de microuniversul sufletesc al copiilor ce ne-au fost încredințați spre educare.

Vârsta preșcolară, ”așa mică” cum este ea, ridică probleme importante în plan educațional și are o influență extrem de mare pentru evoluția copilului în școală și pentru ca această influență să fie pozitivă este nevoie ca educatoarele să fie bune cunoscătoare ale copiilor, ale formelor și metodelor de educație, un om care își iubește profesia dar care iubește și copiii.

BIBLIOGRAFIE:

1. GOLEMAN, DANIEL, Inteligența socială, Editura Curtea veche, București, 2007;
2. IONESCU, MIHAELA, repere fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpurie a copilului de la naștere la 7 ani, Editura Vanemonde, București, 2010;
3. NEDELCU, ANCA; ULRICH HIGUM, CĂTĂLINA; CIOLAN, LUCIAN; ȚIBU, FLORIN; Educația cu stare de bine. După o rețetă româno-daneză, GhidRodawell, București, 2018.

*profesor învățământ preșcolar Bumbara Raluca
Grădinița cu Program Normal Priseaca, Coșești*

LECTURA CA ABILITATE DE VIAȚĂ

„Un copil care citește va fi un adult care gândește!” (Sasha Salmina)

Lectura este foarte importantă pentru fiecare om deoarece reprezintă cheia spre evoluție și succes în viață și din acest motiv îi încurajez pe toți să facem din lectură o prioritate.

Asemenea mierii, cărțile pot rezista secole de-a rândul și ne deschid ușile către o mare varietate de cunoștințe și informații prețioase. Cartea ne este un prieten de nădejde și încă din primii ani de școală mi s-a insuflat gustul pentru lumea minunată a cărților. Eu nu cred că aș putea trăi fără cărți deoarece îmi place foarte mult să citesc și văd cărțile ca pe niște portaluri pentru a călători spre diferite universuri. O dată deschisă, cartea ne acaparează cu totul și preț de câteva minute sau ore călătorim în timp, peste mări și țări, trăim aventuri fabuloase și pătrundem în lumi care depășesc imaginația.

Lectura și cărțile sunt covorul nostru magic care ne ajută să explorăm locuri de basm și culturi diferite, să cunoaștem oameni și povești nemaîntâlnite, totul din confortul casei noastre. De asemenea, lectura este un mod excelent de a ne relaxa și de a ne liniști mintea, având un impact pozitiv asupra sănătății noastre.

După părerea mea, prin intermediul cărților și a lecturii ne dezvoltăm imaginația și cultura generală, personalitatea, ne cultivăm abilități și ne deschide mintea către noi perspective.

Constatările studiilor recente reprezintă argumente puternice pro lectură, cum ar fi:

- lectura prelungește viața omului;
- facilitează comunicarea și îmbunătățește concentrarea și atenția,
- cu cât citește mai mult, cu atât trăiește mai mult;
- lectura cărților bune face omul mai bun;
- lectura poate ajuta omul să se însănătoșească mai repede;
- lectura îmbunătățește nu numai abilitățile cognitive, lingvistice, alfabetizarea, învățarea, dar și comportamentul copiilor;
- copiii care citesc sunt mai puțin agresivi, mai calmi și mai atenți;
- lectura timpurie stabilește scena pentru învățarea de-a lungul vieții;
- citind, copiii își dezvoltă limbajul și gândirea;
- copiii înconjurați de cărți au șansa de a câștiga mai mulți bani ca adulți;
- lectura reduce stresul cu 70%;
- lectura ține creierul sănătos .

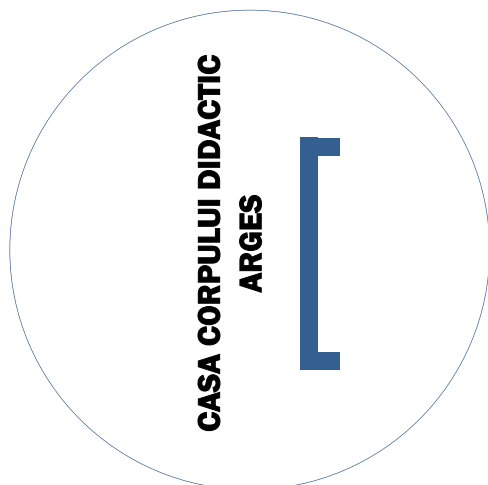
Numeroase studii arată că lectura și plăcerea de a citi sunt influențate puternic de relația copiilor cu cadrele didactice și cu propriii părinți. Cadrele didactice implicate, entuziaste și informate le vor face copiilor recomandări de lectură potrivite cu vârsta lor, vor putea să le discute într-o manieră captivantă și vor ști să le stimuleze copiilor interesul și curiozitatea. Părinții sunt foarte influenți în această direcție încă din perioada copilăriei mici, dacă le vor citi copiilor, dacă vor avea cărți în preajma lor, deschizându-le adesea împreună cu copiii și prețuindu-le. Cei mici vor crește cu obiceiul de a deschide o carte, cărțile devenind o sursă de bucurie, de plăcere, de entertainment.

În concluzie, lectura conduce la formarea unor competențe de comunicare ce asigură integrarea cu succes a copiilor și a adulților în viața socială și profesională și contribuie la dezvoltarea armonioasă a acestora susținându-i în drumul lor spre a deveni oameni frumoși, sensibili și deștepți.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cozărescu M. 2003., Comunicare didactică. Teorie și aplicație. Ed. ASE, București
2. Faguet, E. , Arta de a citi, Editura Albatros, București, 1975

*prof. inv. primar Cavaler Andreea,
Școala Gimnazială "Liviu Rebreanu" Mioveni*

PARTICULARITAȚILE LECTURII

A fost odată ca niciodată, o poveste care avea ca personaj principal *cartea...* cartea și implicit lectura, acțiunea prin care ființa umană în general, și elevul în mod deosebit, parcurge un text, pătrunde în lumi infinite și trăiește povești variate având coordonate spațio-temporale diverse.

Concret, în mediul școlar, contactul dintre elevi și text se stabilește prin intermediul procesului de *lectură*. Din punct de vedere etimologic, *lectura* (> lat. *lectura*, fr. *lecture*) presupune 1. parcurgerea unui text scris sau tipărit pentru a lua cunoștință de conținutul lui ; 2. descifrarea unui text scris ; 3. faptul de a citi, acțiunea de a citi, citit, citire. Astfel, în sens larg, *a citi* devine sinonim cu *a observa* un ansamblu de semne, de orice natură ar fi ele, pentru a le afla sensul : astfel, putem spune că citim o imagine, un tablou, caracterul oamenilor după aspectul vestimentar și fizionomia, gesturile și mimica lor, liniile palmei, evoluția constelațiilor etc. În sens restrâns, *a citi* înseamnă *a parcurge* și *a descifra* un text scris.(1) Conform afirmațiilor Sofiei Dima, *lectura* reprezintă una dintre activitățile fundamentale ale spiritului uman. Aceasta este o activitate mentală, [...] un act de identificare, comprehensiune, șablonare și memorare involuntară a unor mesaje transmise scriptic.(2) Definiția propusă de S. Dima evidențiază elemente extrem de utile din perspectiva didactică. Cercetarea subliniază atât componenta generală, aceea de a citi, cât și o

componentă mai specializată care implică o lectură care are drept scop identificarea conținutului, precum și « descifrarea » acestuia, respectiv identificarea unor sensuri nu neapărat evidente la nivel superficial.

Există mai multe tipuri de strategii de lectură și se pot distinge pentru început două mari categorii ; conform Bărbulescu G. și Beșliu, D., prima dintre acestea este reprezentată de abordarea globală, cea care oferă elevilor posibilitatea de a înțelege sensul global al unui text aplicându-se pentru orice tip de text și cealaltă, abordarea analitic-sintetică ce vizează sensibilizarea cititorilor inclusiv în privința formei textului, abordare specifică în mod deosebit textelor literare.(3)

În domeniul didacticii, cercetătorii disting mai multe categorii de lectură deși sunt folosite terminologii diferite pentru desemnarea lor. Astfel, C. Tagliante propune următoarea clasificare (4):

- Lectura « reperaj » presupune căutarea de informații precise și punctuale într-un text.
- Lectura « aprofundare » vizează reflectarea și analiza detaliată a textului.
- Lectura « survol » vizează înțelegerea globală a unui text mai lung sau a unei opere pentru a identifica ideea principală, înlănțuirea ideilor, planul urmat, structura de ansamblu.

- Lectura « écrémage » descrie textul plecând de la cuvintele-cheie.
- Lectura din timpul liber și de relaxare este făcută din plăcere.

Adrian Marino (5) propune o altă clasificare a procesului de lectură, aceasta cuprinzând următoarele tipuri de lecturi: lectură-informație, lectură-distrație, lectură-refugiu, lectură-plăcere, lectură-cultură, lectura-existență, lectură de întreținere, lectura ca recreere, lectura-curiozitate, lectura în grup, lectura interactivă, lectura ca « joc », lectura de tip « scolar » (studiul la masă): lectura activă, lectura obligatorie, lectura suplimentară. Apropierea de text, și mai cu seamă de textul literar, presupune din partea cititorului o atenție sporită care vizează mai mulți parametri.

În opinia lui P. Cornea, pentru studierea textului este necesar de descifrat codul literar care cuprinde: noțiuni de lexic, sens propriu și figurat, versificație la textele lirice, procedee ale expresivității, caracterizare de personaje la textele epice, modalități de expunere, stiluri și originalitatea exprimării etc. A citi înseamnă a parcurge textul linear, stopând efortul în momentul încheierii; a

interpreta înseamnă a reciti textul de mai multe ori, pentru a-l analiza în detaliu. (6)

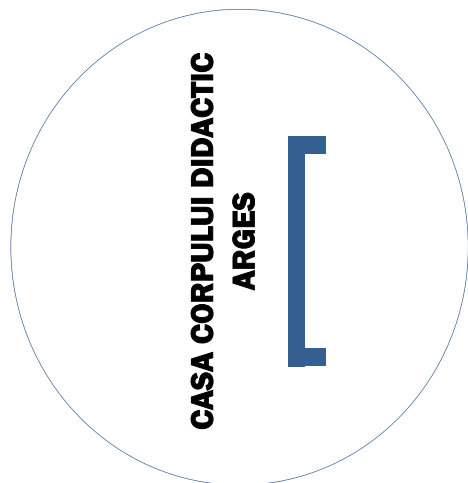
Ca o concluzie, fie că lectura se întâmplă pentru relaxare, pentru informare, documentare sau chiar pentru a descifra un anume cod ori limbaj specific, acest proces implică indiscutabil descoperire și dezvoltare în rândul cititorului.

Lectura înobilează, iar cartea este, cu adevărat, leac pentru suflet. Așa cum afirma Fernando Savater, *Lectura este o formă a fericirii. Ultima la care vom renunța ; căci nu există prieten mai loial decât cărțile* (Ernest Hemingway).

Bibliografie :

- (1), (2) Dima, S., *Lectura literară – un model situațional-*, Editura Ars Longa, Iași, 2000, p.20
- (3) Bărbulescu G., Beșliu, D., (2009), *Metodica predării limbii și literaturii române în învățământul primar*, Editura Corint, București, p.83
- (4) Tagliante, C., *La classe de langue*, CLE International, Paris, 1994, p. 127
- (5) Marino, A. *Hermeneutica ideii de literatură*, Cluj-Napoca: Dacia, 1987
- (6) Cornea, P. *Introducere în teoria lecturii*. Iași: Polirom, 1998. p. 203

prof. Cătălina Burcea, Școala Gimnazială ”Ion Minulescu” Pitești

LECTURA, O POVESTE DE PLĂCERE

Cartea reprezintă dorință de cunoaștere, pasiune, visare, hrană pentru suflet și minte, povetea minții.

Criticul și istoricul literar francez Emile Faguet definea cartea ca fiind “o mică mobilă a minții

noastre, motorul spiritului, unealta care vin în ajutorul lenei de-a gândi, a insuficienței noastre, cum și a bucuriilor sufletului”.

Cartea, ca obiect cultural, începe să-și piardă importanța și impactul asupra noii generații din cauza noilor alternative aparent mult mai atractive și, în orice caz, mult mai comode, care tind să capete atenția celor dispuși să facă un effort mult mai redus și să ajungă mai rapid la un rezultat. Tendința înlocuirii lecturii cu petrecerea timpului în fața televizorului sau a calculatorului este explicabilă prin noul stil de viață în care mass-media și internetul acaparează, oferind o multitudine de informații facile și persuasive, dar care nu presupun o reflecție personală, un effort intelectual sau o pregătire anterioară.

Ne îndreptăm spre o civilizație a văzului, spre o civilizație a imaginii. Secole de-a rândul, scriitorii de marcă s-au străduit să cizeleze cuvântul, să-l facă să comunice o bogăție de gânduri și sentimente, iar astăzi totul se reduce mai ales la semen, la simboluri, la imagini. Abordarea lecturii unei cărți tipărite poate fi neatractivă, poate fi ceva banal, gândind din perspectiva noii generații născute în era digital, care folosește cu dexteritate mijloacele IT. De aceea, lectura cărților în format electronic (e-books) este mai interesantă și mai potrivită pentru preocupările adolescenților.

Chiar dacă mai sunt copii și tineri care iubesc lectura, cei mai mulți își caută informațiile pe internet, pentru a câștiga timp; în prezent doar elevii pasionați de lectură mai cumpără cărți ori merg la bibliotecă pentru a le împrumuta.

Specialiștii sunt convinși că “dacă o carte nu e trendy, elevul nu o citește”. Potrivit unor statistici vizează rolul lecturii în viața elevilor, 20,25% dintre ei o consideră o pasiune, 12,65% - o obligație, 43,03% - un mod de a te instrui, 16,45% - un mod de a-ți petrece timpul liber și 7,59% - un mod de a uita de problemele zilnice.

Lectura de plăcere – este situația ideală și perfectă, fără recompense materiale, o poveste despre

puterea cuvintelor de a crea lumi, o călătorie pe care o faci cu bucurie și pe care o împărtășești cu mare drag apropiatilor.

Lectura obligatorie – reprezintă modalitatea prin care, constrâns fiind, reușești să cunoști anumite texte, fără a-ți asuma vădit rolul de cititor. Termenul *obligatoriu* este perceput ca având o conotație negativă, restrictivă, instalând un mod de gândire dirijat și mai puțin asumat, aflat într-o oarecare antiteză cu ideea de lectură. Tocmai de aceea lecturile au devenit *recomandate* pentru a ști mai mult, pentru îmbogățirea orizontului cultural, pentru dezvoltarea personală, dar și pentru a face față provocărilor societății actuale.

Profesorii sunt în permanență preocupați să găsească noi modalități prin care lectura să redevină o preocupare constantă a elevilor, pentru ca și lectura recomandată să se bucure de plăcerea unui cititor în curs de a deveni pasionat. Prin urmare, stimularea creativității și a talentului elevilor prin promovarea creațiilor proprii, propunerea unor proiecte tematice sau studii de caz, întâlniri cu scriitorii, dezbateri pe teme literare, vizionarea unor filme și discutarea lor în paralel cu textul literar, dramatizările unor texte, activitățile interactive de genul cercurilor de lectură, dar și concursurile pe teme literare sunt doar câteva dintre activitățile ce se pot desfășura în școală și în afara ei, care au drept scop sensibilizarea elevilor în vederea transformării *lecturii obligatorii* în *lectură de plăcere*.

Lectura obligatorie, pentru școală, este văzută ca o datorie, fără plăcerea de a citi. De cele mai multe ori lectura merge greu și cărțile rămân uneori neterminate, deoarece realitatea despre care citește adolescentul nu corespunde realității trăite de el. Deci, cititorul contemporan este mai interesat, ca lectură, de ceea ce este actual, de scriitorii și operele *la modă*, de ceea ce are legătură cu el, cu modul lui de a fi și de a gândi, ceea ce poate face el.

Nicolae Balotă afirmă că “un om al cărții nu se poate împiedica să nu savureze cartea nu numai ca pe un instrument care îi permite accesul într-o lume a

cuvântului, a ideilor, a ficțiunilor, a simțirii mijlocite, ci și nemijlocit, în sine.” Deci, dacă cineva încă mai citește înseamnă că lectura îl conduce spre cunoaștere și autocunoaștere în același timp.

Atunci când începe o carte, orice lector are niște așteptări de la text : să aibă sens sau să fie coerent, să transmit un mesaj sau cel puțin să-l stimuleze pe cititor să reflecteze la unele teme serioase, să aibă chiar de la început o anumită transparență, să ofere mijloace interne pentru depășirea dificultăților și problemelor cu care se confruntă cititorul, să fie lecturat cu o viteză mai mult sau mai puțin constantă.

Cititorul grăbit, superficial, va găsi diverse motive pentru a nu duce lectura până la capăt: că textul nu are sens, că nu îl stimulează, că necesită prea mult timp, că nu este transparent, că e greu de citit, în vreme ce el, cititorul pasionat, se va apleca asupra lecturii de dragul ei, de plăcere, lăsând pe seama specialiștilor teoretizarea acesteia, fără modele de interpretare, cu riscul de a rămâne la nivelul de lectură inocentă.

Din punct de vedere practice, cea mai simplă definiție a lecturii bune (literare) pare să fie și cea mai hedonistă. Lectura bună este aceea care produce

maximum de plăcere – un maximum de plăcere care să-l mulțumească pe cititor. Este foarte important să se rețrezească interesul pentru lectură, rămânând ca mai apoi acesta să se transforme în pasiune.

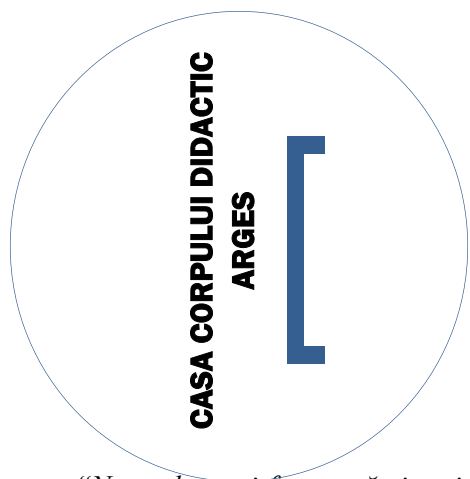
Viciul lecturii, dependența de cuvântul scris, de cufundare în lumea ideilor prin intermediul cărții ar fi de dorit să nu mai rămână doar apanajul unora. Este de la sine înțeles că viața noastră mai cuprinde și alte lucruri, nu doar povești pe care să le citim. Nu suntem numai povești, însă fără poveste, fără posibilitatea de a scrie și citi povestea vieții, nu însemnăm nimic, sau însemnăm foarte puțin. Se spune că Arta este o provocare pentru timpul care ne ia și ne macină, că piramidele de la Giseh sunt chemări ale eternității, ca versurile lui Rimbaud sau ca bolta Capelei Sixtine.

Bibliografie :

1. Balotă, Nicolae, *Arta lecturii*, Editura Cartea Românească, București, 1978.
2. Vlad Ion, *În labirintul lecturii*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1999.

Zusak Markus, *Hoțul de cărți*, Editura Rao, București, 2014

*prof. înv. primar Chirca Camelia-Florina,
Școala Gimnazială "Vintilă Brătianu" Ștefănești*

“Nu e alta mai frumoasă și mai de folos în toată viața omului zăbavă decât cetitul cărților”, spunea atât de convingător cronicarul Miron Costin.

FASCINAȚIA CĂRȚII

Fascinația cărții se înfiripă de la cea mai fragedă vârstă. Ea începe odată cu primii pași în lumea poveștilor citite de părinți sau bunici și se continuă în anii de școală, lectura îmbogățind

considerabil cunoștințele elevilor. De asemenea, ea produce satisfacții deosebite școlarului prin trăirea întâmplărilor fabuloase care se petrec în carte, deprinzându-l să deosebească răul de bine, cultivându-i gusturi, convingeri și sentimente alese. Rolul nostru, al profesorilor, este de a-i determina pe elevi să iubească lectura, conștientizându-i de faptul că timpul petrecut cu cartea este cu adevărat cel mai folositor.

Și chiar dacă lectura școlarului trebuie făcută pe baza unei selecții destul de riguroase, ea trebuie să devină asemeni unei oaze de destindere în care el să se regăsească în ceasurile de răgaz, neconstrâns de cerințele unei programe obligatorii.

Ca profesor mi-am propus, de asemenea, să insuflu elevilor dorința de a-și alcătui o bibliotecă, spre a avea cartea oricând la îndemână.

În vederea reținerii unor date mai importante privind acțiunea, personajele, impresiile, elevii vor fi deprinși să alcătuiască fișe de lectură, să deseneze scene din povești. Toate acestea le vor putea folosi în organizarea unor șezători literare sau în pregătirea unor concursuri pe diverse teme.

Toate demersurile didactice trebuie să dezvolte elevilor gustul pentru citit, să-i facă să iubească și cartea și pe cel care a scris-o.

Și poate, peste ani, îi vor aduce cu drag un elogiu asemeni celui din versurile argheziene: „Carte frumoasă, cinstei cui te-a scris/Încet gândită, gingaș cumpănită./Ești ca o floare anume înflorită/Măinilor mele care te-au deschis.”

Lectura e un exercițiu de întreținere, e ca și cum am unge lanțul de la bicicletă. Dacă lăsăm mintea nerodată, ea va da rateuri.

Cititul se deprinde prin practică. Nu pare un argument în favoarea lecturii, însă lucrurile stau așa: odată cu exercițiul, vom descoperi și bucuria cărților și vom ajunge, cu timpul, cititori de cursă lungă. E adevărat, e mai ușor să privim la televizor decât să citim. Acest fapt este valabil, însă, doar într-o primă fază. Odată ce trecem în clasa următoare, a cititorilor din plăcere, vom descoperi că efortul e

mult mai mic și că satisfacțiile sunt mari. Cărțile își selectează cititorii și la ele, ca la orice lucru bun, se ajunge după ce trecem un test. Nu este, însă, o încercare așa de grea, ea pretinde, în cea mai mare măsură, doar ceva bunăvoință, mult mai mult decât sudoare și efort real.

Lectura e mai interactivă și ne dă o libertate mai mare decât alte forme de ficțiune pe care le consumăm. Pare un paradox, atâta timp cât toată lumea știe că scriitorul e stăpânul poveștii, și tot ce poate face un cititor este să se țină după el pas cu pas, însă puterea scriitorului e de fapt mai mică decât credem. Cititorul este cel care umple și colorează decorurile, care dă chip personajelor, scriitorul doar bate pe taste „ușă”, iar noi ne imaginăm ușa cu clanță și furnir, cu scârțâitul și cu patina timpului cu tot.

Nu ne dăm seama, însă atunci când citim o carte suntem regizorul propriului film, răspundem și de imagine, și de sunet, și de distribuție. Scriitorul doar ne dă un indiciu, pe ici, pe colo, în rest noi ne ocupăm de tot. Din acest motiv, înainte de a merge la cinema pentru a vedea ecranizarea unui roman, prefer, pe cât posibil, să-mi regizez și să-mi iau ca termen de comparație filmul din mintea mea.

Cititul ne ferește de extremisme. Dezvoltându-ne, prin cărți, conștiința critică, nu ne vom lăsa așa ușor seduși de pseudo-teorii și de pseudo-științe abracadabrante.

Desigur, veți ajunge să credeți că Pavel Coruț e un om de știință serios dacă îl veți citi doar pe Pavel Coruț, asezonat, eventual, cu Dan Brown, în cheia falsă de campion al demascării conspirațiilor mondiale, și nu în singura cheie validă, aceea de autor al unui thriller delectant. La capătul extrem al semidoctismului, există un gen de oameni care combină o multitudine de discipline deprinse după ureche și de informații fără surse verificabile pentru a performa pe post de profesii. Cei care îi ascultă sunt la fel de semidocti ca și ei.

Cititul ne ferește de blazare, și e bine să nu ajungem niciodată să spunem „citeam o grămadă de

clasici în tinerețe, dar acum nu mai am timp”. Dacă ne auzim spunând asta, e clar că am pierdut orice contact cu lectura și că alfabetul trebuie luat de la capăt.

Am auzit de nenumărate ori povestea că, pe vremuri, ei citeau, nu ca tinerii din ziua de azi, care stau toată ziua la televizor și pe Internet, iar pe o carte nu mai apucă să pună mâna. Internetul și televiziunea sunt o mare tentație pentru noi toți, pentru profesori și pentru adolescenți deopotrivă. Dacă ne lăsăm purtați de norșorii roz ai vremurilor când citeam pentru că nu existau alternative, bătălia e pierdută. Dacă păstrăm, în schimb, un contact firesc, bazat pe curiozitate intelectuală, cu biblioteca, tradus printr-un exercițiu constant de lectură, vom spune, cu naturalețe, „citesc pentru că îmi place”, nu „citeam deoarece n-avea încotro, însă e clar că asta m-a făcut mai bun decât alții”.

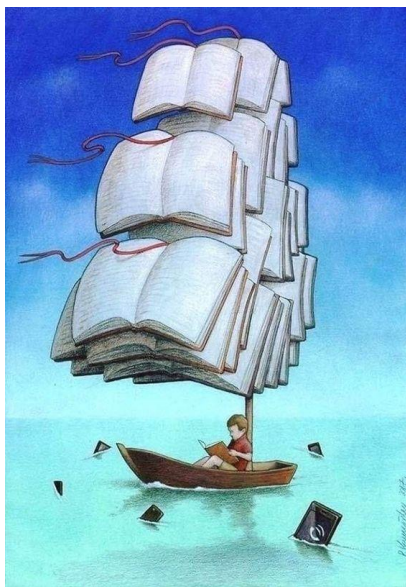
Cărțile sunt un subiect excelent de conversație. Într-o conversație cu prietenii, am putea vorbi la fel de bine despre un episod din „Grey’s Anatomy”, dar și despre „Epistolarul” lui Gabriel Liiceanu. „Epistolarul” e, desigur, un

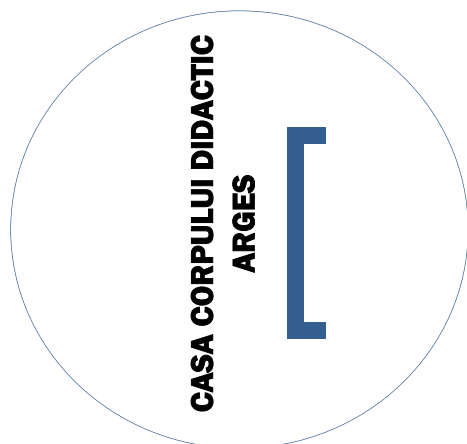
subiect monden, un step lejer, de încălzire, însă în funcție de anturaj și de context putea aborda și alte cărți. Să nu ne fie jenă să aducem vorba despre cărți și nu ne limităm la înșirarea în conversație a unor titluri pompoase.

Cărțile sunt interesante prin ceea ce conțin ele, nu prin titlul de pe copertă. Putem oricând să agățăm o idee dintr-o carte și s-o aruncăm în discuție, pomenind, eventual, și unde am găsit ideea respectivă. Trăim într-o lume a hyperlink-urilor și a surselor academice intrate, prin Wikipedia, în cultura populară. Iar ideile, personajele și întâmplările din cărți sunt cel puțin la fel de interesante precum cele din serialele pe care le urmărim.

Lectura ne face mai frumoși, se vede acest lucru pe fața oamenilor care citesc. Aici e o exagerare. Nu știu dacă cititul acționează precum o cremă de ten, însă în mod clar dacă vom dobândi această deprindere vom arăta altfel. Îndemnul este să devenim *homo lector* și vom vedea negreșit beneficiile.

*prof. Constantin Petruța-Filofteia,
Șc. Gimnazială Păduroiu, Poiana Lacului, Jud. Argeș*

PLĂCEREA CITITULUI

Nevoile umane din primele clipe ale vieții sunt hrana, căldura, protecția, afecțiunea, lumina. Vorbele blânde ale mamei deschid căi nevăzute ale comunicării, care îmbracă forma gânguritului stângaci al bebelușului. Urmează primii pași prin casă, primii pași în viața de școlar. De la acest prag se intră în fascinanta lume a cărților. Ele vor deveni mijloace de joacă prin activitatea de colorat, vor fi răsfoite pentru frumusețea imaginilor despre lucruri minunate. Din ele vor fi citite copiilor poezii, povești, basme. Copilul va îndrăgi cărțile pentru că i vor rezolva curiozități și-l vor amuza, îl vor capta cu faptele expuse. Crescând, va avea mai multe întrebări, va cauta răspunsuri, interesul cunoașterii și imaginația vor înregistra ritmuri galopante. Va observa că părinții au tot felul de preocupări importante, iar el trebuie să învețe să se descurce și singur, pentru a pătrunde în captivanta lume a cărților!

« Libertatea de a citi, de a primi o educație, de a avea acces la alte culturi îndepărtate și noi descoperiri este un drept fundamental » (Irina Bokova).

Cea mai mare parte a cunoștințelor noastre provine din cărți. Nu există astăzi domeniu de activitate care să nu solicite oamenii la un efort de îmbogățire și înbogățire a cunoștințelor, tehnice, profesionale, ceea ce se înfăptuiește prin instrucție. Dar baza instrucției o constituie *cartea*. Acumularea de cunoștințe prin cercetarea cărților presupune priceperea de a le decodifica, de a le descifra, cu alte cuvinte de a le citi.

Relația omului cu cartea are o istorie îndelungată. Lectura a fost, este și va rămâne o activitate de îmbelșugare cognitivă și spirituală specifică cititorului, care va aprecia pe deplin un text literar, când va renunța pentru o clipă la prejudecățile sale culturale, la diversele probleme subiective în favoarea explorării lumii interioare a celui care scrie sau a celui despre care se scrie. Lectura nefiind un act gratuit, produce îmbogățirea sinelui cu o nouă cunoaștere, cu o modalitate nouă de receptare a lumii interioare și exterioare. Cititul este o hrană care te metamorfozează și scoate din tine tot ceea ce te reprezintă. Un lucru important este și calitatea cărților de a nu face zgomot, în schimb, îndemnându-te cu tainic cântec de sireună, să le răsfoiești, să le redeschizi, produc seisme culturale și științifice, dând naștere unor neașteptate vibrații spirituale. Fără îndoială, cărțile rămân personajele principale ale universului nostru.

cultural, continuând să modeleze mentalități și să-și manifeste eficiența, contribuind la îndestularea culturală a umanității.

Un cititor interesat să pătrundă sensul fiecărui cuvânt, al fiecărei fraze, nu trece mai departe când dă peste pasaje pe care nu le-a înțeles. El caută în dicționare, enciclopedii, sau consultă pe alții în legătură cu sensul

cuvintelor necunoscute, și numai după ce le-a înțeles, merge mai departe. În timpul lecturii cititorul *gândește fără* întrerupere, își amintește ceea ce a învățat până atunci, *compară* vechile cunoștințe cu cele asimilate acum, *descoperă* ceea ce este comun și ceea ce este propriu numai textului nou, *sintetizează* ceea ce citește, *judică* valoarea lucrării parcurse, calitățile ei, *apreciază* în ce măsură i-a plăcut, l-a emoționat sau nu i-a plăcut, l-a indispus, plictisit, revoltat.

Este foarte important ca elevul să conștientizeze faptul că în lectură nu viteza contează, ci înțelegerea justă și deplină a textului, memorarea fidelă a elementelor esențiale, capacitatea de reproducere a lor ori de câte ori este nevoie. Când cititorul caută să pătrundă înțelesul fiecărui cuvânt, al fiecărei fraze, să descopere profunzimea ideilor și frumusețea stilului, el face o lectură activă. Cel care „aleargă” cu ochii pentru a parcurge cât mai multe texte, fără să pătrundă sensul și valoarea lor, întreprinde o lectură superficială. Scriitorul francez Jules Payot combate cu înverșunare acest fel de lectură: ” la mulți copii se dezvoltă o manie stranie: *devorarea cărților*. Niciodată nu se opresc pentru a înțelege, niciodată nu se întreabă dacă este adevărat ceea ce citesc. Ei gonesc în lectură ca maniacii vitezei pe o șosea.

Atunci când o carte ne-a plăcut sau ne-a interesat mult, o putem reciti după o vreme. Este suficient să ni se amintească doar câteva din datele mai importante, pentru ca memoria noastră să reactualizeze impresiile legate de prima lectură. Funcția de a ajuta memoria o îndeplinesc notele de lectură. Am încercat să-i deprind pe elevi cu modul de a-și alcătui caietele de lectură.

Un impact pozitiv l-au constituit participările elevilor la concursurile de creație literară, unde și-au valorificat potențialul creativ, au devenit încrezatori în forțele proprii, și-au sporit considerația față de carte și implicațiile valoroase ale acesteia în dezvoltarea personalității lor. Exemplific printr-un acrostih cu tema „cartea”:

Cer senin fără nori,
Aer proaspăt cu balsam de flori,
Râu cristalin cu murmur spumegat,
Te-am descoperit și îndrăgit,
Ești comoara de dorit
Aici, acum și-n orice veac!

O potrivită ocazie pentru elogierea acestei neasemuite comori va fi ziua de 23 aprilie, când vom sărbători și noi Ziua Internațională a Cărții. Vor fi invitați părinții și ne vom desfașura activitatea artistică într-o librărie din oraș. Sânguința micilor recitatori va fi recompensată cu frumoase cărți, adecvate vârstei, cumpărate ca dar din partea celor dragi.

Apariția cărților, bibliotecilor și a librăriilor electronice aduce astăzi omenirea în fața unei dileme: ce va aduce viitorul, cine va învinge? Oare hârtia, ca suport, va deveni o amintire, aidoma pergamentului sau a altor materiale? Oricare ar fi răspunsul la această întrebare, adică indiferent de suportul cărților, putem spune împreună cu Miron Costin că "nu este alta, și mai frumoasă și mai de folos în toată viața omului, decât cititul cărților".

Cartea reprezintă cel mai complet depozit al inteligenței omenesti, înmagazinând în filele ei cunoștințe, sensibilitate, fapte pe care le păstrează intacte un timp nedefinit. Uitate între file de sute de ani, par moarte, dar noi le putem învia dezvăluind o lume nebănuită. O carte o citești când vrei, cum vrei și ori de câte ori vrei. Acest prieten tăcut îți oferă ori de câte ori ai nevoie același răspuns fidel la fiecare întrebare și-l repetă cu nesfârșită răbdare până cel-ai înțeles. Cartea este atât de înțelegătoare, încât atunci când n-ai înțeles-o nu se supără, nu jighește, te așteaptă să revii. Cartea

este învățătorul care te conduce la bine, te face să te bucuri, să râzi și să plângi. O carte te trimite la alte cărți și toate împreună formează baza trainică a culturii noastre. Toate celelalte mijloace de răspândire a cunoștințelor rămân subordonate cărții și subordonate vor rămâne oricât de mult se vor înmulți și perfecționa procedeele tehnice.

Cartea « ne face să trăim în afară de minciună, nedreptate și prejudecăți » (Mihail Sadoveanu).

« Poate că nu cele mai mari fericiri le poți găsi într-o carte, dar în mod sigur de cele mai mari nefericiri te poți apăra citind. Poți supraviețui oricărei încercări dacă ai de partea ta cuvântul așezat în rând nobil. Pentru ca acesta este adevărul: cartea ne face puternici. Cartea ne face nemuritori » (Alice Năstase Buciuța).

De la mic la mare, de la tânăr la vârstnic, toți beneficiarii dreptului de a citi, putem înmănunchea cuvintele de recunoștință pentru beneficiile cărții, în buchetul nemuritoarelor versuri:

« Carte frumoasă cinste cui te-a scris Încet gândită,
gingaș cumpănită ; Ești ca o floare anume
înflorită Mâinilor mele, care te-au deschis »

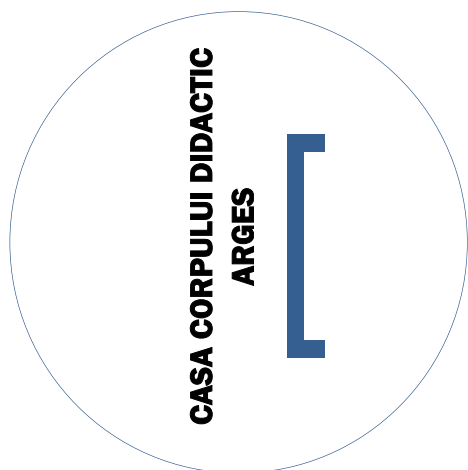
(Tudor Arghezi, *Ex libris*)

Bibliografie :

1. Constantin Cucuș- *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2006, pag. 76
2. Constantin Parfene- *Compozițiile în școală*, E.D.P. București, 1980, pag.69-70
3. Aurica Pulbere, Adriana Kacso - *Învățământul primar*, Editura Miniped, București, 2003, pag. 26
4. Mușata Bocoș, Cristian Stan, Eugenia Someșan- *Strategii didactice activizante în învățământul preșcolar și școlar*, Colecția Științele Educației, Cluj-Napoca, 2008,

ultural, continuând să modeleze mentalități și să-și manifeste eficiența, contribuind la îndestularea culturală a umanității.

prof. Corbu Paula, Școala Gim. Poiana Lacului

DE CE SUNT IMPORTANTE CĂRȚILE?

Literatura începe să devină importantă pentru fiecare om încă din copilărie, când curiozitatea și setea de cunoaștere te face să-ți dorești să citești tot felul de cărți pentru copii și povești, trecând, apoi, de la basme, la

romane fantastice și apoi la opere literare mai complexe și provocatoare.

Pentru cei mai mulți, contactul cel mai puternic cu literatura apare în timpul școlii. Atunci încep să înțeleagă importanța cărților în exploatarea ideilor stimulative și provocatoare despre natura umană. Există

puține alte medii care pot oferi tinerilor aceeași libertate de a analiza tipologiile și comportamentele umane așa cum o fac cărțile. Cărțile spun povești și oferă informații pe care cititorul le transpune în viața sa de zi cu zi. Astfel, modurile în care cărțile citite influențează o persoană sunt numeroase. Când citești, ai șansa de a observa diferite personaje care trec prin tot felul de situații și care îți arată calitățile și defectele. Când te lași prins de o carte, începi să dezvolti simpatii și antipatii. Poate că începi să apreciezi vitejia sau inteligența unui personaj și să urăști imoralitatea altuia. Așadar, cărțile au rolul de a ajuta la stabilirea principiilor și valorilor unei persoane.

Majoritatea cititorilor dezvoltă opinii puternice în urma lecturii, iar acest lucru îi va face să-și modeleze viziunea asupra lumii. Abilitatea de a judeca și de a critica sau, dimpotrivă, de a lăuda și admira un personaj și acțiunile sale, cu alte cuvinte, de a emite o judecată de valoare asupra caracterului său, te ajută să procedezi la fel și cu persoanele reale din jurul tău. Fiecare carte, fiecare poveste, a fost și rămâne o poartă spre o nouă lume, spre un alt univers, o cheie magică ce deschide o comoară a imaginației.

Poveștile au o importanță majoră în dezvoltarea și evoluția copiilor : sunt un mod pentru copii de a înțelege viața, și de a descoperi noi lumi, un mod de a dezvolta imaginația și de a forma valori și principii, un mod de a îmbunătăți gândirea dar și comunicarea.

Poveștile formează caractere și dau sens vieții. Sunt peste tot în jurul nostru, de la felul în care înțelegem și percepem viața, până la istorie, învățături și sau chiar amintiri.

La fel ca orice formă de artă, poveștile stârnesc imaginația dar și emoțiile copiilor și le permit să exploreze lumea într-un mod diferit, dar și să-și formeze percepția și modul de gândire și de înțelegere, dincolo de posibilitățile oferite de realitate.

Cărțile sunt cel mai bun mod de a prezenta copiilor, pe înțelesul lor, situații complexe, și de a le dezvolta gândirea. Copiii pot înțelege prin exemplul din povești noțiuni legate de bine și de rău, dar și faptul că

uneori adevărul este undeva la mijloc, deoarece nimic nu este atât de simplu cum pare la prima vedere. O poveste bine gândită și complexă îi ajută să-și dezvolte atât simțul critic cât și spiritul de observație, și le antrenează în același timp memoria și inteligența.

De asemenea, cu ajutorul poveștilor, auzite și mai apoi citite, copiii își dezvoltă propria exprimare, își îmbunătățesc vocabularul și câștigă o capacitate mai mare de a comunica în mod clar și natural, dar și de a lega idei din ce în ce mai complexe. Acesta este un beneficiu care îi avantajează atât în comunicarea verbală cât și în scris, iar de acolo în toate exercițiile de comunicare pe care le vor realiza de-a lungul vieții, dincolo de băncile școlare. Nu în ultimul rând, cărțile antrenează imaginația și puterea copiilor de a vizualiza întâmplările citite. Aceasta poate duce la alte inițiativă artistice și creative, de exemplu la dese. Importanța cărților în viața noastră nu este dată doar de argumente logice sau obiective, ci și de cele emoționale.

Poveștile reprezintă un sprijin, o bază, o rezolvare, sau chiar o alinare, atunci dar și acum, pentru cei mici cât și pentru cei mari.

Cărțile sunt un portal către lumi mai mult sau mai puțin apropiate de realitatea noastră ca decor, dar profund legate de aceasta prin faptul că reflectă mereu esența umană, cu tot ce are ea de oferit. Adeseori, cărțile ne forțează să ne confruntăm cu sentimente sau idei de care nu ne-am lovit în viața de zi cu zi dar față de care putem empatiza, sau din care putem învăța lecții prețioase despre alți oameni și despre viață, la orice vârstă.

Poveștile copilăriei deschid calea către plăcerea lecturii în stadiile mai avansate ale vieții și ne oferă o bogăție mai mare decât ne dăm seama la prima vedere.

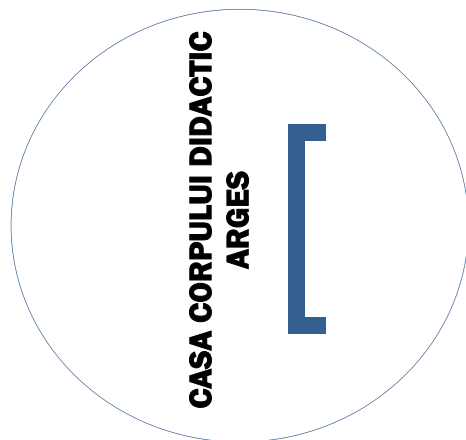
Fără doar și poate, importanța cărților este la fel de mare indiferent de vârstă, iar beneficiile ne însoțesc pe tot parcursul vieții, dar nimic nu poate înlocui acel sentiment special pe care ni-l dau descoperirea primelor povești și lectura unei cărți preferate.

BIBLIOGRAFIE

herlitz.ro

bookzone.ro

înv. Cristescu Cristina, Școala Gimn. Nr.1 Poiana Lacului

CARTEA-DARUL ÎNSERĂRII

Cititul este încă o parte importantă din activitățile zilnice. Fie că este vorba despre citirea unui mesaj pe telefon, a unei vești pe social media sau rezolvarea temei, toate aceste acțiuni implica citirea și înțelegerea cerințelor.

Conform DEX: citit- substantiv neutru:

1. Citanie, citire, lectură, parcurgere.

sinonime: citanie, citire, lectură, parcurgere.

Și astfel ajungem la cuvântul lectură, lecturi, substantiv feminin.

1. Faptul de a citi; citit.

sinonime: citire citit

Acesta modalitate de a-ți petrece zilele toride de vară din copilărie, când tot ce făceai era să te pierzi în paginile unei cărți, departe de bâzâitul muștelor și de claxoane de mașini. Și nu lăsăm cartea din mână când ne era foame, căci ce era mai bun decât să te adâncești în lumea basmelor, cu un serviș cu dulceață într-o mână?

Azi, lectura înseamnă minutele petrecute citind seara copilului, descoperind noi povești sau reamintindu-mile pe cele vechi.

Și astfel l-am descoperit pe Alec Blanche, care a publicat peste 25 de cărți pentru copii.

Nu mă pot hotărî dacă îmi plac mai mult mie sau copilului meu, dar reușește să trezească în mine dorința de a citi, de a aștepta finalul, de a da pagina după pagină pentru a afla ce face mai departe Erus- unul dintre personajele din seria Erus- , sau poate de a te transpune în locul animalelor din seria Cronicile.

Poveștile sale reușesc să te pună în pielea personajelor, să râzi și să plângi alături de ele, și totodată să înțelegi cum sa te comporți, cum să știi să ai răbdare, să îți ceri scuze, să iubești sau sa te împrietenești.

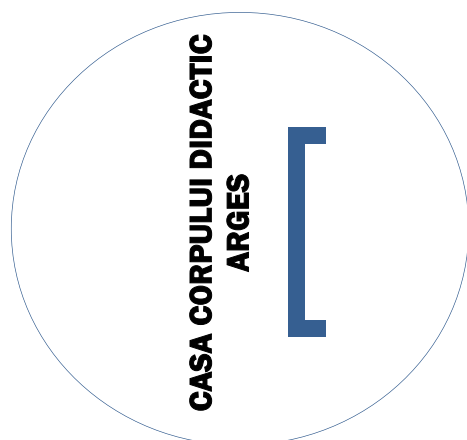
Fiecare seara de lectura imi aduce aminte de copilărie și de aceea consider că orice pagina lecturată pe zi ajunge să mă îmbogățească sufletește, să fiu o persoana cultă, să pot purta o conversație. De asemenea, să îmi îmbogățească cunoștințele și să îmi mărească vocabularul.

Astfel că, am indiferențat să decizi să citești pentru relaxare, pentru a-ți îmbogăți vocabularul, pentru a reduce stresul sau pentru a te motiva, cititul rămâne parte din viața oricărui om.

Bibliografie:

DEX, Academia Romana-Institutul de Lingvistica "Iorgu Iordan-Al.Rosetti", ISBN: 8105, Editura: Univers Enciclopedic, 2016

*Profesor David Elena-Georgeta,
Colegiul National „Dinicu Golescu”, Campulung, judet Arges*

CARTEA - LEAC PENTRU SUFLET

Cartea e o făgăduință, o bucurie, o călătorie prin suflet, un lucru plin de gânduri și frumuseți. Sigur, înaintea scrierii și a scrierilor de cărți a fost cuvântul. Oamenii au adunat toate cuvintele și s-au gândit să le pună în cărți. Fiecare carte exprimă trăirile și sentimente noastre. Mi s-a întâmplat să citesc o carte și să am impresia că acele cuvinte scrise acolo sunt de fapt gândurile mele sau să citesc alta și să mă minunez cum de a putut omul care a scris-o să umble cu atâta măiestrie cu cuvintele, să le împleticească și să le aranjeze în așa fel încât să-mi transmită mesajul care să-mi ungă sufletul. Rândurile care se plimbă în fața mea sunt chiar un leac pentru suflet, o alinare a sufletului. Unele cărți scot la iveală cele mai lăuntrice sentimente ale noastre, cuvintele prin viață și ne dovedesc puterea lor. Sentimentele pot fi exprimate prin cuvinte dar nu oricare dintre ele ci doar acelea ce provin din inimă. Când termin o carte de citit trăiesc totdeauna un sentiment de nostalgie ca și cum m-aș fi despărțit de un prieten bun.

Pentru mine cel mai sigur prieten, și cel mai bun, este cartea pentru că primește și mă acceptă așa cum sunt. Atunci când citesc, exist doar eu și acele pagini care ascund în ele bucuria și lumina. Cartea îmi înaripează sufletul și mă transferă în altă lume, o lume din care, din momentul în care am intrat, nu mai pot ieși. Ea mă încântă cu descoperirile ei și îmi dă ajutor dacă vreau, mă învață să gândesc, să trăiesc și să descopăr nenumăratele taine care se află în prețioasele ei pagini. Dacă sunt întrebate cum se cuvine, cărțile vorbesc despre viața celorlalți oameni, ne șlefuesc mintea cu vorbe înțelepte, ne modelează sufletul cu sentimente moralizatoare.

„Ai carte, ai parte !” este proverbul pe care adeseori mi l-au spus ca îndemn părinții și bunicii și pe tot parcursul vieții mele, s-a dovedit a fi adevărat.

Mihail Sadoveanu spunea : „Cartea ne face să trăim în afara minciunii, nedreptății și prejudecății.

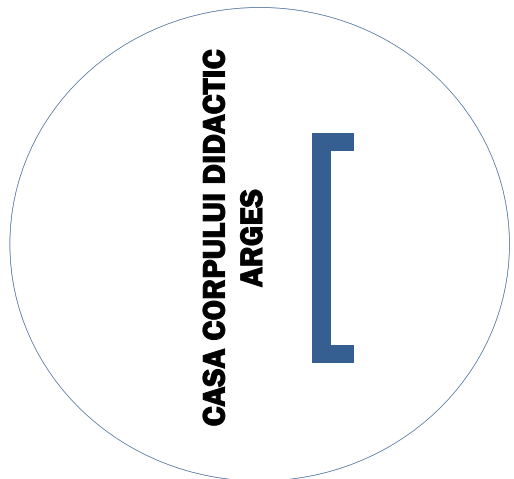
Cartea a constituit, de la apariția ei, un mediu de comunicare între oameni, o cale puternică de transmitere de la un timp la altul, de la o societate la alta, de la un popor la altul, a valorilor culturale și artistice zămislite în fiecare colț de lume. Cartea a fost, este și va fi un liant care menține și dezvoltă relațiile dintre oameni.

Acest obiect, pe care Orientul antic îl păstra sub formă de tăblițe de argilă, grecii și romanii îl desfășurau sub ochii lor, Evul Mediu îl atașa de bănci, noi îl ținem în mână, cartea, are un loc important în exprimarea gândirii și în păstrarea oricărei cunoștințe.

De la începuturile civilizației oamenii au manifestat o mare râvnă de a învăța, de a se iniția și a pătrunde tainele existenței. Nimeni n-a reușit să facă acest lucru de unul singur, ci a trebuit să preia ceea ce deja știau înaintașii săi. Antichitatea, Evul Mediu și Epoca modernă și-au perfecționat permanent formele de instruire, folosind consecvent cartea.

În meseria mea de profesor am grijă să îndrum copiii să iubească acest obiect minunat și să îi învăț că o carte nu trebuie să stea în bibliotecă nedeschisă și prăfuită, ci trebuie să fie deschisă în mintea și sufletul lor și atunci își vor da seama cât este de folositoare cartea. Le spun că orice carte este o comoară de înțelepciune și o mare avuție și că după ce se vor împrieteni cu cartea își vor da seama că lumea nu le mai este așa de necunoscută. Își vor da seama ce multe știu despre stele, despre soare, despre plante, despre oameni și animale. Și le mai spun că e bine să înveți la tinerețe ca să la bătrânețe să ai învățătură și cultură, căci cartea e o comoară, iar cheia ei este înțelepciunea.

*Prof.înv.primar Din Luiza Elena
Prof.înv.primar Jucălea Florina
Școala Gimnazială „Vintilă Brătianu” Ștefănești*

LECTURILE ISTORICE, GHID ÎN CĂLĂTORIA PRIN TIMP

În ciclul primar se pun bazele formării primelor reprezentări și noțiuni de istorie, de altfel, „primele cărămizi” ale alfabetului unei științe cu care se clădește treptat edificiul ei, până la cel gimnazial, liceal și preuniversitar. Complexul proces al învățării include, ca o componentă esențială, constituirea sistemului de reprezentări și noțiuni de istorie. Acestea pot fi doar evocate cu ajutorul cuvântului sau prin imagini, la baza constituirii lor stau nu percepțiile senzoriale ci reprezentarea și evocarea faptelor cu ajutorul mijloacelor de învățământ.

Cea mai simplă definiție a istoriei, este știința despre trecut, care, de altfel, justifică esența ei, deoarece, doar studiind trecutul, putem aprecia înțelegerea prezentului. Astfel, istoria are o legătură directă și strânsă cu societatea contemporană. Știința istorică este cea care determină valorile culturale și identitatea popoarelor. Doar prin intermediul unei culturi istorice și a învățământului istoric putem dezvolta spiritul de înțelegere și toleranță în societate.

Programele educative trebuie să țină cont de această diversitate culturală, oferind astfel posibilitatea să ne cunoaștem mai bine și să conștientizăm că suntem cetățeni ai unui singur stat și avem aceleași drepturi, chiar dacă suntem diferiți.

Tradiția românească se prezintă ca aparținând aceleiași istorii, prin concentrare pe “esențe”, pe “valori”, ce au calitatea de verb ontologic, ce exprimă identitatea, condiție a raționalității lumii, și arată “distanța” temporală și valorică ce ne desparte de trecut.

Cultura tradițională la nivelul fiecărui popor s-a constituit pe raporturi intime proprii bazate pe norme de viață proprii, pe anumite calități morale, pe un bogat sistem de obiceiuri și elemente culturale distincte de mare profunzime, toate legate în cazul culturii noastre tradiționale de aspectele existenței umane în ipostazele sale esențiale: naștere, tinerețe, căsătorie, maturitate și moarte. Descoperim în cultura noastră tradițională o neconținută strădanie a omului de a crea un univers de semne și simboluri, structuri prin care “lumea” poate să-i devină mai accesibilă, strădanie finalizată continuu din dorința de reînțemeiere a experienței de viață, de utilizare a praxisului pentru a asigura eficiență demersurilor sale în raportul activ cu natura, pentru a domina necunoscutul din lume și pentru a pătrunde în complexitatea acesteia. Studiarea tuturor acestor aspecte impune utilizarea unor metode de predare activ-participative.

Forța evocatoare a imaginilor audio-vizuale ușurează mult surprinderea sensurilor unor reprezentări și noțiuni istorice, dezvoltă capacitatea de relaționare, permite înțelegerea mai profundă a cauzalității istorice. Contextul didactic al prezentării unor reprezentări și intervențiile explicative ale cadrului didactic sugerează elevilor corelarea datelor cu evenimentele, efectuarea unor ordonări cronologice, efectuarea de comparații, întreprinderea de analize și sinteze. Este exercitată o influență pozitivă asupra construcțiilor deductive, dar și a proceselor de generalizare. Cu cât reprezentările vizuale sunt mai bogate și mai vii, mai clare și mai stabile, în măsură să sugereze operații de gândire mai numeroase, se asigură o însușire mai profundă și mai trainică a noțiunilor de istorie cuprinse de temele prevăzute de programe.

La elevii de clasa a IV-a este prezentă gândirea concretă, percepția rămâne globală încă, predomină operațiile legate de acțiuni obiectuale, se manifestă puterea de deducție imediată cu extindere limitată și cu asociații la nivel local. În constituirea noțiunilor noi se pleacă de la modelele concrete, obiectuale, pentru a se putea materializa actul mintal.

Ceea ce putem realiza la clasa a IV- a este să sensibilizăm copiii în raport cu frumusețea și misterul istoriei, să le stârnim curiozitatea, să-i determinăm să citească povești despre castele și conducători vestiți. Desigur, accesul la istorie depinde de înțelegerea timpului și a spațiului istoric, iar la clasa a IV- a ne propunem să facem primii pași spre înțelegerea acestor noțiuni. Ar fi însă o mare greșală dacă am confunda dezvoltarea capacității elevului de a așeza o suită de evenimente în ordine cronologică, cu pretenția de a-l pune în situația de a memora date și evenimente istorice. Am obține astfel exact efectul contrar, cei mai mulți dintre elevi s-ar îndepărta de istorie, poate pentru totdeauna.

Structurarea spațiului se realizează mai devreme, în comparație cu cea a timpului, pentru că se situează în prezent și se efectuează prin activitatea naturală a copilului: deplasări, jocuri, limbaj, percepție vizuală, auditivă, tactilă etc. Educația, dacă este bine înțeleasă (pregătire în vederea lecturii, desen, educație fizică, exerciții de vorbire, matematică, inițiere geografică), poate accelera procesul. Structurarea spațiului este un proces îndelung, care se prelungește până la vârsta adultă și prezintă particularitatea curioasă că nu se desăvârșește niciodată la numeroși indivizi cu inteligență normală, deși ar exista o aptitudine individuală (de altfel, nu prea frecventă) de a se situa corect în spațiu.

O importanță deosebită pentru formarea noțiunilor de istorie o prezintă formarea deprinderilor de reprezentare simbolică a spațiului geografic în clasele primare. Istoria, prin specificul demersului său, obligă elevii să se transpună, fără încetare, în condiții sociale, materiale și morale cu totul diferite de cele în care trăiesc. Trebuie creată, în mintea copilului, noțiunea de trecut și de durată.

Fără a nega metodele de însușire tradițională în predarea istoriei (expunerea, conversația, demonstrația, modelarea) în prim plan apar metodele active, productive, formative: descoperirea, cercetarea, observarea, experimentarea, lucrul în grup, autoinstruirea, algoritmizarea, instruirea programată, asaltul de idei etc. Acestea sunt metode care valorifică procesele de cunoaștere, înțelegerea și receptarea valorilor istoriei. Metodele activ - participative presupun inversarea raportului ce trebuie ”învățat” - ”cum trebuie învățat”. Prin intermediul acestuia elevul este pus în ipoteza de căutător al cunoștințelor istorice nu doar de consumator al acestora.

Conform metodologiei didactice generale, elevilor li se oferă posibilitatea de a utiliza toate tipurile de probe și surse istorice, de a se implica în activități de investigare.

Pentru elev metodele participativ - active utilizate constituie o cale mai eficientă de acces spre cunoașterea adevărului istoric, a culturii și comportamentelor umane, un mod de a cerceta și descoperi lucruri noi. Astfel elevii capătă noi deprinderi intelectuale și capacități cognitive, atitudini, sentimente și comportamente.

Metodele de învățământ specifice predării – învățării istorice nu sunt în sine nici noi, nici vechi, nici bune, nici rele, nici eficiente nici ineficiente. Metoda cea mai bună, aprecia ”Nicolaie Iorga are valoarea pe care o dă omul care o întrebuințează, ea nu are o valoare generală, democratică”, prin care orice minte omenească ajunge a nimeri pe același la aceeași siguranță în țintă. Iar valoarea omului care întrebuințează metoda atârnă desigur și de o anumită inteligență, care nu e apanajul oricui, dar atîrnă și de mijloacele pe care i le pune la îndemână numai cultura generala multilaterală, dînd trei virtuți fără care nici știința în cel mai înalt sens al cuvîntului nu se poate. Aceste trei virtuți sunt: orizont, disciplină și omenie. Profesorul trebuie să aibă competențe de specialist în domeniul istoriei și competențe psihopedagogice.

Spre deosebire de alte discipline școlare, istoria operează cu informații, cu adevăruri care nu pot fi supuse unei verificări directe din partea elevilor și care sunt foarte complexe, sintetizând o experiență bogată și îndelungată de cunoaștere și de viață a omenirii. Ele pot fi pe baza reconstituirii și explicării, doar evocate, folosindu-se diferite metode de învățământ, în cele mai multe cazuri nu izolat și în formă pură, ci în variante metodologice compozite, ”prin defuzarea permanentă a unor trăsături și articularea a două sau mai multe metode, rezultând combinații inedite”.

Selectarea mijloacelor de învățământ adecvate activității didactice la lecțiile de istorie, desfășurată cu o clasă de elevi, anumite particularități de vîrstă și individuale, și în conformitate cu obiectivele educaționale prestabilite, presupune găsirea răspunsurilor la următoarele întrebări:

- “La ce tip de învățare recurg elevii în condițiile utilizării unui anumit mijloc de învățământ ?”
- “Care este raportul optim care ar trebui să se stabilească între concret și abstract în procesul perceperii, înțelegerii și asimilării noului ?”
- “Care este aportul schematizării în procesul învățării ?”
- “Cum influențează semnele, simbolurile și imaginile procesele memoriei, fixarea, stocarea și actualizarea / mobilizarea informațiilor ?”.

Procesul învățării nu are la bază simpla percepție, ci el presupune activitatea intelectuală efectivă a elevilor. Prin urmare, mijloacele de învățământ utilizate nu sunt simple materiale intuitive care să fie observate de elevi; ele își îndeplinesc funcția didactică numai dacă sunt utilizate efectiv de aceștia. Altfel spus, eficiența oricărui mijloc de învățământ presupune asigurarea caracterului complementar al predării – învățării.

Având în vedere obiectivele și standardele curriculare de performanță, precum și conținuturile învățării trebuie să ne punem în mod firesc întrebarea : Cum luăm decizii în legătură cu ceea ce predăm la orele de istorie, cu modul cum predăm istoria sau, mai bine zis, în legătură cu situațiile de învățare pe care le creăm în clasă?

BIBLIOGRAFIE:

- I.T.Radu, „Învățarea școlară”, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1988, p. 8
I.Mucica, M. Petrovici, I Cerghit, „ Mijloacele audio-vizuale în studiul istoriei, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1979, p. 160-164
R. Silvia Bărbuleanu, N Radu, „Metodica predării istoriei patriei”, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1988, p. 13.
M.Ionescu, V. Chiș, „Strategii de predare și învățare”, București, Editura Științifică, 1992, p.24-30.
Căpiță, Carol, Istorie: didactica istoriei, vol. 1-2, București, Ministerul Educației și Cercetării, 2005-2006.

*Prof. inv. primar Elena Necșulescu
Școala Gimnazială „George Topîrceanu” Mioveni, Argeș*

IMPORTANȚA LECTURII ÎN FORMAREA ȘI DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII

Cartea este o comoară fără de preț, în care își adună cele mai frumoase gânduri, ca alții să le poată folosi în voie. Dar, din păcate, lectura are acum rivali redutabili, care amăgesc cel mai mult pe cei mici. Televizorul, calculatorul, internetul, au devenit pereche pentru fiecare generație din ultimii ani. Lectura a devenit fragilă și din cauza concurenței neloiale cu

acestea, și cartea este cea care suportă consecințele. Lectura are un rol important în dezvoltarea și formarea personalității și este evident că, deprinderea lecturii rămâne o bază solidă pentru toată viața.

Importanța lecturii este dată de aspectele educative pe care le implică:

- aspectul cognitiv: prin lectură elevii își îmbogățesc cunoștințele despre lume, despre realitate;
- aspectul educativ: lectura contribuie esențial la educarea copiilor în dimensiunile etice și estetice;
- aspectul formativ constă în faptul că lectura are drept consecință formarea și consolidarea deprinderilor de muncă intelectuală, dezvoltarea gândirii, a imaginației, a capacității de exprimare corectă și expresivă.

Familia constituie primul mediu de viață socială și culturală, iar prin valorile pe care le transmite copilului asigură premisele dezvoltării intelectuale, morale și estetice ale acestuia.

Există factori care determină lectura copiilor: particularitățile de vârstă și psihice, preferințele lor, climatul familial, factori care pot transforma lectura într-o necesitate, „o foame de carte”, o delectare sau nu. Ca gen de lectură putem alege orice, începând de la poezie și încheind cu romanul.

Fie în biblioteci sau în alte locuri lectura este totuși o experiență unică, interesantă și captivantă.

Lectura oferă cititorului frumusețile neimaginabile ale poveștilor, povestirilor și a altor texte, unde imaginația și fantezia zboară, trăind împreună cu eroii și personajele bucurii, dezamăgiri sau speranțe.

Lectura este magia atrăgătoare în timpul liber, descoperiri despre călătoriile oamenilor, biografiile oamenilor celebri, a științei și tehnicii. Lectura nu cere prea mult de la cititor, decât atenție și dăruire. În acest mod ea are rolul de a forma și educa tână generație. Ea este un mijloc de obținere a informației, păstrarea capacității de a gândi, judeca, de a căuta soluții în rezolvarea unei probleme. Ea este și o motivație umană, o necesitate zilnică de a cunoaște, de informare.

Atunci când ești în lumea minunată a lecturii ești cu mult mai fericit sufletește, cu mult mai bogat și mulțumit. A lectura nu este numai o activitate, o obligație dar și o comunicare cu tine însuși.

Rămâne deci, obligația părinților, dar mai ales a grădiniței și a școlii de a repune cartea în drepturi.

Ajungând la grădiniță, copiii sunt tentați de cărțile viu colorate, mai ales cele cu animale pe care le răsfioiesc, bucurându-se de ele. Mai târziu, atunci când

pentru ei noțiunea de carte este bine definită, încep să ,, citească,, imaginile, verbalizând, iar dacă acest lucru le este stimulat, vor ajunge ca ei să prețuiască ceea ce au în mână. Vizitele la bibliotecă sunt necesare atunci când copilul poate asimila cunoștințe pe măsură, făcându-l să-și dea seama de preferințele lui pentru cărți.

Metode și modalități de stimularea a lecturii la școlarul mic

Dramatizarea - copiii intră mai ușor în „pielea” personajelor, din basmele, poveștile cunoscute astfel, făcând mai repede diferența între fapte bune și fapte rele.

Jocurile didactice - prin jocuri ca:

- „Recunoaște povestea”;

- „Unde ai întâlnit personajul”;

- „Continuă povestea”;

- „Cartonașe amestecate” (jetoane cu personaje din diferite povești care trebuie grupate corespunzător după povestea de care aparțin).

Povestirea educatoarei - folosind mimica și gestică, precum și harul lor actoricesc, îi fac pe copii să fie atenți, să se concentreze și să poată redea întocmai ideile poveștii.

Vor conștientiza faptul că binele învinge întotdeauna, că cei buni sunt lăudați și au prieteni, iar cei care fac fapte rele sunt pedepsiți și ajung să fie respinși de cei din jur.

Prietenii cărților - se realizează un afiș pentru părinți, unde se recomandă cărți, respectându-se nivelul de vârstă al copiilor, pe care le-ar putea citi acasă împreună cu copiii lor.

Ziua părinților se desfășoară o dată pe lună, iar atunci părinții petrec momente plăcute alături de copilul lor. Pe rând, unul dintre părinți citește o poveste sau un basm tuturor. Astfel, și ei îi ajută pe copii să pătrundă în lumea basmelor, implicându-se și retrăind pentru o clipă copilăria.

Brainstormingul - în traducere directă „furtună în creier”, sau „asalt de idei” este o metodă care se folosește pentru a ajuta copiii să emită cât mai multe idei pentru soluționarea unor probleme, fără a critica soluțiile găsite. Această metodă se utilizează frecvent în lecțiile de comunicare în limba română, pentru a da frâu liber imaginației copiilor și a le dezvolta capacitățile creatoare. Cu rezultate bune se folosește brainstormingul în cadrul povestirilor create după un tablou, sau un șir de ilustrații, în lecturile după imagini, convorbiri și jocuri didactice.

Explozia stelară

Este o metodă de stimularea a creativității și o modalitate de relaxare a copiilor. Ea se bazează pe formularea de

întrebări pentru rezolvarea de probleme. Prin folosirea acestei metode, se urmărește dezvoltarea potențialului creativ al școlărilor, familiarizarea lor cu strategia elaborării de întrebări de tipul prezentat mai sus, exersarea capacității acestora de a alcătui propoziții interrogative pe baza conținutului unor imagini și, nu în ultimul rând, rezolvarea problemelor prin găsirea răspunsurilor la întrebările adresate.

Foarte apreciat de elevi este și jocul cu versurile: educatorul recită unul - două versuri dintr-o poezie, iar elevii continuă.

Diafilmele, benzile audio și video cu povești constituie un alt important mijloc de îndrumare al lecturii. Ele prezintă operele literare în imagini vizuale și auditive. După lectură, copiii pot face comparații, stabilind asemănări și deosebiri între întâmplările prezentate..

Desigur, sunt multe de adăugat în ceea ce privește lectura, ca mijloc de educare a preșcolărilor, dar aș concludiona faptul că, noi avem dificila misiune de a-l

apropia pe copil de carte, de a-l convinge că cartea nu trebuie înlocuită cu nici o altă formă sau mijloc de informare, indiferent de evoluția societății, de cuceririle științifice.

Făcând referire la educația copiilor, învățatul Democrit afirma că „*acesta este un lucru gingaș. Când duce la rezultate bune, ea n-a fost decât luptă și grijă; când nu reușește, durerea nu mai cunoaște margini*”.

Bibliografie

- **Silvia Nuță, *Metodica predării limbii române în clasele primare*, Editura Aramis, București, 2000.**
- **Ioan Șerdean, *Didactica limbii române în școala primară*, Editura Teora, București 1998.**

prof. înv. preșcolar Enăchescu Ileana Loredana, GPP “Floare de Colț” Pitești

BIBLIOTECA - TRECUT ȘI VIITOR - BIBLIOTECĂ SAU CENTRUL DE INFORMARE ȘI DOCUMENTARE

Bibliotecile au fost întotdeauna piloni ai cunoașterii și ai culturii în societatea umană. De-a lungul timpului, ele au evoluat semnificativ, adaptându-se la schimbările tehnologice, sociale și culturale. În prezent, odată cu avansul tehnologic și schimbările în modul în care oamenii accesează și utilizează informația, se pune întrebarea esențială despre direcția pe care o vor lua bibliotecile: să rămână simple depozite de cărți sau să devină centre moderne de documentare și informare? Această lucrare își propune să examineze această problemă complexă, analizând evoluția bibliotecilor în trecut și anticipând rolul lor în viitor. Pentru a înțelege modul în care bibliotecile s-au transformat de-a lungul timpului, este important să ne întoarcem în istorie și să analizăm rădăcinile acestor

instituții. Din primele biblioteci ale antichității, cum ar fi Biblioteca din Alexandria, și până la bibliotecile medievale și cele timpurii din epoca modernă, aceste instituții au fost adăposturi ale cunoașterii și culturii. Ele au servit drept locuri de conservare a manuscriselor și cărților, precum și de promovare a învățării și a schimbului de idei în comunități.

Originea bibliotecii poate fi urmărită înapoi până în antichitate, când tabletele de lut și papirusurile erau principalele mijloace de stocare a informațiilor. Bibliotecile clasice, precum cele din Alexandria sau din Atena, au jucat un rol crucial în păstrarea și transmiterea cunoașterii umane. În Evul Mediu, mănăstirile au fost principalele centre de învățământ și bibliotecile lor au fost locuri importante pentru copierea

și conservarea textelor antice. Revoluția Gutenberg și inventarea tiparului au adus o schimbare radicală în modul în care informația era produsă și distribuită. Bibliotecile au devenit mai accesibile, iar cartea tipărită a devenit principalul mijloc de transmitere a cunoașterii. Odată cu industrializarea și urbanizarea din secolul al XIX-lea, bibliotecile publice au început să se dezvolte în întreaga lume, devenind puncte de acces la cultură și educație pentru toate categoriile sociale.

Transformările bibliotecilor în era digitală

Odată cu apariția internetului și a tehnologiilor digitale, bibliotecile au trebuit să se adapteze noilor realități pentru a rămâne relevante. Astfel, s-au dezvoltat bibliotecile digitale, care oferă acces la o gamă vastă de resurse online, de la cărți electronice la reviste și articole științifice. Împrumutul de cărți în format electronic și serviciile de cercetare online au devenit norma, iar bibliotecile au devenit mai mult decât simple depozite de cărți - ele au devenit porți către universul virtual al informației. Era digitală și evoluția bibliotecii cu avansul tehnologic din secolul XX cât și apariția internetului, modul în care oamenii accesează și utilizează informația s-a schimbat semnificativ. Bibliotecile tradiționale au început să se confrunte cu provocări noi, cum ar fi digitalizarea colecțiilor, accesul la resurse online și nevoia de a oferi servicii digitale.

Se pune tot mai des întrebarea despre rolul și funcția bibliotecilor în societatea contemporană. Multe instituții au adoptat un model mai larg, devenind centre de documentare și informare, care oferă acces nu doar la cărți, ci și la alte tipuri de resurse, cum ar fi filme, documentare, baze de date și servicii de consultanță. Această evoluție reflectă nevoia de a răspunde cerințelor diverse ale utilizatorilor și de a asigura că bibliotecile rămân relevante și accesibile pentru toți membri societății. Astăzi, bibliotecile sunt mult mai mult decât simple depozite de cărți. Ele devin centre comunitare, oferind acces la internet, programe de alfabetizare digitală, spații de lucru și evenimente culturale. Totuși, o întrebare importantă apare în contextul acestei evoluții: biblioteca tradițională ar

trebui să devină un centru de documentare și informare sau să păstreze caracterul său de bibliotecă?

Conceptul de centru de documentare și informații este unul care pune accentul pe accesul la informație într-un mod holistic și integrat. Într-un astfel de centru, resursele nu se limitează doar la cărți, ci includ și baze de date online, articole științifice, materiale multimedia și alte surse de informație. De asemenea, un centru de documentare și informații poate oferi servicii de consultanță și asistență în căutarea și utilizarea informației. Pe de altă parte, o bibliotecă tradițională păstrează valorile sale fundamentale de conservare a culturii scrise și de promovare a lecturii și a educației. Ea poate să adapteze și să integreze tehnologiile moderne în serviciile sale, fără a renunța însă la identitatea sa distinctivă.

În viitor, este posibil să vedem o convergență între conceptele de bibliotecă și centru de documentare și informare. Bibliotecile ar putea deveni hub-uri digitale, oferind acces la o gamă diversă de resurse online, în timp ce păstrează și promovează valorile tradiționale ale lecturii și culturii scrise. De asemenea, ele ar putea juca un rol crucial în combaterea inegalității digitale, oferind acces la tehnologie și la informație pentru toți membrii comunității.

Biblioteca, indiferent de forma sa, rămâne un pilon al culturii și educației în societatea modernă. Evoluția sa către un centru de documentare și informare reflectă adaptabilitatea și relevanța sa continuă în fața schimbărilor tehnologice și sociale. În viitor, este esențial să ne asigurăm că biblioteca rămâne un loc accesibil și incluziv, care să servească nevoile și aspirațiile tuturor membrilor comunității.

Bibliografie:

Elena Tarziman, S. M. Antonescu, Cristina Popescu, Studii de Bibliologie si Stiinta Informarii, Universitatea Bucuresti, volumul 3, 1997, <http://ebooks.unibuc.ro/StiinteCOM/bibliologie/>; www.descopera.org Portal despre stiinta si cultura, articol intitulat Munca de bibliotecar, realizat de autorul Istocescu Romeo si publicat pe adresa web in data de 28 noiembrie 2010.

*secretar șef Firfirica Aurelia, Colegiul Național „Zinca Golescu,, Pitești
bibliotecar Pandelescu Mariana, Colegiul Național „Zinca Golescu,, Pitești*

CASA CORPULUI
DIDACTIC ARGEȘ

CARTEA – BAZA TRAINICĂ A CULTURII NOASTRE

Relația omului cu cartea are o istorie îndelungată. Lectura a fost, este și va rămâne o activitate de îmbelșugare cognitivă și spirituală specifică cititorului. Lectura nefiind un act gratuit, produce îmbogățirea sinelui cu o nouă cunoaștere, cu o modalitate nouă de receptare a lumii interioare și exterioare. Cititul este o hrană care te metamorfozează și scoate din tine tot ceea ce te reprezintă. Un lucru important este și calitatea cărților de a nu face zgomot, în schimb, îndemnându-te cu tainic cântec de sirenă, să le răsfoiești, să le redeschizi, produc seisme culturale și științifice, dând naștere unor neașteptate vibrații spirituale. Fără îndoială, cărțile rămân personajele principale ale universului nostru cultural, continuând să modeleze mentalități și să-și manifeste eficiența, contribuind la îndestularea culturală a umanității.

Cărțile oferă modele de conduită, le dezvoltă simțul critic, îi informează, le îmbogățesc cultura. Din cărți vor citi legende și povestiri istorice, poezii despre plante, animale și faptele oamenilor, vor afla lucruri minunate despre personalitățile marcante ale poporului nostru, univers, planetă, alte popoare, despre tradiții, obiceiuri, sărbători, grădinarit, gătit, condus și altele. Cel mai sigur și sincer prieten e *cartea*.

Citindu-le, observăm cum ne șlefuiască mintea cu vorbe înțelepte, cum ne modelează sufletul cu sentimente pilduitoare. Altfel spus, volumele tipărite sunt poticniri în calea destinului nostru muritor sau, potrivit lui Sadoveanu, numai în preajma cărților "crește lumina cea fără de amurg a unei umanități în care muritorii împlânziți vor birui tristețea trecerii prin viață,,

" Lectura nu devine plăcere decât dacă intră în joc creativitatea, decât dacă textul ne oferă șansa de a ne pune aptitudinile la încercare " (Wolfgang Iser). Ea implică dialogul cu textul, în care elevii fac predicții, își pun întrebări și încearcă să răspundă la ele, parafrazează, își imaginează, fac deducții, integrează noile elemente în cadrul schemelor

proprii despre lume și viață, despre cunoaștere, citesc și recitesc textul, fac pauze de gândire. Lucrul cu cartea este de neînlocuit pe parcursul școlarizării. Este necesar să-l apropiem pe copil, în mod conștient de universul cărții. El trebuie să simtă bucuria lecturii, fiecare carte fiind „o călătorie prin suflete, gânduri și frumuseți” (Mihail Sadoveanu). Am îndrumat elevii să împrumute cărți de la biblioteca școlii și a orașului, de la Centrul de Documentare și Informare existent în școala lor.

Un cititor interesat să pătrundă sensul fiecărui cuvânt, al fiecărei fraze, nu trece mai departe când dă peste pasaje pe care nu le-a înțeles. El caută în dicționare, enciclopedii, sau consultă pe alții în legătură cu sensul cuvintelor necunoscute, și numai după ce le-a înțeles, merge mai departe. În timpul lecturii cititorul gândește fără întrerupere, își amintește ceea ce a învățat până atunci, compară vechile cunoștințe cu cele asimilate acum, descoperă ceea ce este comun și ceea ce este propriu numai textului nou, sintetizează ceea ce citește, judecă valoarea lucrării parcurse, calitățile ei, apreciază în ce măsură i-a plăcut, l-a emoționat sau nu i-a plăcut, l-a indispus, plictisit, revoltat.

Este foarte important ca elevul să conștientizeze faptul că în lectură nu viteza contează, ci înțelegerea justă și deplină a textului, memorarea fidelă a elementelor esențiale, capacitatea de reproducere a lor ori de câte ori este nevoie. Când cititorul caută să pătrundă înțelesul fiecărui cuvânt, al fiecărei fraze, să descopere profunzimea ideilor și frumusețea stilului, el face o lectură activă. Cel care „aleargă” cu ochii pentru a parcurge cât mai multe texte, fără să pătrundă sensul și valoarea lor, întreprinde o lectură superficială. Cititorii grăbiți n-au timp să guste frumusețea unei povestiri, să-și imagineze minunate locuri din ținuturi îndepărtate, să lase fantezia să zboare, refăcând în mintea lor amintirile fermecătoare, momentele palpitate, să trăiască împreună cu eroii povestirilor, bucuria sau tristețea, dezamăgirea sau speranța.

Atunci cand o carte ne-a plăcut sau ne-a interesat mult, o putem reciti după o vreme. Este suficient să ni se amintească doar câteva din datele mai importante, pentru ca memoria noastră să reactualizeze impresiile legate de prima lectură.

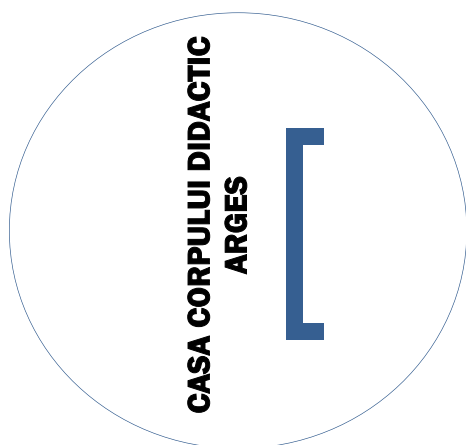
O carte o citești când vrei, cum vrei și ori de câte ori vrei. Acest prieten tăcut îți oferă ori de câte ori ai nevoie același răspuns fidel la fiecare întrebare și-l repetă cu nesfârșită răbdare până ce l-ai înțeles. Cartea este atât de înțelegătoare, încât atunci când n-ai înțeles-o nu se supără, nu jignește, te așteaptă să revii. Cartea este învățătorul care te conduce la bine, te face să te bucuri, să râzi și să plângi. O carte te trimite la alte cărți

și toate împreună formează baza trainică a culturii noastre. Cartea ne face nemuritori » (Alice Năstase Buciua).

Bibliografie

- Constantin Cucoș- *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași , 2006
- Șoitu Laurențiu, Cherciu Rodica, *Strategii educaționale centrate pe elev*, București, 2006
- Manolescu, N.,(2004), *Lectura pe înțelesul tuturor*, Editura Aula, Brașov
- Cornea, Paul, *Introducere în teoria lecturii*, Editura Minerva, București, 1988

Înv. Georgeta Pisciă, Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu” Mioveni
Prof. Maria Badica, Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu” Mioveni

ROLUL BIBLIOTECII ÎN REȚEAUA DOCUMENTARĂ

Comunicarea documentelor reprezintă activitatea de bibliotecă spre care converg toate celelalte activități, scopul final al oricărei biblioteci este procesul de punere a unui document la dispoziția utilizatorului în acces direct sau indirect, pentru lectură în sală sau pentru împrumut.

Comunicarea documentelor este o activitate deosebit de complexă. Necesită o bună organizare atât a activității în sine, cât și a fondurilor documentare. Este procesul care pune biblioteca față în față cu utilizatorii și de calitatea serviciilor oferite depinde în mare măsură imaginea ei în mediul în care-și desfășoară activitatea.

În activitatea oricărei biblioteci punctul inițial și final este cititorul. Se pornește de la cititor, de la

interesele și de la necesitățile lui de lectură pentru a ajunge din nou la el - același și totuși altul, cu un orizont mai bogat de cunoaștere, cu un anumit nivel de cultură, cu un gust format pentru o lectură de valoare.

Este firesc, deci, ca bibliotecarul, în mod sistematic, să își propună să „descopere” cititorul și să cunoască cerințele de carte ale acestuia. Nivelul de acces la documente este stabilit de către fiecare bibliotecă. În funcție de tipul, scopurile propuse, structura colecțiilor, starea colecțiilor, spațiul disponibil etc., se disting următoarele moduri de acces la documente: accesul direct, accesul semi-direct și accesul indirect.

Accesul direct la publicații reprezintă modul ideal de consultare a documentelor. Acest lucru este posibil numai dacă fondul de carte este așezat după anumite criterii logico-

sistematice. Accesul direct la publicații, eliminând bariera formală dintre utilizator, bibliotecar și fondul de cărți, dă posibilitatea cititorului să folosească singur și fără dificultate, materialele care-l interesează, fără a exclude celelalte mijloace informative (cataloge, bibliografii, prezentări de cărți) sau îndrumările individuale primite din partea bibliotecarului.

Introducerea accesului direct la publicații implică o verificare permanentă, sistematică, minuțioasă și conștiincioasă a fondului de cărți, sarcina fiecărei biblioteci fiind păstrarea actualității fondului de cărți.

Inițial numit acces liber la raft, accesul direct la documente nu reprezintă o noutate. Prin accesul liber la publicații se realizează o apropiere a bibliotecii de cititor, pe plan psihologic. Contactul direct cu publicațiile bibliotecii creează utilizatorilor impresia că întreaga bibliotecă este a lor și pentru ei iar reținerea și emotivitatea celor nou veniți dispar în momentul în care iau contact cu fondurile de publicații.

Cartea ajunsă în mâna cititorului se recomandă singură – începând cu prezentarea grafică și editorială și terminând cu conținutul de idei. Cercetând-o, cititorul își face o impresie mai completă asupra conținutului ei, își dă seama în ce măsură îi corespunde intereselor și dorințelor sale, în comparație cu imaginea pe care i-o poate furniza o fișă de catalog.

Contactul nemijlocit cu cartea îi deprinde pe cititori să lucreze independent, le dă sentimentul absolutei libertăți în alegerea lecturilor, astfel, părându-li-se mult mai motivată nevoia eventualului ajutor din partea bibliotecarului. Gruparea cărților și așezarea lor pe raft trebuie să fie cât se poate de clară și inteligibilă pentru ca și cititorul neexperimentat să poată căuta în raft orice domeniu al științei sau orice carte.

Caracterul de recomandare presupune evidențierea în raft a celei mai bune părți din fondul de publicații al bibliotecii, a acelor cărți care prin valoarea lor merită să stea permanent în atenția cititorilor,

a noutăților.

Cărțile noi, ca și cele mai valoroase sau cele față de care categorii diferite de cititori manifestă interes deosebit, vor fi scoase în evidență prin aducerea lor în câmpul vizual al utilizatorilor.

Este necesară organizarea sistematică a expozițiilor tematice precum și a expozițiilor de cărți noi intrate în bibliotecă.

Cu toate acestea, rolul bibliotecarului în orientare este major, locul lui fiind lângă rafturile cu cărți, lângă cataloge, printre cititori. El trebuie să explice cititorului sistemul de funcționare a bibliotecii, sistemul de așezare a cărților, trebuie să lămurească cititorul asupra caracterului și importanței fiecărui catalog precum și a modului de folosire a lor.

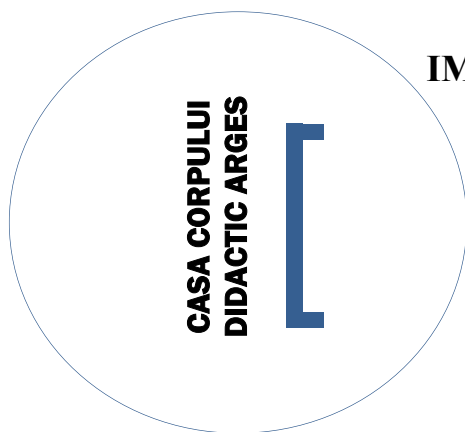
Toate metodele și formele de ajutorare a cititorilor trebuie să se îmbine organic cu independența cititorilor în alegerea cărților.

Bibliotecarul trebuie să fie exigent cu cititorii pentru a prelungi viața publicațiilor cât mai mult posibil. Cititorul trebuie deprins să aibă grijă de documentele împrumutate și să le restituie în aceeași stare în care le-a primit.

Obiectivul unei biblioteci, centru de informare, centru de formare, centru cultural și social, este acela de a oferi accesul la orice tip de informație, pentru oricine, oricând și oriunde.

Bibliografie:

- 1***. *Accesul liber la raft*. București, 1972;
2. McQUAIL, Denis ; Windahl, Sven. *Modele ale comunicării pentru studiul comunicării de masă*. București : Ed. SNSPA, 2001;
3. *Biblioteconomie: manual*, ABBPR, București, 1994.

IMPORTANȚA LECTURII ÎN CLASELE PRIMARE

Lectura este o abilitate fundamentală în dezvoltarea copiilor și are o importanță deosebită în clasa a IV-a, deoarece este vârsta la care copiii încep să își consolideze abilitățile de lectură și să își formeze pasiunea pentru cărți și literatură. În continuare, voi prezenta câteva motive importante pentru care lectura este esențială în clasele primare:

1. Dezvoltarea abilităților de citire

La clasa a IV-a, copiii își consolidează abilitățile de citire, învățând să citească mai fluent și să înțeleagă textele mai complexe.

Prin intermediul lecturii, elevii își îmbogățesc vocabularul și își dezvoltă abilitățile de înțelegere și interpretare a textelor.

2. Stimularea imaginației și creativității

Lectura oferă copiilor acces la lumi noi și aventuri fascinante, stimulându-le imaginația și creativitatea.

Prin intermediul cărților, elevii își pot dezvolta capacitatea de a-și imagina personaje, locuri și evenimente, contribuind la dezvoltarea gândirii creative.

3. Îmbogățirea cunoștințelor

Lectura diverselor cărți și texte le oferă elevilor acces la informații noi și variate, contribuind la îmbogățirea cunoștințelor lor generale. Prin intermediul cărților, copiii pot învăța despre istorie, știință, cultură,

natură și multe alte domenii, dezvoltându-și astfel orizontul de cunoaștere.

4. Dezvoltarea empatiei și a abilităților sociale

Prin lectură, copiii se pot pune în locul personajelor și pot înțelege mai bine emoțiile și experiențele acestora, dezvoltând astfel empatia și înțelegerea față de ceilalți. Cărțile care tratează teme precum prietenia, familia, toleranța și respectul îi pot ajuta pe elevi să își dezvolte abilitățile sociale și relaționale.

5. Formarea unei pasiuni pentru lectură

Clasa a IV-a este o perioadă crucială în formarea pasiunii pentru lectură. Prin intermediul unei selecții potrivite de cărți și prin promovarea unei atmosfere plăcute și relaxante de lectură în clasă, se poate stimula interesul elevilor pentru cărți și literatură.

În concluzie, lectura ocupă un loc central în dezvoltarea copiilor din clasele primare, contribuind la formarea abilităților lor cognitive, emoționale și sociale, precum și la îmbogățirea cunoștințelor lor și formarea unei pasiuni pentru lectură care îi va însoți pe tot parcursul vieții lor.

*profesor învățământ primar Ionescu Alina,
Școala Gimnazială „Alexandru Davila” Pitești*

CASA CORPULUI
DIDACTIC
ARGEȘ

INFLUENȚA LECTURII ASUPRA DEZVOLTĂRII CREATIVITĂȚII ȘI IMAGINAȚIEI

Motto: „Cărțile sunt cei mai tăcuți și constanți prieteni; sunt cei mai accesibili și înțelepți consilieri și cei mai răbdători profesori”. (Charles W. Eliot)

„Cetim ca să trecem examene (deci lectura studiu), ca să omorâm timpul (deci lectura de loisir) sau cetim din profesiune (deci lectura informativă). Lectura ar putea fi un mijloc de alimentare spirituală continuă, nu numai un instrument de informație sau de contemplație”. (Mircea Eliade)

Eveniment cultural – constituind altădată un privilegiu – lectura cărților devine în zilele noastre o activitate la îndemâna tuturor, și după cum cerințele societății o impun, ea trebuie să se constituie o activitate cotidiană fundamentală, deoarece contribuie la îmbogățirea vieții fiecăruia dintre noi. Dar, pentru ca apropierea de carte să devină o deprindere zilnică și, mai mult, ca plăcerea de a citi să devină o necesitate dorită și trăită, ea trebuie cultivată înainte chiar de învățarea alfabetului, prin preocuparea permanentă a părinților de a-i obișnui cu frumusețea inegalabilă a lecturilor de basme și povestiri.

Lectura reprezintă un fenomen, deopotrivă social și psihologic, atingând categorii diverse ale populației, cu niveluri diferite de posibilități și pregătire profesională, de cultură. În orice caz, lectura înseamnă, în primul rând, un proces de comunicare: „toate sensurile termenului de lectură includ semnificația de transmitere și comunicare”.

Lectură (lat. Lectura = „citire”), în sens tradițional etimologic, înseamnă descifrarea sistemului de semne scrise care constituie un text și înțelegerea (decodarea) ansamblului de elemente comunicate în acest fel. Pornind de la acest înțeles general acceptat, cuvântul a căpătat și sensul de interpretare a unui text literar. Capacitatea de a

crea mai multe puncte de vedere cu privire la scriere, de a judeca și înțelege în mai multe feluri provine din caracterul ei multifuncțional, din diversitatea nivelurilor și mesajelor cuprinse. Una dintre trăsăturile constitutive ale literaturii fiind tocmai diversitatea mesajelor, ambiguitatea înțelesului, caracterul său de operă deschisă, spre deosebire de scrierile științifice, de pildă, rezultă că lectura (inclusiv în sensul de interpretare) este etapa finală, de o indiscutabilă importanță, a existenței operei. Nu există lectură, ci doar relectură, întrucât sensurile găsite în procesul decodării textului nu sunt întâmplătoare, ci guvernate de preconcepții, informații anterioare, nivel cultural ș.a.

Prin lectură, omul încearcă să capteze și să descifreze un mesaj care, ca în orice sistem de comunicare, înseamnă determinarea unui sens, a unei semnificații. Această receptare nu se reduce numai la perceperea exactă a unui text; ea declanșează multiple procese psihice. În primul rând, un proces de actualizare a vechilor cunoștințe, dar și de noi asocieri, datorate ideilor cuprinse într-un text. În al doilea rând, lectura determină judecăți și raționamente care consolidează sau duc la descoperirea de noi adevăruri. În al treilea rând, descifrarea semnificației unui text înseamnă tot atâtea răspunsuri afective care se traduc prin sentimentul de mulțumire sau o stare de desfătare ori nemulțumire, insatisfacție, plictiseală”.(4)

Cea mai importantă parte mentală pentru copii este abilitatea de a-și imagina. Cărțile îmbunătățesc imaginația copilului, imaginație care se va transforma în creație mai încolo în viață.

Copilul trebuie să perceapă cartea ca pe un domeniu care merită să fie cucerit, ca pe un prieten mereu alături de el,

un prieten care îi vorbește, îi dă sfaturi bune și care nu-l trădează niciodată.

La vârsta copilăriei, dorința de cunoaștere este evidentă, întrebările despre mediul din jurul lor și nu numai se regăsesc pe buzele lor și în acea sclipire din ochi care nu poate fi trecută ușor cu vederea. Cărțile se vor prezenta astfel ca adevărați îndrumători în încercarea de a oferi răspunsuri dilemelor copilăriei, ajutându-i astfel pe cei mici să înțeleagă treptat că există o ordine a lucrurilor.

La vârsta preșcolară, lecturile mamei sau ale tatălui, în anumite momente ale zilei, îndeosebi înainte de culcare, constituie cea mai bună modalitate de a stabili primele contacte cu lumea cărților. Poveștile, povestirile din lumea păsărilor sau animalelor sau cele având ca eroi copii de vârstă apropiată, cu care deseori copilul se poate identifica, este genul de literatură menită să încante copilăria.

În acest scop toți cei implicați în educația copilului și cu precădere cadrele didactice trebuie să le stimuleze interesul pentru lectură încă de la vârsta școlară mică abordând diferite metode care să-i motiveze în procesul de apropiere față de carte, față de cuvântul scris.

Cartea este un mister după care se ascund mii și mii de cunoștințe ce le destăinuie pe zi ce trece. Cartea ghidează tinerii cititori să găsească, să înțeleagă și să aprecieze frumusețea limbii române și a creațiilor literare, dobândind cunoștințe generale pentru a înțelege și descifra « misterele » vieții făcând conexiuni între aspecte ale vieții și creații scrise.

Că este așa, este suficient să ne gândim la modelul Smarandei Creangă, mama marelui nostru

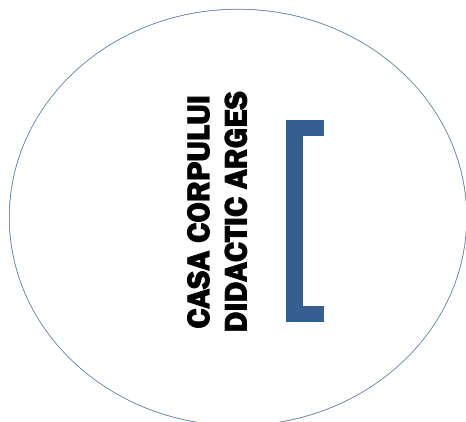
scriitor care, în inegalabilele sale *Amințiri din copilărie* notează: „și când învățam eu la școală, mama învăța cu mine acasă și citea acum la ceaslov, la psaltire și *Alexandria* mai bine decât mine și se bucura grozav când vedea că mă trag la carte.” Odată cu învățarea scris-cititului, cartea devine un bun accesibil copilului. Efortului stimulat pentru lectură pe care-l cultivă părinții i se adaugă efortul sistematic al școlii, din acest moment, lectura devine calea directă și sigură pentru însușirea formelor și nuanțelor gândirii ca și pentru exprimarea cu claritate și precizie a ideilor proprii. La vârsta primei școlarități, părintele va urmări lecturile recomandate de învățător. Lectura făcută de părinte, discutarea cărților citite, dotarea bibliotecii personale constituie câțiva pași ai unei campanii pedagogice a familiei pentru a cultiva în copil gustul

Cititorul poate fi pasionat, cel care străbate fără alegere tot felul de cărți și trăiește din influența și modelul lor, ocazional, dar cu formație multilaterală, cititorul cu pasiuni de etalare a cunoștințelor, cititorul analist, cititorul-filosof, cu tendințe de critic de idei, cititorul snob, cititorul la care literatura devine materie școlară etc.

Lectura îmbogățește cultura generală. Foarte mulți dintre cei care citesc au o cultură generală demnă de invidiat. Școala nu reușește să acopere tot ceea ce noi ar trebui să știm, ea nu va putea niciodată să ne aducă la cunoștință tot, de aceea este esențial să citim cărți. Întotdeauna autodidacții sunt de cele mai multe ori mult mai deștepți decât cei care au mers pe un singur fir al educației. Citește orice, este bine să știi din toate câte ceva.

În loc de concluzie, pot spune că „suntem ceea ce citim”. Dacă însă nu citim, ce suntem?

prof. Iordanescu Manuela, Școala Gimnazială Traian
prof. Deonise Corina, Școala Gimnazială Traian

ROLUL INSTRUCTIV- EDUCATIV AL ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE

Activitățile extracurriculare sunt foarte importante pentru dezvoltarea armonioasă a copilului. Studiile de specialitate susțin că acesta ajută elevii la formarea unei atitudini pozitive față de învățare, aceștia au performanțe școlare mai ridicate, li se formează abilități practice diversificate, dar și strategii adecvate de rezolvare de probleme.

Activitățile extrașcolare se referă la acele activități realizate în afara mediului școlar, în afara instituției de învățământ, cu participarea clasei, a mai multor clase de elevi sau a mai multor instituții de învățământ. Activitățile extrașcolare vizează, de regulă, acele activități cu rol complementar orelor clasice de predare-învățare. Aria de desfășurare a acestora e greu de delimitat. Pot fi excursii, drumeții, vizite la muzee, la diverse instituții publice, la alte unități de învățământ, vizionarea de spectacole de teatru, operă, muzică clasică, activități artistice, cluburi tematice, activități sportive, legate de protecția mediului etc.

Iată câteva caracteristici de bază ale activităților extracurriculare: înglobează activitățile organizate de școală în afara mediului școlar sau/și de către alte instituții extrașcolare specializate (cluburi sportive, cluburi și palate ale copiilor, școli de artă/ muzică pentru copii, etc.); au rol complementar celui al școlii; dezvoltarea copiilor depinde de un întreg sistem de fenomene și relații, iar activitățile extrașcolare reprezintă un element fundamental în rețeaua școală-familie-comunitate; oferă posibilitatea de exprimare și explorare a identității, dezvoltă capitalul social al copiilor.

Activitățile extrașcolare ocupă un loc important în ansamblul influențelor educative. Participarea la acest tip de activități lărgeste orizontul cultural al elevilor, completând cu noțiuni noi volumul de cunoștințe însușite în cadrul orelor de curs. De asemenea, constituie un mijloc de formare a competențelor, contribuie la educarea

morală, estetică a elevilor, dăruindu-le acțiunile și extinzându-le orizontul cultural-artistic. Activitățile extrașcolare reprezintă un mijloc de formare a deprinderilor elevilor de a-și folosi, în mod rațional, timpul liber, sunt propice manifestării spiritului de independență și inițiativei. O altă particularitate a activităților extrașcolare, de o reală importanță, o constituie legătura acestora cu partea practică. Aplicarea cunoștințelor în cadrul activităților extrașcolare are valoarea unui exercițiu de dezvoltare a aptitudinilor elevilor. Important în derularea acestor activități este faptul că elevii pot fi antrenați atât în inițiere și organizare, cât și în modul de desfășurare a acestora. Condiția primordială pentru receptarea corectă și coerentă a mesajului o reprezintă demersul adoptat de cadrul didactic, metodele, procedeele, modul și modalitățile utilizate, precum și cadrul în care se desfășoară procesul. Modelarea, formarea, educarea cer timp și dăruire. Complexitatea finalităților educaționale impune îmbinarea activităților școlare cu cele extrașcolare. Scopul activităților extrașcolare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, cultivarea interesului pentru acțiuni socio-culturale, facilitarea integrării în mediul școlar, valorificarea talentelor personale și corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale. Prin aceste activități li se oferă elevilor un alt mod de însușire a unor trăiri, valențe pozitive ale vieții, valori morale și nu numai. Activitățile extrașcolare dezvoltă gândirea critică și stimulează implicarea generației tinere în actul decizional, realizându-se astfel o simbioză lucrativă între componenta cognitivă și cea comportamentală.

Activitățile extracurriculare sunt activități complementare activităților de învățare realizate în clasă, urmăresc lărgirea și adâncirea informației, cultivă interesul pentru diferite ramuri ale științei, atrag individul la viața socială, la folosirea timpului liber într-un mod

plăcut și util, contribuind la formarea personalității. În acest sens școala trebuie să fie deschisă spre acest tip de activitate care îmbracă cele mai variate forme. În cadrul acestor activități elevii deprind folosirea diverselor surse informaționale, se autodisciplinează învață să învețe, iar cadrul didactic poate să le influențeze dezvoltarea, să-i pregătească pentru viață. Aceste activități au ca scop dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activități cât mai variate și bogate în conținut, cultivarea interesului pentru activități socio-culturale, oferirea de suport pentru reușita școlară în ansamblul ei.

Astfel, vizitele la muzee, monumente și locuri istorice, case memoriale au oferit elevilor prilejul de a observa obiectele și fenomenele în starea lor naturală, operele de artă originale, momentele legate de trecutul istoric local, național, ceea ce a ușurat procesul formării reprezentărilor despre acestea. Vizionarea spectacolelor de teatru pentru copii, au stimulat și orientat copiii spre aceste domenii de activitate. Excursiile și taberele școlare au contribuit la îmbogățirea cunoștințelor copiilor despre frumusețile țării, respectul pentru frumusețile naturii, artă și cultură. Am constatat că aceste activități au îmbogățit cunoștințele elevilor despre viața plantelor și a animalelor, dar au încurajat și exprimarea liberă a copiilor în afara clasei. Ei pot reprezenta cu mai multă

creativitate realitatea atunci când desenează, modelează sau au de alcătuit scurte texte.

Serbările școlare marchează evenimente importante din viața școlărilor. Aceste activități constau în dezvoltarea artistică a copiilor dar și într-o atmosferă de sărbătoare instalată cu acest prilej. Am realizat astfel de activități cu ocazia zilei de 1 Decembrie, a Crăciunului, și la sfârșit de an școlar, oferindu-le elevilor posibilitatea de a se exprima liber oral, în scris sau prin muzică.

Concursurile sunt forme competiționale de activitate extrașcolară, organizate pe diferite teme. Am organizat la nivel de școală concursuri de matematică, de limba română, de creații artistice, de desen, între clase paralele, dar am participat și la concursuri județene de creații plastice, unde am obținut multe premii. De asemenea un impact foarte mare în rândul elevilor îl au diversele concursuri: cu biciclete, cu role, ș.a.

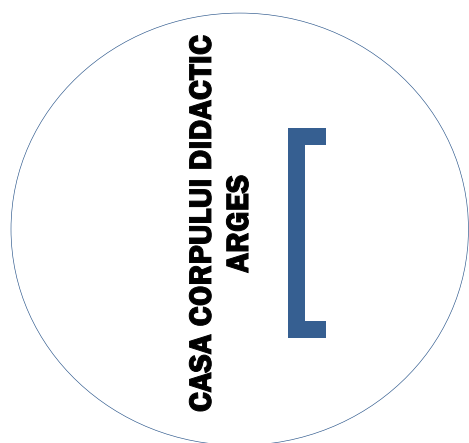
În concluzie, activitățile extrașcolare au un caracter interdisciplinar, oferă cele mai eficiente modalități de formare a caracterului copiilor încă din clasele primare deoarece sunt factorii educativi cei mai apreciați și mai accesibili sufletelor acestora

Bibliografie:

Țiru C. Maria, „Pedagogia activităților extracurriculare” – Suport de curs, Cluj-Napoca 2007

www.didactic.ro

prof. inv. primar Iorga Alina Mariana, Liceul Tehnologic Vedea

CĂRȚILE AU SUFLET, IAR SUFLETUL E O CARTE

Câte definiții pot fi date „cărții”? Un număr infinit și, dacă ne gândim puțin asupra acestui lucru, realizăm că, de la scriitori, filozofi, matematicieni și până la cei mai simpli oameni, „cartea” este un cuvânt cu valențe pozitive. Și, da, cărțile au suflet, au viață, sunt pline de frumos, au aripi și ne dau aripi. Totodată, și

sufletul omului e o carte veselă sau mai tristă, colorată sau în alb negru, încântătoare, gânditoare, etc.

Iubesc cărțile tot atât de mult cât iubesc oamenii. Ele sunt un univers magic în care cu toții putem evada zilnic pentru câteva ore. În tot acest răstimp putem călătorii spre universuri de neimaginat.

Cu siguranță, mulți dintre noi am călătorit în aceste lumi încă de când eram cât un bob și am făcut parte din lumile de vis despre care mamele noastre ne citeau, ne povesteau, uneori dimineața, alteori noaptea, târziu.

Mama descria orice lucru pe care-l făcea sau, pur și simplu, vorbea despre tot ce era în jurul ei și când citea, mă întreba dacă am înțeles sau ce părere am despre un personaj sau dacă a procedat bine sau nu...

Apoi a venit o altă perioadă, alt loc, alți oameni pe lângă mine. Dar, din nou, cărțile m-au însoțit, cu povești minunate, cu personaje fascinante.

Când am învățat să merg, să recunosc anumite zone, anumite spații, am intrat sub magia poveștilor spuse sau citite de bunica, cu care aveam discuții interminabile. La prima vedere păreau un monolog, însă undeva în adâncuri, acesta cultiva semințele iubirii pentru carte.

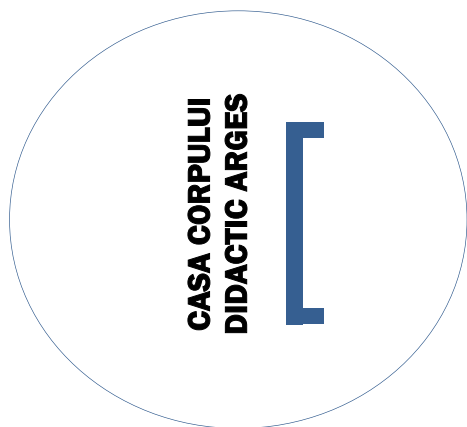
Apoi, am intrat în lumea fantastică a cărților citite de bunicul. Îi sorbeam fiecare cuvânt, de parcă ar fi fost cel mai dulce ceai pe care-l savuram. Fiecare zi era un vis. Aventură după aventură, treceam prin ele, mă împrieteneam cu personaje, mă supăram pe altele, trăiam în suspans, tot timpul cu sufletul la gură.

Vremea a trecut, ca și copilăria și în viața mea au apărut alte cărți, ale căror pagini au trecut prin fața ochilor mei, iar rândurile au intrat în mintea mea, în cartea din sufletul meu. Acum am experimentat trăiri puternice, intense care uneori mă extaziau, alte ori mă bulversau... însă nu întratât încât să spun: „gata! am ajuns la sațietate!” pentru că vreau mai mult, pentru că știu că și alții pot spune că viața lor e mai plină datorită cărților. Și atunci, de ce m-aș opri?

Iubesc cărțile, iubesc toate emoțiile pe care mi le transmit. Pentru că fiecare carte mă înalță, mă duce în lumi nebănuite, mă pregătește pentru universurile noi pentru a le descoperi. Și sufletul meu este la fel de înfometat. A-i zice că se va umple, dar este loc pentru și mai mult.

Ador cărțile și nu ca o dependență, ci ca o dorință de explorare, de descoperire de noi frumuseți în lumile ce se deschid pagină după pagină. Și o mai văd ca pe o evoluție, ca pe o modalitate de a ne menține sufletul tânăr, căci fără ele, sufletul nostru s-ar vesteji. Astfel, devenim mai buni, mai înțelepți, plini de energie și de vitalitate. Și învățăm să fim recunoscători cărților, le îmbrățișăm și ele devin o parte din noi. Vor dărui peste timp. Căci ele au suflet și sufletul e veșnic!

*bib. Irina Radu, Școala Gimnazială „Traian”, Pitești
prof. Isacovici Gabriela, Școala Gimnazială „Traian” Pitești*

CE PREFERAȚI? O CARTE ELECTRONICĂ SAU O CARTE TIPĂRITĂ?

Oamenii au citit cărți de mii de ani, în timp ce cărțile electronice au fost folosite doar în ultimele decenii. Cu toate acestea, a apărut și s-a propagat teoria că nevoia de cărți fizice va dispărea din cauza apariției cărților electronice. Din punctul meu de vedere, ca bibliotecară, acest lucru care nu se poate întâmpla prea curând ar putea provoca nedumerire.

Am fost întotdeauna o adeptă a lecturii din cărțile tipărite; și trebuie să recunosc că până de curând am citit cărți electronice doar de câteva ori și doar dacă nu le-am găsit în format fizic. O carte de hârtie are multe avantaje: nu este

nevoie să o încărcați, durează mult și nu vă dăunează privirii. Aromă de cerneală care emană dintr-o carte nouă, pe măsură ce o deschizi, foșnetul paginilor întoarse te face să te simți bine.

Am citit că în Estonia în timpul pandemiei bibliotecile au fost închise și a crescut nevoia de cărți electronice. Nu știu cum este la noi, dar la ei procedura de achiziționare cărților electronice este mai complicată. Bibliotecile obțin o licență de creditare de carte, valabilă pentru un anumit număr de împrumuturi - de exemplu, 10 sau 20 de împrumuturi. După aceea, o nouă licență trebuie cumpărată. Spre deosebire de dificultatea de a obține licențe, o carte tipărită poate fi consultată de cititori până când aceasta se degradează literalmente. În timpul pandemiei am făcut și eu o bibliotecă digitală, am descărcat de unde a fost posibil (și gratuit!), dar când ni s-au cerut de către Minister date referitoare la cartea digitală, era nevoie de facturi... Așadar, bani și achiziționare de către școală... În situația în care știm cum stăm cu fondurile direcționate achizițiilor de carte pentru bibliotecile școlare.

Ce se întâmplă dacă Internetul dispare la un moment dat la fel de neașteptat, deoarece noul virus a apărut printre noi? În acest caz, cărțile electronice ar fi inutile. Sunt sigură că există multe persoane care cred că acest lucru nu se va întâmpla niciodată. Numai că optimiștilor le amintesc nu o ipoteză ci un fapt: recent au picat platformele **Facebook** și **Istagram**. Așa că pot exista perioade în care nu pot fi deschise cărțile electronice... Am citit și o ipoteză pesimistă și anume că profesia de bibliotecar va dispărea. Cu toate acestea, a putut cineva să imagineze în urmă cu câțiva ani că un virus minuscul, invizibil și rău, va fi capabil să pună întreaga lume în carantină?

Biblioteca Colegiului deține o impresionantă colecție de carte veche. La fiecare început de an școlar, elevii claselor aV-a și IX-a, au parte de o prezentare care caută să le arate că prin intrarea în liceu au și șansa de a se folosi de această colecție impresionantă de cărți, adăpostită de o bibliotecă școlară. Este dovedit științific că un disc magnetic are mediul de viață 25-35 de ani, în biblioteca Colegiului Național „Ion C. Brătianu” există o carte care are aproape 500 de ani, deci cartea tradițională va supraviețui. Pe lângă *“decana de vârstă”* a cărților editată în 1545 și scrisă în germană gotică (din câte am înțeles în carte este vorba de un rege ungar), Biblioteca **Gh. Ionescu-Gion** posedă *Codul civil al lui Iustinian*, (“Principii sfinte ale codului lui Iustinian”, editată la Paris în 1576) și alte peste 6275 cărți vechi și rare, cu mare valoare istorică, cărți din sec. XVI, XVII, XVIII și XIX. Majoritatea cărților din fondul vechi sunt în limba: franceză, latină, germană și română.

Cea mai veche carte în limba română (kirilică) se numește: “Retorică, adică învățătura și întocmirea frumoasei cuvântări. Acum întâiu izvodită pe limba românească, împodobită și întemeiată cu pildele vechilor filosofi și dascăli bisericești” de Puariu – Molinar, Ioan, editată în 1798 la Tipografie Orientalicească a Universității Pestii din Buda.

Orice bibliotecar este deja obișnuit cu mirosul de carte veche roasă de carii, mirosul specific al filelor îngălbenite, trecute prin sute de mâini, pentru că este injectat în ADN-ul nostru, în plămâni și în creierii noastre, de cartea tradițională, tipărită. Nu sunt împotriva cărților electronice, dar mi se pare că este mult mai comod să stai într-un fotoliu cu o carte în mână decât cu o tabletă.

bibliotecar Iulia Guțu, bibliotecar, Colegiul Național „ Ion C. Brătianu” Pitești

CASA CORPULUI
DIDACTIC ARGEȘ

POURQUOI PROMOUVOIR LA LECTURE EN FRANÇAIS ?

La lecture a un grand impact sur le développement intellectuel des jeunes et sur la façon dont on regarde le monde. En la promouvant, on donne aux gens autour de nous l’opportunité de découvrir de nouveaux univers littéraires et de découvrir aussi. De plus, si le contenu est dans une langue étrangère, les avantages sont plus nombreux pour les lecteurs et les passionnés.

À mon avis, la langue française a une musicalité particulière qui mérite d’être connue de plusieurs personnes. Bien qu’il s’agisse d’une des langues les plus parlées dans tout le monde, le français peut devenir plus populaire et le nombre de francophones peut augmenter si la lecture dans cette langue est bien promue. La lecture en français offre également un accès à une grande variété de littérature, allant des classiques de la littérature française aux œuvres contemporaines. Cela permet aux lecteurs de découvrir de nouvelles perspectives, de s’immerger dans différentes cultures et de développer leur empathie envers les autres.

Un premier aspect qui soutient ces idées est l’aide offerte à ceux qui essaient d’apprendre le français, la lecture des textes littéraires ou non littéraires étant un des meilleurs moyens d’apprendre une langue. En exposant les lecteurs à un vocabulaire riche, ils pourront découvrir de nouveaux mots et expressions et leur intérêt de continuer à apprendre la langue augmentera. Pour ceux qui apprennent le français, la pratique de la lecture permet de consolider leurs connaissances et d’approfondir leur compréhension de la langue.

Un deuxième aspect qui soutient la promotion de la lecture en français est l’opportunité de découvrir de nouvelles cultures et des modes de vie différents du notre. En encourageant la lecture en français, on offre aux lecteurs la possibilité d’explorer des idées, des cultures et des perspectives différentes. Quand on lit, on est transposé dans l’univers du créateur et on se rapproche de la culture de cette langue. C’est pour cette raison que les gens décident de voyager dans un certain pays après avoir lu quelques livres ou articles qui ont réussi à les attirer.

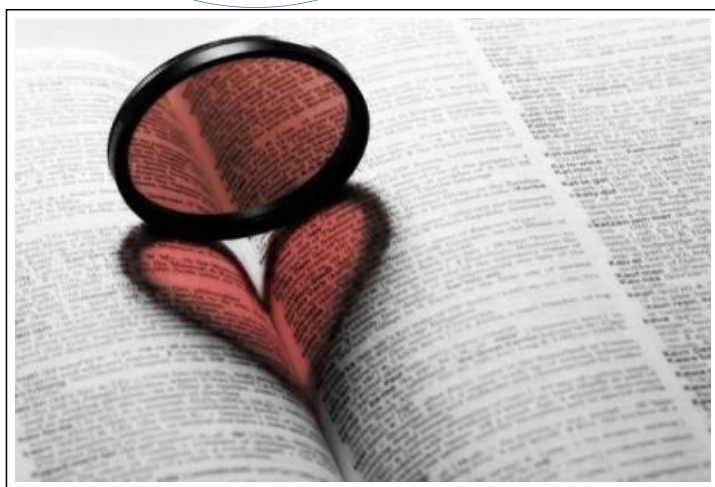
Quant à la diffusion des textes ou poèmes en français, il existe de nombreuses façons et moyens. On peut créer des programmes et organiser des clubs de lecture en français dans les écoles, les bibliothèques ou les communautés locales. Ces programmes peuvent inclure la sélection de livres en français, des discussions sur les livres et des activités liées à la lecture. En plus, organiser des événements littéraires, tels que des salons du livre, des conférences d’auteurs, des lectures publiques ou des ateliers d’écriture en français, peut constituer une autre manière de promouvoir la lecture. Cela peut stimuler l’intérêt pour la littérature française et offrir aux lecteurs l’occasion de rencontrer des auteurs et d’échanger des idées. Une autre idée bien appréciée, surtout par la jeune génération, est l’utilisation des plateformes de médias sociaux pour partager des recommandations de livres en français, des citations inspirantes, des critiques de livres et des informations sur les événements littéraires. On peut encourager les discussions en ligne sur la lecture en français en rejoignant des groupes de lecteurs qui ont les mêmes préférences parfois.

En guise de conclusion, la promotion de la lecture en français est essentielle pour développer le vocabulaire et découvrir des cultures diverses. En la promouvant, on peut apprécier la beauté et la diversité de la littérature et en la valorisant, on contribue à maintenir sa vitalité et son importance dans le monde d’aujourd’hui.

prof. IVAN Adina, Colegiul Național ”Dinicu Golescu” Câmpulung, jud. Argeș

„CARTEA FACE PE OM, OM!”

„Oare câte definiții pot fi date „cărții”?”

„Un număr infinit.” Dacă reflectăm puțin asupra acestui lucru, ne dăm seama că, de la cei mai mari scriitori, filozofi și chiar și matematicieni până la cei mai simpli oameni din popor „cartea” este cuvântul cu aceleași valențe pozitive ca și cuvântul “mama”. De exemplu, Vasile Alexandri făcea următoarea afirmație: „Cartea face pe om, om!”, iar „mama” este cea care „se zbate toată viața ca fiul sau fiica sa să fie om!”.

Toată viața omului este însoțită de carte. Când ești copil - cauți povești, când ești adolescent – cauți poezii sau romane de dragoste, când ești adult – cauți romane sau nuvele, iar când ajungi la bătrânețe cauți cartea de rugăciuni.

Indiferent de vârsta pe care o avem, CARTEA este leacul pentru sufletul nostru. are puteri vindecătoare, aduce liniște și alinare sufletelor frământate, fiind prietenul care nu se supără niciodată că nu l-am putut înțelege vreodată. Cu toții știm că fără carte istoria este mută și tot ea, CARTEA, este

cărăușul civilizației. Dacă ne amintim ce spunea Andrei Pleșu, realizăm că, într-adevăr, „Cărțile sunt felul oamenilor de a avea aripi ca îngeri”.

Cu toții suntem datori CĂRȚII! Cu ajutorul ei am învățat să scriem, să citim, să studiem, să călătorim prin toată lumea o dată cu paginile ei.

Sfetnicul cel mai bun al omului este cartea. Ori de câte ori avem nevoie să studiem într-un domeniu, să ne perfecționăm sau așa cum am spus mai sus, să călătorim, nu trebuie să facem decât un singur lucru: să căutăm CARTEA necesară.

Din păcate, tot mai puțini copii, tot mai puțini adulți citesc lectură particulară în timpul lor liber. Unii din lipsa timpului, alții pentru că pur și simplu nu le place să citească, sau mai ales alții nu citesc pentru că sunt atrași de telefoane, de calculator și nu de cărți.

Cu toții suntem de acord că, gustul pentru lectură, gustul pentru CARTE, trebuie stimulat de la vârstă fragedă. Alături de părinți, toți dascălii și bibliotecarii, trebuie să cultivăm spiritul „CĂRȚII”.

Cu toții suntem de acord cu afirmația din bătrâni „Timpul vindecă orice rană”, nu-i așa?

Ei bine, iată-ne adunați astăzi, cu această minunată ocazie, de a proba cu argumente întemeiate ca rănilor sufletului sunt vindecate prin CARTE. Așa cum bine am trăit pe propria piele, nu doar timpul este leacul pentru suferințele noastre, ci și cărțile.

Cartea este prietenul cel mai sigur și sincer al omului, reușind prin fiecare filă a sa să lase un bandaj pe rana sufletului nostru, să aducă o vorbă bună când suntem supărați, să ne transpună într-un mediu de viață mai bun atunci când suntem greu încercați de societate.

Nu de puține ori, la lecturarea unei cărți de istorie de exemplu, ne-am gândit cu toții la idei de genul: „Ce frumos ar fi fost să trăiesc la Curtea Regelui!; Cât de liniștiți erau oamenii altădată!; Ce greu le-a fost străbunicilor noștri!”...Sau, să ne amintim de marele nostru Eminescu! Nu cred că există un argument mai bun pentru a demonstra tema lucrării de astăzi „CARTEA, leac pentru suflet”, decât un singur nume EMINESCU.

Poetul nepereche a reușit să trăiască prin carte, să-și vindece suferințele sufletești prin carte.

Să luăm aminte deci: ești copil - citește; iubești - citește; suferi din dragoste - citește; ești bolnav - citește. CARTEA este cel mai bun, cel mai sigur și cel mai ieftin leac pentru suflet.

Emile Faguet spunea „Cartea este mica mobilă a minții noastre, motorul spiritului, unealta care vine în ajutorul lenei de a gândi, insuficienței noastre, precum și bucuriilor sufletului.”, iar Henry Ward Beecher întărește și el afirmația de mai sus, adăugând faptul că „O carte este o grădină, o livadă, o magazie, o reuniune, un însoțitor la drum, un sfătuitor, o mulțime de sfătuitori”.

...Și aveau mare dreptate!

Cartea este cel mai important lucru din viața omului, deoarece ea îi este alături toată viața. Cartea îl ajută oferindu-i informații pe care le-a obținut cu greu pe altă cale. Nu trebuie să uităm faptul că atunci când am învățat să scriem și să citim sprijinul nostru a fost tot cartea. Cartea ne ajută să ne îmbogățim vocabularul, să călătorim prin toată lumea cu sau fără fantastice aventuri.

Obligația noastră, în calitate de părinți și de cadre didactice este din ce în ce mai evidențiată în lupta continuă pentru stimularea gustului pentru lectură. Avem de dus o luptă acerbă: carte versus televizor, carte versus calculator, carte versus smartphone dar, cu siguranță, CARTEA va câștiga fără drept de replică în fața acestora.

În concluzie, indiferent de vârstă, indiferent de starea de spirit, indiferent de etnie, „Cartea este leac pentru sufletul nostru, al tuturor”, „un leac în toate formele necesare omului”.

„Numai citind mereu creierul tău va deveni un laborator nesfârșit de idei și imagini” – Mihai Eminescu.

Să luptăm deci, împreună, să insuflăm de mici copiilor noștri dragostea pentru CARTE, dragostea pentru LECTURĂ.

prof. Marinescu Marinela, Scoala Gimnaziala Traian
prof. Georgescu Georgiana, Scoala Gimnaziala Traian

STIMULAREA ȘI DEZVOLTAREA CREATIVITĂȚII DIN PERSPECTIVA NOULUI CURRICULUM ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

Activitățile incluse în Domeniul Estetic și Creativ (educație plastică, abilități practice, educație muzicală), constituie cadrul și modul cel mai generos de activare și stimulare a capacității creative. Artă îl învață pe copil să trăiască în frumusețe, în armonie, să aprecieze frumosul și să tresară în fața lui. Cuvintele, sunetele, gesturile, culorile, formele plastice sunt

mijloace de exprimare, de manifestare a dorințelor, a așteptărilor, a relațiilor cu ceilalți, a problemelor. Mijloacele artei devin pentru copil instrumente autentice de clarificare curajoasă și cu știință a problemelor de echilibrare, de armonizare, de modelare a spațiului în care trăiește și se joacă, de automodelare.

Prin artă se dezvoltă sensibilitatea senzorială, dar și cea artistică și delicatețea comportamentală. Sensibilitatea artistică se construiește pe baza afectivității, intuiției și fanteziei, în funcție de măiestria educativă a educatoarei și de caracteristicile cadrului în care se constituie. Deși, stabilită genetic, ea se modelează prin educație, pentru că „personalitatea copilului este rezultanta acțiunii conjugate a factorilor ereditari, de mediu și de educație, iar ea nu se poate configura adecvat prin considerarea și acțiunea lor paralelă”.

La vârsta preșcolară, copilul are tendința de a se exprima în lucrările lui, bazându-se pe propria experiență. De aceea este bine să i se dea copilului libertatea de idei, de a descoperi mijloace și variante de cedare a impresilor personale despre lume, în care să se reflecte emoțiile și sentimentele trăite.

Activitățile artistico-plactice reprezintă un mod de activare și exprimare a vieții copilului, a achizițiilor sale intelectuale, afective, voliționale și motivaționale. Motivația copilului pentru activitățile artistico-plactice și practice este nevoia de exprimare a propriilor trăiri, nevoia de a reproduce imaginea într-un mod artistic sau plăcerea de a povesti în imagini. Reprezentările plastice ale copilului se dezvoltă progresiv spre o reprezentare cât mai realistă, alături intervine imaginația creatoare și se transmite spre fabulație, spre ireal.

Dintre limbajele artei, limbajul plastic este cel mai apropiat prescolarului. Acest limbaj are misiunea de a echilibra și de a armoniza conexiunile copilului cu natura, cu sine. Educatoarea nu va cere copilului să redea, să se realizeze cu măiestrie asemănarea, până la identificare, cu expunerea naturii, care oricum este, în mod constant, alta. Dacă ar proceda așa, ar face din copil un incapabil în ceea ce privește creația artistică, l-ar înlătura de artă și l-ar îndepărta de propriile capacități creative.

Rolul educatoarei este de încurajare, de sensibilizare a copilului în fața frumosului, de cercetare a acestuia cu limbajul și acțiunile caracteristice artei plastice. Procedând astfel și demonstrând empatie și respect necondiționat, aceasta îl încurajează cu adevărat pe copil să se autodescoperă, să se armonizeze cu sine, să descopere și să clarifice probleme de compoziție și de tehnologie artistică. Înțelegând limbajul artei plastice, precum și particularitățile individuale ale copiilor, educatoarea poate acționa

stimulativ în vederea dezvoltării potențialului creativ al copilului.

În vederea dezvoltării imaginației creatoare în cadrul activităților artistico-plactice, am valorificat cunoștințele adunate prin diferite activități (aspecte ale naturii, viața socială, evenimente și sărbători). În cadrul activităților artistico-plactice și practice, copiii dețin o paletă bogată de culori pe care să le combine în alcătuirea spațiului artistic.

În cadrul educației estetice, descoperind și dezvoltând aptitudinile artistice ale copiilor, se dezvoltă, prin transfer și alte aptitudini: tehnice, practice, comportamentale etc. Astfel, noi, educatoarele, trebuie să constatăm în cadrul jocului, a activităților practice sau cu alte diverse ocazii, anumite înclinații, interese sau chiar aptitudini artistice ale preșcolarilor, această preocupare trebuind să vizeze toți copiii. Cu rare excepții, toți copiii, ghidați cu grijă, sunt capabili să deseneze, să cânte, să recite o poezie, să realizeze o lucrare practică, să picteze.

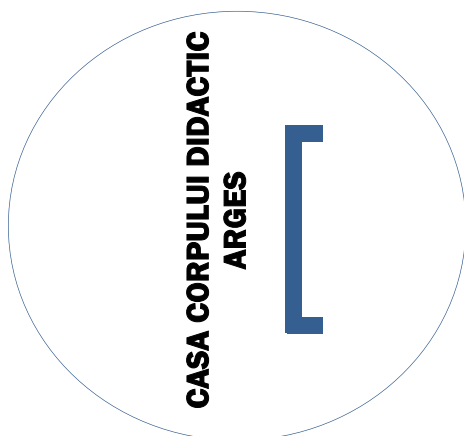
Datoria noastră, a educatoarelor, este nu numai de a găsi din timp posibilitățile copiilor înzestrați, dar și aceea de a remarca la fel de bine și disponibilitățile celorlalți, pentru a descoperi și a dezvolta, în funcție de particularitățile de vârstă, aptitudinile artistice în vederea formării viitorilor creatori în domeniul artelor și a dezvolta interesul copiilor obisnuiți, a le încuraja dorința și capacitatea de a „crea”.

În concluzie, întreaga paletă de activități desfășurate în cadrul procesului instructiv-educativ din grădiniță, în special cele din Domeniul Estetic și Creativ, sub atenta dirijare și măiestrie a educatoarei, contribuie în mod deosebit la cultivarea capacității creative a copiilor, dându-le posibilitatea să înțeleagă frumosul din artă, natură și societate și să-l redea într-un mod original, îmbogățindu-și perspectiva de cunoaștere.

Bibliografie:

1. Cucuș Constantin, *Pedagogie*, Ed. Polirom, Iași, 1998;
2. Monica Lespezeanu, *Tradiții și modern în învățământul preșcolar*, editura Omfal Esențial, 2007;
3. *Programa activităților instructiv-educative din grădiniță*, editura Integral, 2001;
4. Roco Mihaela, *Creativitate și inteligență emoțională*, Editura Polirom, Iași, 2004;
5. *Revista învățământului preșcolar*, nr.1-2/2008.

Prof. inv. antepreșcolar Matei Maria-Roxana, Creșa Pitești

CARTEA LEAC PENTRU SUFLET

MOTTO:

„Dacă ai o grădină și o bibliotecă

înseamnă că ai tot ce îți trebuie.”

(Cicero)

În modestul meu eseu, „Cartea leac pentru suflet”, cu un titlul care de notă multiplele implicații intelectuale ale cititului asupra ființei umane, asupra celor care iubesc cărțile și cărora le place lectura, aș porni de la zicerea cronicarului moldovean Miron Costin, care consideră lectura ca o hrană pentru sufletul uman, sintetizând această simțire în cartea, „De neamul Moldovenilor”: „*Căci nu este alta, mai frumoasă și mai de folos în viața omului zăbavă, decât cetitul cărților*”.

Aș vrea să facem împreună o călătorie imaginară prin „universul cărților”, univers în care noi, bibliotecarii, suntem ghizi. Întâi de toate, un bibliotecar **trebuie să iubească mult cărțile**, să citească enorm și să aibă acea abilitate de a se adresa minților și sufletelor celor care calcă pragul bibliotecii (în cazul meu, copiilor și adolescenților) cu pasiune și răbdare, pentru a-i atrage în acest mirific univers al cărților. Este o muncă frumoasă, dar grea, o muncă de Sisif, pentru că trebuie făcută iar și iar, rezultatele se văd în timp și, de multe ori, eșecurile sunt dureroase. Dar trebuie perseverență multă și voință, și sunt sigură că totul va intra, cu siguranță, pe făgașul normal.

Trebuie să-i convingem pe tineri că fiecare carte citită îi îmbogățește spiritual și intelectual, că **o carte bună** (și nu mă refer aici doar la operele clasice literaturii universale sau ai literaturii române, pentru că apar mereu cărți noi) devine pentru cititor **un prieten**

bun, un prieten sincer și căruia îi place să-și împărtășească gândurile și simțirile cu el, să-l conducă în locuri necunoscute și, mai ales, să-l ajute să gândească cu propria minte și să-și descopere eul interior și fantezia.

A circulat cândva o glumă, apropo de raportul carte/ film (care glumă poate, in extenso, să se refere la raportul „antagonic” între mersul la o bibliotecă și datul fuga la informațiile oferite de *Wikipedia*, sau la diferența dintre lectura unei cărți și apelarea la rezumatele oferite „mură-n gură” pe diverse site-uri) și anume aceea în care, la întrebarea „*Ai citit „Evanghelia după Ioan?”*” răspunsul este absolut aiuritor: „*Nu, dar am văzut filmul...*” Faptul că mulți tineri renunță la a mai citi o carte pentru că „au văzut filmul” e o mare greșală, pentru că citind, cartea ne stimulează gândirea, imaginația, pe când într-o ecranizare vedem, de fapt, cum a receptat acel text regizorul.

Cu moderație și discernământ, și *Internetul* și televiziunile pot fi „frecventate”, dar cititul **ar trebui** să devină, pentru fiecare, o necesitate. Nicolae Manolescu, în cartea sa, „*Cititul și scrisul*” spune așa: „*Milioane de oameni n-au deschis niciodată o carte. A vrea să le explici ce pierd e totuna cu a explica unui surd frumusețea muzicii lui Mozart.*” Vă aștept, așadar, în universul cărților, la bibliotecă, pentru că, așa cum bine spunea Mark Twain, „*Cel ce nu citește nu are niciun avantaj asupra celui care nu știe să citească.*”

Cartea, lectura sunt adevărate oglinzi ale cititorului, îl lasă în popasuri pentru reflecție, pentru meditație, îi sădește în minte idei sau îi dă forța de a materializa cea ce el cititorul crede sau gândește. Parafrazând, am putea spune: „*Spune-mi ce citești, ca să-ți spun cine ești!*”.

Închei eseuul meu cu vorbele poetului Tudor Arghezi : „*Carte frumoasă, cinste cui te- a scris!*”

bibliotecar Mădălina Elena Danciu

BIBLIOTECA ȘCOLARĂ PARTE INTEGRANTĂ A PROCESULUI DE ÎNVĂȚĂMÂNT

Biblioteca școlară este compartimentul specializat al cărui scop principal este de a constitui, a organiza, a prelucra, a dezvolta și a conserva colecții de cărți, publicații periodice, alte documente specifice și baze de date, pentru a facilita utilizarea acestora de către beneficiari în scop de informare, cercetare, educație sau recreere. Biblioteca școlară are o sarcină educativă de mare răspundere. Ea trebuie să-și facă simțită prezența, să știe să-și dezvăluie în modul cel mai adecvat marea taină a cărților, să-și cunoască bine pe cei care doresc să-și devină cititori, să-și ofere fiecăruia cărțile și instrumentele muncii cu cartea necesare pentru școală, pentru viață. În ansamblul atribuțiilor educative ce revin bibliotecii școlare cartea devine doar unul dintre instrumentele activității de bibliotecă. Bibliotecarul școlar, sau cel care îndeplinește această funcție, trebuie să cumuleze calități de pedagog și psiholog. În sprijinul lui vin și celelalte cadre didactice /diriginti, profesori de diverse specialități și toți ceilalți factori care concură la educația elevilor.

Bibliotecile școlare trebuie să devină surse de informare permanentă și la zi, prezențe active în viața și lumea elevilor, iar cele care răspund de activitatea lor, respectiv bibliotecarii școlari și cadrele didactice, trebuie să aibă în vedere găsirea unor noi forme și metode de muncă cu cartea, care să corespundă cât mai bine procesului de modernizare a învățământului. Această modernizare vine în întâmpinarea ideii că elevul trebuie să fie pregătit bine și din timp pentru viitor, și că el trebuie să devină totodată cât mai receptiv la nou, capabil să studieze și să se informeze zilnic.

Dintre acestea bibliotecile școlare contribuie la creșterea calității învățământului, fiind un suport necesar activităților de educație (formare). Rolul acestora în noul context educațional trebuie privit cu mare atenție deoarece diversificarea tipologiei de documentare și a modalităților de acces la resursele informaționale a făcut ca aceste structuri de informare și documentare să înceapă să și piardă, puțin câte puțin, în ultimele decenii, poziția cu greu atinsă.

Principala menire a bibliotecilor școlare este de a pune la dispoziția utilizatorilor întreaga informație necesară, precum și instrumentele de documentare și metodologia de utilizare a lor. Bibliotecile școlare sunt componente esențiale și indispensabile ale sistemului de învățământ preuniversitar, rolul primordial fiind un suport al activităților didactice și de cercetare.

Bibliotecile școlare sunt considerate ca fiind colecții de cărți, periodice și alte surse de documentare și informaționale pentru uzul elevilor și profesorilor. Trebuie avut în vedere rolul lor educațional și de organizator al resurselor cunoașterii. Colaborarea între biblioteci și școli, adică între planurile de învățământ și școli este necesară pentru a corobora oferta bibliotecilor în materie de surse de documentare și de informare și cerințele informaționale ale școlilor.

Prin însăși natura sa, școala este principala instituție organizată care are ca prim scop formarea multilaterală a personalității elevului. Procesul formării omului este complex și nu se poate realiza decât în procesul muncii și al relațiilor sociale.

În procesul instructiv-educativ, desfășurat în școală pe baza unui plan de învățământ minuțios și chibzuit întocmit, se realizează, în strânsă corelație, instrucția și educația tineretului. Fără a putea fi separate mecanic una de alta, instrucția și educația se împletesc în orice activitate organizată în școală pentru a duce la însușirea culturii. Cultura nu se poate dobândi însă decât prin instrucție.

Bibliotecarul, cu sprijinul cadrelor didactice, antrenează elevii în activitățile de bibliotecă, având ca scop:

- Cultivarea interesului pentru lectură (în mod sistematic și independent).
- Facilitarea accesului larg la colecțiile bibliotecii.
- Familiarizarea cu normele biblioteconomice și bibliografice.
- Crearea și dezvoltarea deprinderilor de muncă intelectuală.
- Inițierea în folosirea aparatului moderne de căutare a informației.
- Formarea viitorilor utilizatori ai bibliotecilor mai mari.
- Dovedirea spiritului critic în alegerea informației.

Serviciile bibliotecii școlare trebuie asigurate, în egală măsură, pentru toți membrii comunității școlare, indiferent de vârstă, rasă, sex, religie, naționalitate, limbă, statut profesional sau social. Servicii și materiale speciale trebuie asigurate și pentru persoanele care nu pot folosi serviciile și materialele curente ale bibliotecii.

Bibliografie:

1. Regulament de organizare și funcționare a bibliotecii școlare. București, Biblioteca Pedagogică Națională, 1995.
2. Ghidul bibliotecarului școlar. Ed. Cristina Vintilă, Niculina Ilie. București, Biblioteca Națională „I.C.Petrescu”, 2008.

bibliotecar Mesteacăn Maria, Liceul Tehnologic I.C.Petrescu Stâlpeni, Argeș

LECTURA

Cărțile au o putere aparte de a ne ghida, inspira și conecta cu lumi și gânduri noi. Ele sunt adevărate comori care ne pot îmbogăți viața într-un mod extraordinar. Atunci când citim, nu doar că învățăm lucruri noi, ci și călătorim în timp și spațiu, ne îmbogățim imaginația și empatia și ne conectăm cu o varietate de experiențe umane. Deschizând o carte, deschizi de fapt uși către noi perspective și înțelepciune. Este minunat să vedem cât de mult pot influența cărțile viețile noastre și să ne amintim că ele sunt mereu acolo, așteptând să fie descoperite și să ne inspire în continuare.

Povestea lecturii este o călătorie fascinantă prin tărâmul imaginației, o incursiune în universuri nesfârșite create de cuvinte. În această poveste, fiecare pagină deschisă dezvăluie noi întâmplări, personaje și locuri, iar cititorul devine călătorul care explorează aceste lumi fantastice sau reale.

De la primele cuvinte citite în copilărie, lectura devine un complice al aventurilor noastre interioare. Ea ne învață, ne inspiră, ne emoționează și ne transformă.

Fie că descoperim misterele unei cărți de suspans, călătorim în timp și spațiu alături de un roman istoric sau ne lăsăm purtați de valurile unei povești de dragoste, fiecare carte își are propria sa poveste de spus.

În această călătorie, cititorii devin eroi, întâlnind personaje memorabile și experimentând trăiri intense. Lectura devine un refugiu în momentele de singurătate, o sursă de cunoaștere în căutarea înțelepciunii și o fereastră către lumi necunoscute.

Povestea lecturii nu se încheie niciodată, ea continuă să prindă viață în inimile celor care o descoperă și să inspire generații întregi. Este o poveste fără sfârșit, în care fiecare pagină citită adaugă un nou capitol în călătoria noastră spre descoperirea de sine și a lumii înconjurătoare.

Este universul în care cuvintele devin călăuze, iar cărțile sunt navele care te duc în călătorii extraordinare. Indiferent de genul literar pe care îl alegi, biblioteca oferă oportunitatea de a te conecta cu idei, culturi și perspective noi.

Această poveste a lecturii capturează frumusețea și profunzimea experienței de a explora lumi noi și de a ne conecta cu universuri diferite prin intermediul cărților. Este un tribut adus puterii și magiei pe care o deține literatura de a ne transporta dincolo de limitele cotidiene și de a ne îmbogăți viețile prin cunoaștere, emoție și imaginație.

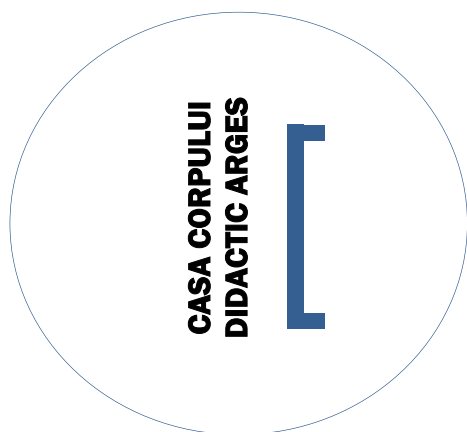
Prin fiecare pagină citită, suntem invitați într-o călătorie către noi înșine și către lumi necunoscute, în care suntem înconjurați de personaje memorabile și de aventuri captivante.

Lectura devine astfel un refugiu, o sursă de inspirație și o modalitate de a ne conecta cu esența umană și cu complexitatea lumii din jurul nostru.

Această poveste a lecturii subliniază, de asemenea, rolul important pe care îl joacă cărțile în transmiterea ideilor, culturilor și perspectivelor noi. Biblioteca devine un spațiu al descoperirii și al explorării, în care fiecare carte este o poartă către noi înțelegeri și către noi orizonturi.

În final, această poveste a lecturii ne amintește că universul cărților este unul fără sfârșit, în care fiecare pagină citită adaugă un nou strat la înțelegerea noastră despre lume și despre noi înșine.

bibliotecar Micu Denisa – Maria, Liceul Tehnologic Topoloveni

LE ROLE DE LA LECTURE DANS LA VIE SCOLAIRE

Dans la société humaine, les valeurs de toute nature: morales, sociales, culturelles, comportementales, les relations entre les personnes et leurs aspirations se renouvellent, se façonnent, se complètent, s'effacent ou s'enrichissent. C'est ainsi qu'apparaissent les créations, tant matérielles (peinture, sculpture) que littéraires, à travers les créations apparaissant dans la littérature populaire ou culte.

Dans le cadre de l'éducation permanente, la mission de l'école est de doter les élèves de compétences approfondies d'auto-apprentissage et de perfectionnement personnel par tous les moyens et, notamment, par le biais du livre. À l'âge scolaire, la lecture joue un rôle déterminant dans l'enrichissement et le développement des connaissances des élèves, dans la formation du goût de la lecture, dans la culture et l'enrichissement du

langage par la formation et le développement d'un vocabulaire approprié.

L'une des exigences de l'éducation moderne est celle de former les étudiants aux compétences d'étude individuelle et de travail indépendant, à la capacité de penser de manière créative, de résoudre individuellement ou par la collaboration la multitude de problèmes auxquels ils sont confrontés au cours de leurs années scolaires. Susciter l'intérêt et le goût de la lecture implique une responsabilité indéniable pour l'école. La lecture littéraire fournit à l'enfant des connaissances sur l'environnement, sur la vie des personnes et des animaux, sur le passé historique des personnes, sur le travail et les professions, sur l'éducation culturelle-artistique et morale-religieuse.

L'étude de la littérature des grands classiques à l'école a une contribution substantielle, dans la réalisation d'une éducation multilatérale, dans la formation de la

personnalité humaine, elle contribue au développement de la pensée, de l'imagination mais aussi à l'éducation de sentiments particuliers : sentiments moraux, la solidarité humaine, vers la notion de bien, de vérité, de beauté, la formation d'un comportement civilisé dans la société, et le devenir et l'orientation ultérieurs dans l'univers du livre sont déterminés par la réception du texte littéraire à l'école. Et l'étude de la littérature donne aussi l'opportunité de connaître le bien, car en plus de l'éducation esthétique, le texte littéraire offre aussi l'opportunité de cultiver les qualités morales et caractérielles, il est bon de savoir que le lecteur, en particulier l'enfant, trouve des modèles. et des références en personnages littéraires exemplaires, qui influencent sa pensée, ses sentiments et son comportement.

Parmi les objectifs les plus importants, mais aussi les plus difficiles, de la discipline figure la formation d'une attitude positive à l'égard de la lecture. La littérature des grands classiques a suscité et suscite l'intérêt des étudiants pour la lecture à travers la diversité thématique, le langage, les valeurs morales, l'actualité. L'étude de la littérature à l'école forme des compétences/aptitudes à la lecture (lecture informative, d'agrément et « institutionnelle »), en mettant l'accent sur ce dernier type, conduit à l'enrichissement du vocabulaire des élèves, à la culture des possibilités d'expression nuancée, plein de contenu et avec des moyens linguistiques appropriés. L'école doit former un professeur compétent et actif tout au long de sa vie, aider les étudiants à mieux comprendre

le monde et à se comprendre eux-mêmes, à se forger des repères culturels et esthétiques, à valoriser l'art comme forme de communication et de connaissance et à développer leur propre personnalité.

L'étude systématique de la littérature commence dans les classes du secondaire, lorsque les textes appartiennent exclusivement à la littérature artistique, avec des qualités formatrices particulières. La principale préoccupation du professeur de langue et littérature roumaines reste une lecture correcte et actuelle, consciente et expressive. " Seule la lecture aime l'œuvre et entretient avec elle un rapport de désir. Lire, c'est vouloir l'œuvre, vouloir être l'œuvre et refuser de dupliquer l'œuvre en dehors de tout autre mot que la parole de l'œuvre elle-même » disait R. Barthes.

Il est généralement admis que chaque génération pratique une lecture au prisme de son patrimoine informationnel, avec sa propre texture d'information, avec un certain degré de participation. Le rôle de l'enseignant est de faire pénétrer les élèves, à travers l'œuvre littéraire, une nouvelle « frontière de l'âme humaine » (Nichita Stănescu).

Dans l'expression calinescienne, la littérature « vise le besoin fondamental de l'esprit humain de saisir le sens du monde », et la manière créative de chaque artiste doit être comprise et, peut-être, assumée, car elle affirme une autre « réalité », vivante et métaphorique, à travers lequel on redécouvre, élèves et professeurs, le charme insondable de l'Aventure.

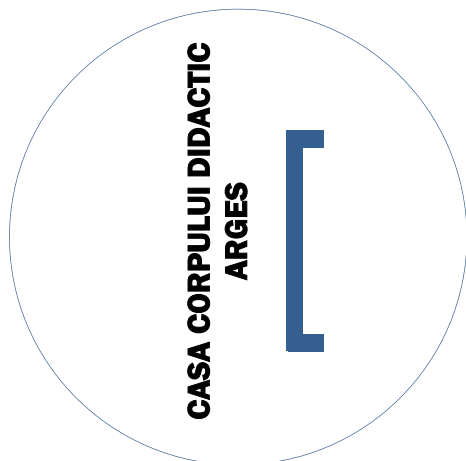
prof. Mielcioiu Laura Monica, Liceul Tehnologic Vedea

CASA CORPULUI
DIDACTIC ARGEȘ

IMPORTANȚA LECTURII SUPLEMENTARE ÎN VIAȚA COPILOR

Cartea este o comoară în care unii își adună cele mai frumoase gânduri, ca alții să le poată folosi în voie. Cartea reflectă ca o oglindă viața oamenilor, istoria luptei pentru existență, pentru un viitor mai luminos, suferințele, bucuriile, înfrângerile și biruințele acestora. Cartea ne este prieten credincios de nădejde. O carte te trimite la alte cărți și toate împreună formează baza trainică a culturii noastre. Toate celelalte mijloace de răspândire a cunoștințelor rămân subordonate cărții și subordonate vor rămâne oricât de mult se vor înmulți și perfecționa procedeele lor tehnice. Importanța lecturii este evidentă și mereu actuală. E un instrument care dezvoltă posibilitatea de comunicare între oameni, făcându-se eoul capacităților de gândire și limbaj. Există factori care determină lectura elevilor: particularitățile de vârstă și psihice, preferințele lor, climatul familial, care pot transforma lectura într-o necesitate, o foame de carte, o delectare sau nu. Când gustul pentru lectură, cultul pentru carte s-au format din primii ani de școală, aceasta rămâne pentru toată viața o obișnuință utilă. Gustul pentru citit nu vine de la sine, ci se formează printr-o muncă a factorilor educaționali (familia și școala), o muncă caracterizată prin răbdare, perseverență, continuitate, voință. La vârsta preșcolară, atât familia, cât și grădinița, depun eforturi pentru a influența universul copilăriei prin basme, povești și poezii. Această muncă este situată la nivelul superior, în primele clase ale școlii. Perioada de formare a gustului pentru citit coincide cu cea când se pun bazele acestuia, cu ciclul I-IV. Lectura necesită nu numai îndrumare, ci și control. Lectura în afara clasei are ca scop să dezvolte gustul elevilor pentru citit, să le stimuleze interesul pentru carte, să le satisfacă dorința de a cunoaște viața, oamenii și faptele lor. Lectura contribuie într-o măsură însemnată la îmbogățirea cunoștințelor elevilor, la formarea unui vocabular activ, bogat și colorat, la dezvoltarea dragostei față de patrie, la educarea sentimentelor estetice. În practica școlară se folosesc diverse forme de îndrumare a lecturii în afara clasei. Cele mai importante sunt: expunerea prin povestire, conversația sau dezbateră, activitatea cu cartea prin citirea expresivă a învățătorului, recenzia, lecțiile de popularizare a cărții, metoda demonstrației, excursiile literare, întâlniri cu scriitorii, șezători literare, seri de basme și de poezie, medalionul literar consacrat aniversării unui scriitor, simpozionul literar, concursurile «Cine știe, răspunde!» pe teme literare, călătoriile imaginare pe hartă, pe temă literară, confecționarea unor albume literare, tabere de creație literară, presa, revistele literare, radioul, televiziunea, etc. Pentru a-i determina pe copii să devină cititori pasionați este necesar să se formeze, cu răbdare și stăruință, gustul pentru lectură. Îndrumarea lecturii elevilor este o acțiune dificilă și de durată. Lectura sistematică și bine îndrumată îi ajută pe elevi să-și lărgească orizontul cunoștințelor și să asimileze mai ușor lecțiile, contribuie la dezvoltarea gândirii și a limbajului, trebuie să se țină seama de toate aceste considerente, precum și de emotivitatea accentuată a școlarului. Școala trebuie să sublinieze importanța lecturilor pentru stimularea imaginației, pentru informarea copiilor și, mai ales, pentru educarea voinței, a curajului, a stăpânirii de sine și pentru cultivarea unor sentimente nobile. În zilele noastre, computerul și mass-media concurează serios cu lectura independentă a elevilor.

*bibliotecar. Mihai Ionela, Școala Gim. Nr 1 Poiana Lacului
psih. Ioniță Elena, Școala Gim. Nr 1 Poiana Lacului*

IMPORTANȚA CĂRȚII ÎN DEZVOLTAREA COPIILOR

„Citește! Citind mereu, creierul tău va deveni un laborator de idei și imagini, din care vei întocmi înțeleșul și filozofia vieții”(Mihai Eminescu)

Creierul nostru este format din materie albă și materie cenușie. Materia albă transmite informații către zonele formate din materie cenușie. Studiile au arătat că odată cu creșterea materiei albe din creier se îmbunătățește și abilitatea de a citi, devenind cititori mai buni. La copii, acest proces este mai intens deoarece creierul lor este în faza de dezvoltare.

Cititul este o artă, o hrană spirituală, un refugiu pe care ni-l creăm singuri, este un întreg proces cognitiv. Al. Einstein afirmă: „Imaginația este mai importantă decât cunoașterea”.

Atunci când citești o carte se dezvoltă creativitatea și imaginația ,ceea ce permite copilului să rezolve mult mai repede și eficient sarcinile pe care le are de rezolvat și le mărește astfel stima de sine (un sentiment care ajută foarte mult pentru a reuși în viață).

Chiar dacă tehnologia a evoluat, cartea nu va putea fi înlocuită niciodată. Părinții au un rol foarte important atât în dezvoltarea fizică și cognitivă a copilului cât și în formarea gustului pentru lectură. Cu cât îi citești copilului mai mult și îl înveți de mic să răsfoiască o carte cu atât vei avea un copil atras de cărți și implicat de lectură.

Așa cum corpul are nevoie de hrană pentru a funcționa în parametri normali și creierul are nevoie să primească continuu informații pentru a funcționa la nivel optim. Prin citirea de cărți diferite se dezvoltă neuroplasticitatea (plasticitatea creierului), copilul fiind capabil să învețe lucruri și abilități noi.

Prin lectură copilul își dezvoltă gândirea analitică, își mărește bagajul de cultură generală, își îmbogățește vocabularul și capacitatea de exprimare. „Să citești cărți bune e ca și cum ai purta o conversație cu cei mai de seamă oameni ai tuturor timpurilor”. (Descartes)

Deși sună bizar, prin lectură, copilul își poate schimba caracterul și personalitatea. Încă din perioada educației timpurii copilul trebuie să interacționeze cu diferite tipuri de povești pentru a deveni un adult

inteligent și încrezător. Atunci când citesc, copiii trăiesc împreună cu eroii și personajele preferate stări precum: bucurie, dezamăgire, teamă , tristețe etc iar imaginația și fantezia ating cote maxime. Prin citirea unei cărți te poți distra, amuza sau relaxa! Indiferent de vârsta pe care o avem cartea a fost și va fi leac pentru sufletul nostru!

Așadar cartea este cel mai important lucru din viața unui om și chiar dacă avem de dus o muncă titanică în formarea gustului pentru lectură a copiilor din cauza calculatorului, telefonului, etc, consider că în orice situație CARTEA va ieși învingătoare.

prof. învă. primar Mihăilă Mihaela, Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu” Mioveni

MODALITĂȚI DE INTEGRARE ȘCOLARĂ A ELEVILOR CU C.E.S.

Educația specială este concept fundamental utilizat în cadrul procesului instructiv-educativ al copiilor cu deficiențe și care se desprinde tot mai mult de conținutul învățământului special.

Principiile care stau la baza educației speciale:

- Toți copiii trebuie să învețe împreună indiferent de dificultățile pe care le întâmpină aceștia sau diferențele dintre ele;
- Societatea și școala trebuie să le acorde tot sprijinul suplimentar de care au nevoie pentru a-și realiza educația în școala publică;
- Formarea și dezvoltarea școlilor incluzive atât în mediul urban cât și în cel rural prin asigurarea resurselor umane cât și a celor materiale;
- Educația egală se realizează prin acordarea sprijinului necesar pentru fiecare copil cu deficiențe în funcție de cerința individuală.

Activitatea de incluziune și de integrare a copiilor cu deficiențe în școala publică trebuie făcută cu mult simț de răspundere de către specialiștii care acționează la diferite nivele structurale.

Activitatea de integrare, activitatea de desfășurată de profesorul itinerant se dovedește eficientă dacă, pe parcursul școlarizării în școala de masă, să o frecventeze regulat, să participe la acțiunile clasei din care face parte și astfel să devină independent de serviciile educaționale de sprijin.

Integrarea școlară a copiilor cu handicap mintal

Se poate realiza, prin integrare individuală în clasele obișnuite, integrarea unui grup de 2-3 copii cu deficiențe în clase obișnuite.

Practica psihopedagogică a relevat principilul conform căruia este mai bine să greșești prin supraaprecierea copilului orientat inițial spre învățătorul obișnuit, decât să subapreciezi calitățile reale, orientându-l cu ușurință spre învățământul special. Pentru a favoriza integrarea copiilor cu deficiență mintală în structurile învățământului de masă și ulterior în comunitățile din care fac parte, are nevoie de aplicarea unor măsuri cu caracter profilactic, ameliorativ sau de sprijinire.

O problema cu totul specială apare în cazul integrării copiilor cu deficiențe mintala în clasele mai mari sau în finalul procesului de școlarizare, atunci când solicitările depășesc cu mult capacitatea lor de utilizare a gândirii formale, iar dezideratul unei calificări și al integrării sociale, prin participare la activitățile productive, depășește limitele ergoterapiei, prioritară în etapele anterioare. Actuala formă de pregătire profesională pentru această categorie de deficiențe este total inferioară. O posibilă soluție ar fi integrarea acestor copii în școlile obișnuite de ucenici, unde pot învăța o meserie cu cerere pe piața muncii, urmată de angajarea și integrarea în unități productive. În aceste situații, absolvenții respectivi, fără experiență și fără abilitate în planul relațiilor sociale, pot beneficia de supraveghere și îndrumare din partea părinților, tutorilor sau altor persoane calificate.

Integrarea copiilor cu deficiențe de vedere

Un elev cu deficiențe de vedere trebuie privit la fel ca oricare dintre elevii clasei, fără a exagera cu gesturi de atenție și fără a fi favorizat mai mult decât ar cere gradul și specificul deficienței sale. Elevii cu handicap de vedere trebuie încurajați să se deplaseze prin clasa, școala, pentru a învăța să evite obstacolele și să identifice cu mai multa ușurință locurile unde trebuie să acorde o atenție deosebită, să fie apreciați mai ales cu ajutorul expresiilor verbale sau

cu atingeri tactile, să realizeze în principiu aceleași sarcini ca și colegii lor de casă, iar acolo unde este posibil, să se adapteze mijloacele de învățământ și conținutul sarcinilor de lucru la posibilitățile reale ale acestor elevi.

În cadrul activităților de predare-învățare la clasele unde sunt integrați elevii cu vedere slabă trebuie să se acorde o atenție deosebită unor elemente care să asigure egalizarea șanselor în educația școlară.

În cazul elevilor nevăzători, intervin o serie de particularități care afectează procesul didactic, deoarece aceștia folosesc citirea și scrierea în alfabetul Braille, au nevoie de un suport intuitiv mai bogat și mai nuanțat pentru înțelegerea celor predate, au nevoie de metode și adaptări speciale pentru prezentarea și asimilarea conținuturilor învățării, este necesară intervenția unui interpret și alocarea unui timp suplimentar de lucru.

Integrarea copiilor cu deficiențe de auz

Reprezintă o problemă controversată în mai multe țări din lume, deoarece pierderea auzului la vârste mici determină imposibilitatea dezvoltării normale a limbajului și, implicit a gândirii copilului, cu consecințe serioase în planul dezvoltării sale psihice. Din acest motiv, diagnosticul precoce al pierderii de auz, urmat de protejarea auditivă timpurie, este cea mai eficientă cale de compensare a auzului și garanția reușitei integrării școlare a copilului cu tulburări de auz. Odată cu integrarea școlară a copilului deficient de auz se impun anumite cerințe privind modul de organizare clasei, metodele de prezentare a conținuturilor, strategiile de comunicare în clasă.

Integrarea copiilor cu handicap fizic

Manifestările din sfera motricității trebuie privite în relație stransă cu dezvoltarea intelectuală, expresia verbală și grafică, maturizarea afectiv-motivațională și calitatea relațiilor interindividuale ca expresie a maturizării sociale.

Bibliografie:

Casantra Abrudan, Psihopedagogie specială, Ed Imprimeriei de Vest, Oradea, 2003

prof. Minciuna Micu Mariana

VOCAȚIA DE DASCĂL

A fi dascăl este mai mult decât o meserie, este **arta** de a dăltui cu migală viitorul prin truda prezentului.

Cheia succesului în activitatea unui cadru didactic nu înseamnă doar muncă conștiincioasă și sistematică, creativitate, pregătire științifică, ci și puterea de a te apleca cu pricepere și dăruire spre ceea ce faci, de a-i privi pe elevi ca pe niște reali parteneri de scenă.

A fi dascăl înseamnă să construiești o bază solidă pentru construcția ce va dura toată viața, punând cărămidă cu cărămidă; înseamnă să îndeplinești informația științifică, talentul pedagogic, disponibilitățile afective; înseamnă să-i arăți elevului calea fără a eluda dreptul lui de a alege. Înseamnă că atunci când ezită, când se revoltă,

când e confuz să-i înțelegi neliniștea și să-i trezești respectul pentru carte, pentru muncă, pentru cei din jurul lui.

A fi dascăl înseamnă să fii un bun explorator care dorește să facă expediții în mintea și sufletul copilului, să găsească zone neexplorate din ținutul personalității elevilor, cu scopul de a descoperi cheia spre cunoaștere.

Un dascăl de **calitate** este acela care știe să deschidă inima și mintea elevului cu știință, cu înțelepciune și cu dragoste.

Pentru ca o școală să fie „bună” trebuie, înainte de toate, să aibă **dascăli de calitate**, dascăli care înțeleg elevii, care sunt omenosi, care apreciază și notează corect, care dau dovadă de exigență, dar știu să ierte greșelile minore, care sunt drepti în acordarea recompenselor și pedepselor, care sprijină și îndrumă elevii, nu aceia care persecută, jignesc și le amintesc elevilor mereu greșelile.

Un **cadru didactic** nu uită niciodată să zâmbească, să lase la poarta școlii problemele personale, nu uită să fie îndrumătorul și prietenul elevilor săi.

Pentru orice dascăl este o plăcere atunci când rămâne ca o amintire plăcută întipărită în memoria elevilor săi. Cum să nu admiri un dascăl atunci când, peste ani, elevii săi își reamintesc cu drag și respect de el? Atunci când spun: „Da, îmi amintesc perfect de d-na învățătoare. Era un exemplu de profesionalism, de conduită morală excepțională, de comunicare și cooperare eficientă cu elevii etc. Era un dascăl cu vocație de la care am învățat să fiu **OM**.”

Atunci dascălul poate fi mândru, poate considera că efortul depus de-a lungul anilor, în sala de clasă, a meritat efortul depus. Se poate considera împlinit.

De cele mai multe ori e greu, dar e frumos. Uneori dascălul are sentimentul că se luptă cu morile de vânt, că stâncile pe care trebuie să le mute sunt prea grele, că luminița de la capătul tunelului nu se mai zărește, dar **răbdarea**, pentru dascălul cu vocație, este piatra de încercare. Atunci când toate metodele și strategiile par a da greș, atunci când te lupti cu elevi indisciplinați și încăpățânați, atunci când toate intențiile bune par a se nărui, simți că nimic nu e mai greu decât să-ți păstrezi răbdarea.

Răbdarea, alături de **încrederea în educație**, face parte din trăsăturile învățătorului dintotdeauna.

Dascălul e model, prieten, călăuză, magician, maestru, susținător, facilitator, asistent, e mama, tata, bunica și câte și mai câte ipostaze în care poate fi încadrat. El își asumă toate aceste roluri în funcție de situația de învățare, de necesitățile ivite în derularea procesului instructiv-educativ, de particularitățile elevilor din clasă.

Calitatea de învățător nu este înnăscută. Se câștigă, formează și perfecționează în liceul pedagogic, universitate, în procesul instructiv-educativ, în perfecționarea continuă, **dar nu diploma** dă calitatea de dascăl cu vocație, ci viața lui așa cum este ea din punct de vedere moral. Ceea ce face un dascăl la clasă nu face pentru el, ci pentru alții.

Dascălii cu vocație sunt cei care iubesc copiii, pentru că iubirea pentru copii alungă oboseala, stresul, grijile, nerăbdarea de a se termina ora, șterge amintirea ofenselor și a greșelilor.

Cred cu tărie că dascălul cu vocație este acela care face ca ora să pară prea scurtă, iar elevii au nevoie de dascăli adevărați care au puterea de a se dăruia cu generozitate și profesionalism.

Bibliografie:

Gheorghe, Tomșa, Relația învățător – elev în procesul educației, în “Învățământul primar”, 1996.

Daniel Hameline, (1978), Profesori și elevi, E.D.P., București.

M.A., Bany, L.V.Johnson, (1969), Dynamique des groupes et education, Dunod, Paris.

Revista “Învățământul primar” nr. 2/2000, 1/2004

prof. inv. primar Mitoi Gianina Maria, Liceul Tehnologic I.C.Petrescu Stâlpeni, Argeș

CARTEA - IZVOR NESECAT DE INFORMAȚIE

Nevoile umane din primele clipe ale vieții sunt hrana, căldura, protecția, afecțiunea, lumina. Vorbele blânde ale mamei deschid căi nevăzute ale comunicării, care îmbracă forma gânguriturii stângaci al bebelușului. Urmează primii pași prin casă, primii pași în viața de școlar. De la acest prag se intră în fascinanta lume a cărților. Ele vor deveni

mijloace de joacă prin activitatea de colorat, vor fi răsfoite pentru frumusețea imaginilor despre lucruri minunate. Din ele vor fi citite copiilor poezii, povești, basme. Copilul va îndrăgi cărțile pentru că-i vor rezolva curiozități și-l vor amuza, îl vor capta cu faptele expuse. Crescând, va avea mai multe întrebări, va cauta răspunsuri, interesul cunoașterii și imaginația vor înregistra ritmuri galopante. Va observa că părinții au tot felul de preocupări importante, iar el trebuie să învețe să se descurce și singur, pentru a pătrunde în captivanta lume a cărților!

« Libertatea de a citi, de a primi o educație, de a avea acces la alte culturi îndepărtate și noi descoperiri este un drept fundamental » (Irina Bokova).

Cea mai mare parte a cunoștințelor noastre provine din cărți. Nu există astăzi domeniu de activitate care să nu solicite oamenii la un efort de îmbogățire și îmbogățire a cunoștințelor, tehnice, profesionale, ceea ce se înfăptuiește prin instrucție. Dar baza instrucției o constituie cartea. Acumularea de cunoștințe prin cercetarea cărților presupune priceperea de a le decodifica, de a le descifra, cu alte cuvinte de a le citi.

Relația omului cu cartea are o istorie îndelungată. Lectura a fost, este și va rămâne o activitate de îmbelșugare cognitivă și spirituală specifică cititorului, care va aprecia pe deplin un text literar, când va renunța pentru o clipă la prejudecățile sale culturale, la diversele probleme subiective în favoarea explorării lumii interioare a celui care scrie sau a celui despre care se scrie. Lectura nefiind un act gratuit, produce îmbogățirea sinelui cu o nouă cunoaștere, cu o modalitate nouă de receptare a lumii interioare și exterioare. Cititul este o hrană care te metamorfozează și scoate din tine tot ceea ce te reprezintă. Un lucru important este și calitatea cărților de a nu face zgomot, în schimb, îndemnându-te cu tainic cântec de sireună, să le răsfoiești, să le redeschizi, produc seisme culturale și științifice, dând naștere unor neașteptate vibrații spirituale. Fără îndoială, cărțile rămân personajele principale ale universului nostru cultural, continuând să modeleze mentalități și să-și manifeste eficiența, contribuind la îndestularea culturală a umanității.

Cartea reprezintă cel mai complet depozit al inteligenței omenesci, înmagazinând în filele ei cunoștințe, sensibilitate, fapte pe care le păstrează intacte un timp nedefinit. Uitate între file de sute de ani, par moarte, dar noi le putem învia dezvăluind o lume nebănuită. O carte o citești când vrei, cum vrei și ori de câte ori vrei. Acest prieten tăcut îți oferă ori de câte ori ai nevoie același răspuns fidel la fiecare întrebare și-l repetă cu nesfârșită răbdare până ce l-ai înțeles. Cartea este atât de înțelegătoare, încât atunci când n-ai înțeles-o nu se supără, nu jighește, te așteaptă să revii. Cartea este învățătorul care te conduce la bine, te face să te bucuri, să râzi și să plângi. O carte te trimite la alte cărți și toate împreună formează baza trainică a culturii noastre. Toate celelalte mijloace de răspândire a cunoștințelor rămân subordonate cărții și subordonate vor rămâne oricât de mult se vor înmulți și perfecționa procedeele tehnice.

Cartea « ne face să trăim în afară de minciună, nedreptate și prejudecăți » (Mihail Sadoveanu).

« Poate că nu cele mai mari fericiți le poți găsi într-o carte, dar în mod sigur de cele mai mari nefericiri te poți apăra citind. Poți supraviețui oricărei încercări dacă ai de partea ta cuvântul așezat în rând nobil. Pentru ca acesta este adevărul: cartea ne face puternici. Cartea ne face nemuritori » (Alice Năstase Buciuța).

De la mic la mare, de la tânăr la vârstnic, toți beneficiarii dreptului de a citi , putem înmănunchea cuvintele de recunoștință pentru beneficiile cărții, în buchetul nemuritoarelor versuri:

« Carte frumoasă cinstei cui te-a scris Încet gândită, gîngăș
cumpănită ; Ești ca o floare anume înflorită Măinilor
mele, care te-au deschis »

(Tudor Arghezi, Ex libris)

Bibliografie :

Constantin Cucoș- *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași , 2006, pag. 76

Constantin Parfene- *Compozițiile în școală*, E.D.P. București, 1980, pag.69-70

prof. inv. primar Morareasa Magdalena, Scoala Gimnaziala Traian Pitești
prof. Enache Cati-Camelia, Scoala Gimnaziala Traian Pitești

CASA CORPULUI
DIDACTIC ARGEȘ

CĂRȚILE AU SUFLET!

Fiecare carte poartă după ea povestea, frânturi de suflete și praf de emoții trăite la greu. Fiecare carte inunde simțirea cu amintiri și povește de neînlocuit. În timp, fiecare slovă scrisă e pecete, pe inimi, pe memorii, pe trecere iar orice carte se prezintă ca o bibliotecă de experiențe sufletești și sentimente al unui autor care dorește să transmită un mesaj către cititori. Aș zice un traseu către cei ce vor să se inunde în patima cuvântului scris. Fiecare carte are terminațiile sale nervoase care își pune amprenta asupra noastră. Mai mult sau mai puțin. Și nu putem nega, cărțile au suflet, au acea îndeletnice care crează punți acolo unde se termină realitatea. Știm că datorită cărții suntem altfel, mai deschiși, mai aerați în sensul bun al cuvântului. Suntem cuvântători și cugetători pregătiți pentru mai mult. Și știm că cărțile îndeplinesc numeroase funcții. Între toate acestea cea mai înaltă menire a cărții e cea instructiv-educativă, ea așează baza noastră intelectuală. Ne ghidează. Ne îndrumă. Ne călăuzește. Drumul învățării și citirii unei cărți n-are sfârșit. Totul e un început fără finisaje, doar această cale

spre cunoaște se completează, se ajustează, se zidește pietricică cu pietricică, sau mai bine zis cuvânt cu cuvânt. Toate cărțile bune pot să ne învețe și să ne închege cu un potențial de invidiat.

Cărțile sunt pline de frumos. Și da, cărțile au suflet, de ce spun asta, deoarece în sufletul meu e cartea, relicvă nemuritoare, obiect al reîntregirii cu istoria și eternitatea sufletistă. Cărțile ne dăruiesc cunoaștere, înțelepciune, energie, vitalitate, bucurie, completarea prin rimă și eseu, prin metaforă și fantezie, iar noi prin atenția ce le-o oferim, prin faptul că alegem să le păstrăm și să le ținem în mâini, să vibrăm cu fiecare rând le dăruim recunoștință și astfel le dăm o parte din noi, ca să trăiască veșnic. Efortul și dorința spre lectură continuă sistematic, vizând o perspectivă, reprezintă condiția oricărui succes personal.

O carte te trimite la alte cărți și toate împreună formează baza trainică a culturii noastre. Tu ce cărți ai citit?

bibliotecar Mustata Denisa, Sc. Gimnaziala ”Marin Preda” Pitești

CASA CORPULUI DIDACTIC
ARGEȘ

CELE MAI IMPORTANTE TIPURI DE LECTURĂ ȘI CARACTERISTICILE LOR

Abilitatea de a citi este, fara indoiala, ceea ce ne-a facut si ne face oameni. Pe langa, evident, capacitatea de a scrie, efortul colectiv de a crea o societate in care toti

membrii sai sa poata citi este una dintre cele mai mari realizari ale noastre ca specie .

Si este ca lectura nu ne permite doar sa dobandim cunostinte tehnice despre diferite subiecte, ci si sa ne invatam trecutul, sa comunicam, sa ne exprimam ideile, gandurile si visele, sa intelegem lumea in care traim si chiar sa ne cufundam in alte lumi prin romane.

Dupa cum putem vedea, indiferent cu ce tip de lectura ne confruntam, lectura este intotdeauna la fel de importanta pentru sanatatea noastra emotionala ca si ingrijirea corpului nostru.

In ce feluri putem citi?

Dupa cum am comentat, exista multe tipuri diferite de lectura. Diviziunea principala se face pe baza faptului ca lectura se face in tacere sau cu voce tare, desi exista multi alti factori importanti de luat in considerare.

1. Lectura orala

Citirea orala este cea in care citim cu voce tare , pronuntand cuvintele pe masura ce le citim. Evident, este limitat de viteza noastra de vorbire.

2. Lectura tacuta

Citirea tacuta este una in care cuvintele sunt percepute si procesate doar intern, fara a fi pronuntate cu voce tare . In acest caz, nu suntem limitati de viteza noastra de vorbire.

3. Lectura reflexiva

Lectura reflexiva este una in care procesul de citire se desfasoara cu atentie, dorind sa se intelega temeinic intregul text .

4. Lectura selectiva

Lectura selectiva este aceea in care, plecand de la un text complet, citim doar partea care, indiferent de motiv, ne intereseaza cel mai mult , lasand necitite pe cele pe care nu le dorim.

5. Lectura model

Lectura model este cea in care, in general, intr-un mediu scolar, o persoana (profesorul) citeste un text cu voce tare, cu scopul ca elevii sa urmeze acelasi text in cartile lor si sa citeasca in tacere in timp ce asculta.

6. Lectura profunda

Aprofundarea lecturii este aceea prin care, si in domeniul academic dar la varste mai inaintate, un text este citit cu scopul de a intelege proceduri sau concepte ale unei anumite discipline.

7. Citirea rapida

Citirea rapida consta in, simplu spus, citirea a ceva „in diagonala”. In acest caz, nu se realizeaza un proces de aprofundare, dar obiectivul este citirea unui numar maxim de cuvinte in cel mai scurt timp posibil pentru a ne face o idee generala si, ulterior, lectura de aprofundare este mai usoara.

8. Lectura cuprinzatoare

Spre deosebire de lectura selectiva, lectura cuprinzatoare este acel tip in care este citit intregul text , fara a selecta partile care ne intereseaza cel mai mult. Adica o citim de sus in jos.

9. Lectura intensiva

Lectura intensiva este aceea care, fie ca se desfasoara sau nu intr-un mediu academic, presupune un proces de intelegere profunda a textului , deci este posibil ca acelasi fragment sa fie citit de mai multe ori, de cate ori este necesar pentru a intelege totul.

10. Lectura involuntara

Citirea involuntara este aceea in care citim ceva fara sa existe dorinta de a face acest lucru. Este, cu siguranta, majoritatea, pentru ca citim inconstient cand vedem afise, panouri, reclame, marci etc.

11. Lectura mediana

Lectura medie este cea in care citim un text intreg, dar fara sa aprofundam prea mult in informatii. In acest sens, este similar cu cel rapid, deoarece are acelasi obiectiv de a pastra cele mai importante informatii, desi in acest caz nu exista vointa de a citi cat mai repede posibil .

12. Lectura extensiva

Lectura extensiva este aceea in care citim orice text din simpla placere de a citi , adica fara o nevoie clara (de natura academica, de exemplu).

13. Lectura dramatizata

Lectura dramatizata este cea care se realizeaza cu texte in care apar interlocutori diferiti, asa ca cel care citeste cu voce tare trebuie sa schimbe intonatia in functie de cine vorbeste. In acest sens, aceasta forma de lectura orala este similara cu o piesa dramatica , desi in acest caz textul nu este cunoscut pe de rost, ci este in schimb intonat in timp ce este citit.

14. Lectura recreativa

Lectura recreativa este asemanatoare lecturii extensive in sensul ca se face pentru placerea lecturii, desi aici adaugam un concept clar ludic. Mai mult decat sa citim de placere, citim pentru a ne distra . De la romane la texte de stiinta (atata timp cat nu sunt necesare), exista multe forme de lectura recreativa.

15. Lectura corala

Lectura corala este una care, spre deosebire de toate celelalte de pe aceasta lista, nu se face individual. Avem nevoie de mai multi cititori si de un singur text , de obicei cu dialoguri. In acest sens, fiecare cititor trebuie sa citeasca cu voce tare ce spune un personaj si sa astepte sa vina din nou randul, in timp ce ceilalti cititori isi citesc partea. In acest sens, lectura orala si tacuta sunt combinate.

16. Lectura adnotata

Lectura comentata, realizata in general in domeniul academic, este una care se desfasoara atat oral, cat si in tacere dar care are ca obiectiv sa trezeasca ingrijorari in randul cititorilor, pentru ca profesorul, de indata ce au terminat, sa poata deschide o dezbatere asupra ce au citit .

17. Lectura creativa

Lectura creativa este aceea care, desfasurata din nou intr-un mediu academic, are ca obiectiv sa-i determine pe studenti, dupa ce citesc despre ceva, sa scrie un text inrudit , fie explicandu-l cu propriile cuvinte, fie contribuind cu punctul lor de vedere. Ar fi ca cel mentionat, dar in acest caz nu exista dezbatere orala, ci mai degraba o reflectie scrisa si individuala.

18. Lectura cu comentariu

Fiind, de fapt, un tip in cadrul lecturii creative, lectura cu comentariu este cea in care, dupa citirea unui text, in general o poezie, o reflectie filozofica sau orice alta expresie literara, elevul trebuie sa scrie un comentariu de text , analizand in profunzime tot ce se afla in spatele acea bucata de scris.

19. Lectura de familiarizare

Lectura de familiarizare este cea tipica domeniului academic in care un profesor le cere elevilor sai sa rasfoiasca un text , facandu-i astfel sa aiba o idee principala despre subiectul care urmeaza sa fie discutat in clasa. In acest fel, cand incepe explicatia orala, ei vor fi deja familiarizati cu conceptele.

20. Lectura secventiala

Lectura secventiala este aceea in care citim un text intreg intr-o maniera ordonata , fara sa ometem nimic si sa intram mai mult sau mai putin adanc in text. Important este ca citim un text in intregime de la inceput pana la sfarsit.

21. Lectura mecanica

Lectura mecanica, esentiala in procesul de invatare a citirii, este cea in care reusim sa dam un sunet cuvintelor scrise . Adica, citirea mecanica este un proces inconstient care face posibila lectura tacuta.

22. Lectura receptiva

Lectura receptiva este aceea in care, in timpul citirii unui text, stocam cele mai importante concepte pentru ca, odata terminata lectura, sa le putem raporta intre ele si sa obtinem o concluzie despre ceea ce am citit.

23. Lectura literal

Citirea literala este ceea ce facem atunci cand citim un text fara a merge in cautarea unor sensuri duble sau a mesajelor dincolo de cuvinte. Adica citim si procesam doar ceea ce este scris. Nu lasa loc subiectivitatii .

24. Lectura inferentiala

Spre deosebire de literal, lectura deductiva este cea pe care o realizam atunci cand stim ca multe informatii sunt implicite , adica nu apar direct in text, ci ca trebuie sa o salvam noi insine. Prin urmare, da nastere subiectivitatii, deoarece pot exista sensuri duble si interpretari diferite pentru fiecare persoana.

25. Lectura critica

Lectura critica este un tip in cadrul lecturii inferentiale in care, pe langa analiza subiectiva a textului, exista un exercitiu de evaluare morala sau etica a acestuia. In acest sens, nu numai ca citim si gasim sensul nostru, dar pretuim si validitatea textului .

26. Lectura pictografica

Lectura pictografica este una in care nu citim cuvinte, ci observam simboluri care, dupa experienta noastra si constructiile culturale sau sociale, insemna ceva. Un exemplu clar in acest sens sunt semnele de circulatie .

27. Lectura braille

Citirea braille este singura forma de lectura din aceasta lista in care exercitiul de perceptie a stimulilor nu are loc prin simtul vazului, ci al tactil. Din acest motiv, limba braille este principala forma de lectura la populatia nevazatoare .

28. Lectura de fonetica

Lectura fonetica este aceea, din nou, tipica mediului scolar, in care lectura cu voce tare nu se face pentru a intelege un text, ci pentru a evalua pronuntia cuvintelor si corecta erorile fonetice daca apar.

30. Lectura musical

Lectura muzicala este aceea in care citim o partitura , dar nu cu scopul de a da sens simbolurilor, ci de a ne imagina in mintea noastra care sunt sunetele, melodiile si ritmurile care deriva din ea.

31. Lectura informativa

Lectura informativa este aceea in care citim ceva text dar nu pentru placerea de a citi sau pentru a ne distra, ci pentru a absorbi informatii care, fie pentru a promova un examen, fie pentru a sti ce sa comandam intr-un restaurant, este necesara.

32. Lectura stiintifica

Lectura stiintifica este aceea in care citim articole legate de una dintre cele trei ramuri principale ale stiintei (formala, naturala sau sociala), ceea ce presupune, daca vrem cu adevarat sa intelegem informatia, sa avem o baza solida de cunostinte . In acest sens, pentru ca lectura sa fie completa si inteligibila, trebuie sa fi citit inainte despre subiect si sa fii instruit.

STUDIUL CU CARTEA

Studiul cu cartea (lectura) reprezintă o modalitate complexă de învățare, de muncă și tehnică intelectuală independentă, care contribuie într-o măsură importantă la îmbogățirea și aprofundarea cunoștințelor și la formarea și dezvoltarea capacităților intelectuale (spirit de documentare, atenție, memorie, imaginație, gândire etc), la fundamentarea teoretică a acțiunilor aplicative (practice) și de cercetare-proiectare în toate domeniile de specialitate. Conceptul de carte include în general toate materialele scrise (tipărite sau realizate prin alte sisteme de multiplicare), așa cum sunt: manualele, cursurile și îndrumările școlare, culegerile de probleme (texte), tratatele, enciclopediile, dicționarele, revistele de specialitate etc. Cartea este, încă, unul dintre cele mai importante acte de memorie ale omenirii, ale cunoașterii ei.

Se poate afirma ca modul, calitatea și eficiența învățării sunt nemijlocit legate de studiul cu cartea, de folosirea unei tehnici intelectuale științifice, raționale și eficiente de lectură. Studiul cu cartea (lectura) s-a consacrat ca principala strategie de muncă independentă, cu pronunțat caracter individual, care contribuie la transformarea tineretului școlar și universitar - mai ales, în subiect al educației, asigurându-i în buna măsură realizarea unei cunoașteri și învățări dobândite și eficiente. Lectura antrenează și dezvoltă capacități mintale, deoarece necesită un efort de gândire, de învățare conștientă.

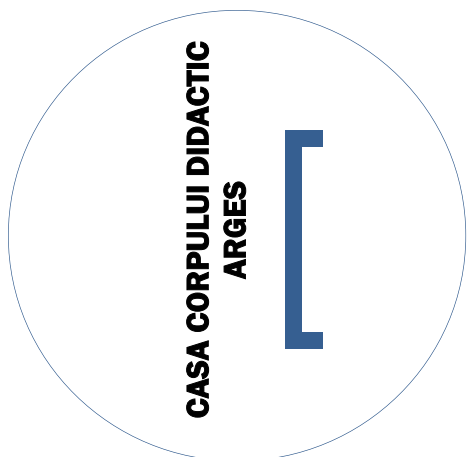
Creșterea continuă a surselor și a volumului de informații, ca urmare a progresului științifico-tehnic și

cultural, accentuarea caracterului inter- și multidisciplinar al abordării problemelor și necesitatea urgentării rezolvării și implicațiilor lor aplicative sporesc valențele studiului cu cartea.

Lectura are valoare, implicații și eficiență deosebite, deoarece cartea reprezintă unul din importante mijloace de memorare (de stocare) și transmitere de-a lungul generațiilor a tezaurului cultural-științific al umanității, absolut necesar continuității dezvoltării cunoașterii și societății, precum și dezvoltării personalității și pregătirii tinerelor generații pentru activitatea social-ului creativă. Chiar în condițiile revoluției științifico contemporane, când stocarea și transmiterea informațiilor pentru documentarea științifică și pentru studiu se realizează printr-o serie de mijloace moderne, cum sunt băncile de date vehiculate de calculatoare, discotecile, filmotecile, mass- media (radioul, televiziunea, sateliții didactici etc), și tot mai mult de Internet, rolul cărții nu dispare.

Rolul și locul cărții se mențin atât în documentare, cât și în studiu, datorită faptului că ea (cartea) este ușor de procurat și folosit. În plus, studiul cu cartea are valențe instructiv-educative specifice, determinând pe cel ce studiază (învață) la eforturi intelectuale, fapt care asigură manifestarea și dezvoltarea capacităților intelectuale și profesionale. Desigur, și calculatorul personal conectat prin cablu la băncile de date, la INTERNET etc, va fi utilizat, pentru studiu, paralel cu cărțile din biblioteca personală și în interacțiune cu ele.

prof. Naum Helena, Școala Gimnazială „Vintilă Brătianu” Ștefănești

PROMOVAREA LECTURII

Stimularea interesului pentru lectură și formarea de cititori pasionați sunt strâns legate de modul în care se recomandă ce și cum ar trebui să se citească. În primul rând, există un întreg „arsenal” profesional care să stârnească curiozitatea tânărului cititor. Un prim pas îl reprezintă stabilirea de titluri pe două-trei săptămâni, de preferat o lectură obligatorie impusă de profesor și o lectură proprie agreată de el.

Un plan de lectură sau elaborarea unei strategii de promovare a cărții și lecturii este unul din obiectivele principale ale unei biblioteci. Clubul de lectură are scopul de a dezvolta abilitățile de relaționare cu alți utilizatori; expunerea impresiilor de lectură în vederea verificării corectitudinii, percepției mesajului cărții; susținerea argumentată a unui punct de vedere, crearea unui mediu benefic pentru discuții culturale în rândul utilizatorilor; încurajarea cititului prin cooptarea membrilor noi, valorificarea cărților și cultivarea pasiunii pentru acestea; reducerea analfabetismului funcțional. Astfel, asemenea gen de activitate își are rostul în era digitală când persoanele au nevoie de mai multă socializare și relaționare.

Ziua Internațională a Lecturii, Ziua Internațională a cărții pentru copii precum și Ziua Internațională a Cititului Împreună a devenit un eveniment cunoscut în România datorită bibliotecarilor, care îl promovează la nivel național și local. Evenimentul devine o oportunitate pentru societate de a sărbători bucuria de a citi cu voce tare și de a pleda pentru alfabetizare ca drept fundamental al omului. O altă oportunitate de promovare a cărții și lecturii sunt concursurile axate pe cunoașterea creației scriitorilor și a criticilor literari, dedicate aniversărilor scriitorilor, operelor literare, altor date semnificative și memorabile, culturale, locale și istorice și care pot fi implementate în biblioteci. În acest sens, utilizatorii implicați (copii,

adolescenți, tineri și adulți) au oportunitatea de a-și demonstra activitatea creativă, de a se dezvolta din punct de vedere estetic, de a se familiariza cu cele mai frumoase exemple din literatura națională și mondială de ficțiune, poezie și compoziție. Întâlnirea dintre scriitori și membri ai comunității este intermediată de bibliotecă cel mai des prin activitățile culturale realizate în spațiul său.

Cititul are o importanță fundamentală în dezvoltarea copiilor și în formarea abilităților lor cognitive, emoționale și sociale. Cititul îmbunătățește vocabularul, gramatica și dezvoltarea limbajului. Copiii care citesc mult dezvoltă o gamă mai largă de cuvinte și expresii, ceea ce îi ajută să comunice mai eficient și să-și exprime gândurile și sentimentele. Prin citire, copiii devin familiarizați cu structura limbii scrise, ceea ce îi ajută să dezvolte abilitățile de citire și scriere.

Experiența cu diferite tipuri de texte îi face mai eficienți în procesul de învățare și comunicare. Lectura de povești, romane și poezii stimulează imaginația copiilor și îi ajută să-și dezvolte gândirea creativă. În timp ce se lasă purtați de intrigile și personajele din cărți, copiii pot vizualiza lumi și experiențe diferite. Cititul îi ajută pe copii să analizeze și să interpreteze diferite situații, personaje și evenimente. Această abilitate de a gândi critic este esențială în rezolvarea problemelor și în luarea deciziilor în viață.

Cărțile acoperă o gamă largă de subiecte, de la știință și istorie până la artă și cultură. Citind diverse tipuri de cărți, copiii își pot extinde cunoștințele generale și pot învăța despre lumi diferite. Lectura necesită concentrare și atenție asupra textului. Prin citit, copiii își dezvoltă capacitatea de a se concentra pe o activitate pentru o perioadă mai lungă de timp.

Cititul de cărți cu personaje diverse și experiențe diferite poate ajuta copiii să înțeleagă și să simpatizeze cu punctele de vedere și sentimentele altor persoane,

dezvoltând astfel abilitățile de empatie și înțelegere socială.

Lectura poate stimula discuții și conversații între copii și adulți despre subiectele și temele abordate în cărți. Acest lucru poate promova comunicarea deschisă și dezvoltarea relațiilor familiale sau sociale. Cititul le oferă copiilor oportunitatea de a explora diferite culturi, istorii și perspective. Această expunere la lumi variate îi poate face mai deschisi și mai informați.

Abilitatea de a citi și înțelege texte complexe este esențială în educație și în majoritatea carierelor. Copiii care dezvoltă obiceiul de a citi încă din copilărie au un avantaj în ceea ce privește performanțele academice și

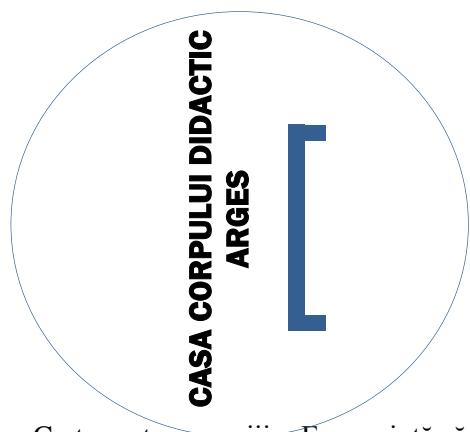
dezvoltarea

personală.

În ansamblu, cititul contribuie semnificativ la dezvoltarea copiilor, întrucât îi ajută să-și dezvolte abilități esențiale pentru viață, să-și stimuleze imaginația și să-și lărgescă orizonturile. Cu toate acestea, este esențial să le recomandăm cărți potrivite vârstei și intereselor.

În toată această complexitate educațională, rolul profesorului este foarte mare, deoarece îi ajută pe tineri să-și dezvolte talentele și să achiziționeze un bagaj voluminos de cunoștințe și competențe pe care îl vor folosi în traiectul lor de cetățeni.

bibl. Nicoleta – Alina Pătrulescu, Liceul Cu Program Sportiv Câmpulung

CARTEA, SPRIJINUL NOSTRU

Cartea este un sprijin. Ea ne ajută să înțelegem și să pătrundem în tainele lumii, a universului. În filele ei putem descoperi sfaturi, putem culege înțelepciune, ne putem ”adăposti” de gurile rele. Toți cei care au acces și merg la o bibliotecă, sunt mai puternici din punct de vedere psihic și pot înfrunta mai ușor multe probleme ale vieții folosind un vocabular adecvat.

De când am descoperit-o, cartea s-a dovedit a fi o prietenă credincioasă, răbdătoare, care are întotdeauna timp pentru mine. Asemenea unui profesor, cartea a avut grijă să mă învețe, să mă povățuiască, să se ocupe de educația mea. Unii sunt de părere că cea mai mare invenție a omenirii este roata, alții că ar fi curentul electric, alții că ar fi telefonul sau altă „născocire” a inteligenței umane. Dar pentru mine, scrisul este cel puțin la fel de important ca ele. Nu-mi pot închipui o lume fără scris, o lume fără posibilitatea de a-ți fixa pe ceva vorbele, ideile sau simple date tehnice. Nimic nu s-ar păstra și s-ar transmite mai departe atât de bine cum se

face prin scris. Oricât de importantă ar fi roata, fără scris am fi condamnați să o reinventăm mereu și mereu. Astfel au luat naștere cărțile, care sunt adevărate „portaluri” către alte lumi. Doar 31 de litere, câte are alfabetul român, ordonate pentru a forma cuvinte, te pot duce în mii și mii de lumi.

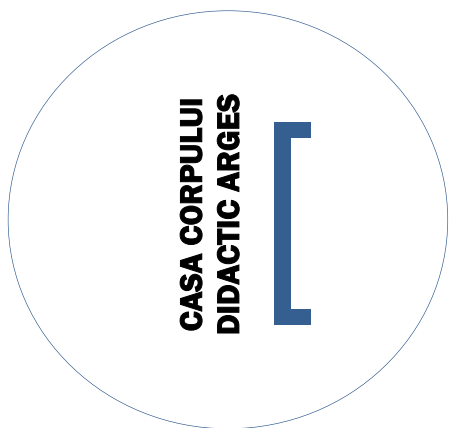
Învățământul public obligatoriu și gratuit a oferit tuturor șansa de a învăța să scrie și să citească. Astfel că, pentru cei mai mulți dintre noi, descifrarea grupurilor de litere de pe foi, ecrane sau alte suporturi, nu mai reprezintă un mister. Cu toate acestea, unii se fereșc de cărți. Bibliotecile sunt pline de „lumi” care așteaptă să fie descoperite, chiar și în case există rafturi pline de cărți, dar noile generații nu sunt deloc curioase să afle ce se ascunde sub praful care le acoperă. Nu generalizez, am întâlnit personal copii care iubesc cărțile, dar experiența mea de viață mi-a arătat că lectura a cam pierdut „bătălia” cu distracțiile tehnologiei moderne. Da, a cam pierdut bătălia cu televizorul, cu internetul, cu jocurile video. Chiar și atunci când sunt obligați să citească, unii preferă „metode alternative”, așa cum sunt ecranizarea, fără să știe că nici o ecranizare nu poate fi mai frumoasă decât aceea pe care ți-o face propria imaginație când

citești. Ne „hrănim” din cărți bune, ne formăm caracterul citind sfaturi de viață directe sau indirecte. De multe ori nici nu realizăm impactul pe care-l au asupra noastră niște cuvinte scrise. Nu-l realizăm, dar el există. Cititul ne va dezvolta imaginația, iar imaginația este mai importantă decât cunoștințele. Cartea este în viața noastră un element central al creării unui psihic sănătos a unei culturi generale, este sprijinul în cazul unei decăderi nervoase. Cu ajutorul ei putem să descoperim lucruri noi. Cartea ne face să fim mai buni, ne ajută să trecem mai ușor peste greutățile vieții. Cărțile ne oferă modele de conduită, ne dezvoltă simțul critic, ne informează, ne îmbogățește cultura. Din cărți vom citi legende, povestiri istorice, poezii, vom afla lucruri minunate despre personalități marcante ale poporului nostru, univers, planetă, alte popoare, tradiții, obiceiuri, grădinarit, gătit, etc. Lucrul cu cartea este de neînlocuit pe parcursul școlarizării. Este necesar sa-l apropiem pe copil, în mod conștient de universul cărții. El trebuie să simtă bucuria lecturii, fiecare carte fiind “o călătorie prin suflete, gânduri și frumuseți”, cum bine a spus Mihail Sadoveanu. Un cititor interesat să pătrundă în sensul

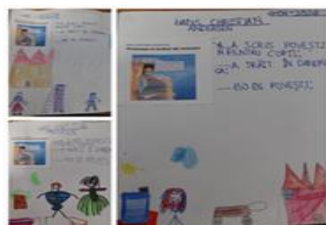
fiecărui cuvânt, al fiecărei fraze, nu trece mai departe când dă peste pasaje pe care nu le-a înțeles. El caută în dicționare, enciclopedii sau consultă pe alții în legătură cu sensul cuvintelor necunoscute, și numai după ce le-a înțeles, merge mai departe. În timpul lecturii, cititorul gândește fără întreruperi, își amintește ceea ce a învățat până atunci, compară vechile cunoștințe cu cele asimilate acum, descoperă ceea ce este comun și ceea ce este propriu numai textului nou, sintetizează ceea ce citește, judecă valoarea lucrării parcurse, calitățile ei, apreciază în ce măsură i-a plăcut, l-a emoționat sau nu i-a plăcut, l-a indispus, plictisit, revoltat.

Carte reprezintă cel mai complex depozit al inteligenței omenești, înmagazinând în filele ei cunoștințe, sensibilități, fapte pe care le păstrează intacte un timp nedefinit. O carte o citești când vrei, cum vrei și ori de câte ori vrei. Cartea este atât de înțelegătoare, încât atunci când n-ai înțeles-o nu se supără, nu jignește, te așteaptă să revii.

profesor Niță-Dobrin Iulia, Scoala Gimnazială „Alexandru Davila” Pitești

TEHNICI DE ABORDARE A CITIRII LA CLASA PREGĂTITOARE

Încă din grădiniță, există copii care sunt deja pregătiți să învețe taina cititului. Este adevărat că vorbim de un procent mic de aproximativ 10%. Tehnologia îi ajută în

acest sens, copiii utilizând telefoanele, tabletele înainte de a veni la școală. Dacă ei sunt receptivi, nu este nicio problemă în a-i îndruma în această călătorie a cuvintelor scrise.

La 6 ani majoritatea copiilor ar trebui să fie capabili să descopere minunata lume a cititului. Sarcina

ghidajului spre descoperire îi revine învățătorului, atunci când elevul intră la clasa pregătitoare. Acesta observă repede dacă copilul arată interes și capacitate de a învăța. În unele cazuri, drumul e ușor. Pentru alți copii este nevoie de lucrăm mai mult la pregătirea terenului.

A învăța să citești nu este un proces automat, ci necesită o abordare explicită și structurată. Pentru majoritatea creierelor, învățarea cititului este o provocare considerabilă.

În primele săptămâni ale clasei pregătitoare, când suntem în perioada de cunoaștere a elevilor din clasa noastră, trebuie să folosim un instrument de evaluare pentru a afla cu ce „bagaj” pornește la drum fiecare copil. Astfel, obținem o serie de date, ceea ce se va constitui o

reală oglindă a situației clasei la început de drum de învățare structurată a citit-scrisului.

Învățătoarea începe prin a introduce codul, adică literele și sunetele corespunzătoare. Apoi, este esențial să exersezi imbinarea acestor sunete, și nu doar atât, ci și o faci cu o precizie și o viteză adecvată.

Prin urmare, după ce micuții devin familiarizați cu codul, este necesar să practice zilnic pentru a dezvolta o mecanică solidă a cititului. Aceasta nu doar eliberează memoria și atenția, ci contribuie și la înțelegerea profundă a textului. Așadar, exercițiul constant devine soluția pentru a obține atât o abilitate fluentă în citit, cât și o înțelegere robustă.

Dar exersarea cititului trebuie susținută și de către părinți. Se impune nevoia de a forma o echipă între învățător, elevi, părinți în vederea corelării acțiunilor și influențelor educative.

Dascălul trebuie să încurajeze tendința de autoinvestire cu responsabilitate a părinților preocupați de viitorul copiilor. În cadrul întâlnirilor de grup sau individuale se realizează antrenarea părinților în a realiza cu succes o serie de momente de sprijin și încurajare a copilului.

În acest sens, după învățarea primelor litere, părinții vor avea momente de citire zilnică a unor cuvinte, vor fructifica ocazii sociale în care micuții pot să descopere titlul unui afiș, sau numele unei instituții, numărul unei mașini, două trei cuvinte din revista sau ziarul din casă, etc.

Atât învățătorul, cât și părinții trebuie să folosească metodele active de motivare. Trebuie aleasă o abordare a învățării cititului care să se bazeze pe generarea unei participări afective cât mai puternice a copiilor. Exercițiile active de citire frontală, în grup, în perechi, trebuie să promoveze o atmosferă plăcută, bazată pe deschidere, dialog și participare. Este foarte important ca momentul de citire să fie precedat de investigarea stării emoționale a copilului în raport cu actul citirii, știut fiind faptul că, mulți copii dezvoltă anxietate, trac, atunci când sunt puși să citească cu voce tare în fața unui auditoriu. De acest lucru trebuie să țină cont și părinții, acasă.

Copiii trebuie să se simtă în confort emoțional, să aibă încrederea că există deschidere către sprijinul lor,

că este valorizat efortul, drumul și nu rata de reușită a momentului.

Învățătorul trebuie să se asigure că activitățile de citire trebuie să fie întotdeauna plăcute și să nu afecteze încrederea în sine a copiilor în mod negativ (competitivă nu este încurajată în astfel de situații). Este de asemenea foarte important să existe o progresie a exercitiilor de citire, pentru a mări încrederea și entuziasmul copiilor.

Pentru fiecare elev, învățătorul va găsi un timp personal pentru o scurtă discuție în care sunt evidențiate reușitele sau blocajele, cum se raportează copilul la activitatea de citire, cu cine se simte confortabil când citește acasă, cum crede el că poate fi ajutat etc.

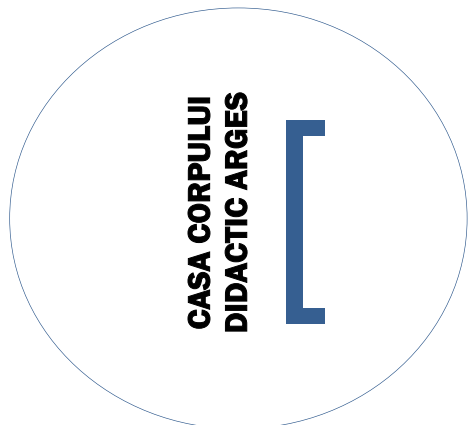
Oferirea de ocazii „altfel” în care copilul să poată conștientiza progresul său, reprezintă o altă modalitate de a apropia copii de lumea lecturii. În acest sens, am căutat să propun periodic contactul copilului cu lumea cărții. Am introdus activități speciale desfășurate în bibliotecă, am adus în clasă un set de cărți „ pentru a fi împrumutate” pentru acasă, sau folosite în pauzele cu vreme ploioasă. Am marcat zilele unor scriitori, Ziua Națională a Lecturii”, „ Ziua Bibliotecarului”, etc. Pentru fiecare reușită am oferit copiilor diplome cu valoare motivațională.

O altă tehnică reușită a fost aceea de a organiza perechi de cititori. Fiecare copil și-a ales o pereche cu care să se antreneze la citit. Observați discret de dascăl, copiii demonstau mult mai mult curaj în abordarea cititului, atunci când citeau pentru un coleg.

În cazul unor copii pe care i-am văzut foarte emoționați și lipsiți de curaj, am sugerat părinților să îi filmeze când citește acasă și să îmi trimită filmarea. Am putut astfel să constat că ei citeau mult mai bine și că mediul clasei îi constrângea. Cu acordul acestor copii, am vizionat în clasă filmulețele. A fost momentul când au depășit teama de a nu fi „ ridiculizați” de colegi, iar feedback-ul pozitiv primit de la aceștia, le-a dat încurajarea de care au avut nevoie.

Pe măsură ce copiii învață să citească și să scrie, ei progresa de-a lungul unor căi predictibile de dezvoltare încurajați de instruirea, îndrumarea și sprijinul de care beneficiază. Scopul evaluării nivelului de citire, în general, este să identificăm unde se situează copilul de-a lungul continuumului dezvoltării sale și să identificăm modul cel mai potrivit în care poate progresa cu dezvoltarea competențelor sale de literație.

prof. inv. primar Nițescu Antonela, Liceul Tehnologic Topoloveni

CEAINĂRIA LITERARĂ DE LA POALELE FĂGĂRAȘILOR

Din punct de vedere științific lectura sau cititul reprezintă înțelegerea conținutului unui text prin decodarea simbolurilor, semnelor grafice sau a informațiilor prezentate, acțiune de care este responsabil creierul prin decodare și interpretare a textului dat. Pedagogic vorbind lectura este o modalitate interesantă și plăcută de a vizita tărâmurile magice, de a cunoaște personaje uimitoare atât reale, cât și fantastice și de a ne îmbogăți cunoștințele generale. Este așadar o metodă didactică nu doar activ-creativă cât și inovatoare, deosebit de plăcută de către elevi.

Este cunoscut faptul că complexul proces al lecturii necesită atenție continuă și este un proces în care cu cât citim mai mult, cu atât ne vom dezvolta această aptitudine mai mult. Lectura este unul dintre procesele ce permite cititorilor să-și creeze propriile interpretări care, de cele mai multe ori, sunt bazate pe experiențele anterioare ale cititorului. Dacă cititorii sunt la început de drum în ale poveștilor, lectura le permite să-și creeze cu ajutorul propriei imaginații orizonturi noi, lumi magice, prieteni imaginari.

Cadrului didactic pentru învățământul primar îi revine sarcina ca odată cu familializarea copiilor de vârstă școală mică cu tainele cititului să-i pună pe aceștia în contact și cu lectura întrucât această activitate este o modalitate minunată de a educa și a forma valori morale valoroase.

Relația cu biblioteca este una care se construiește prin aportul bibliotecarului și al cadrului didactic, ambii motivând elevii să citească prin realizarea diverselor activități în spațiul bibliotecii, prin prezentarea diverselor titluri în manieră interactivă, prin adaugarea unui plus creativ lecturii demarând activități de lectură pe diverse teme și în diverse contexte.

De asemenea lectura este esențială în activitatea unui școlar întrucât oferă motivația și trezește dorința de a afla mai mult, de a cunoaște și are un rol valoros și important de a informa. Este atât o acțiune de relaxare cât și

un instrument al învățării prin intermediul căruia elevii își îmbogățesc cunoștințele în toate domeniile de activitate care le prezintă interes.

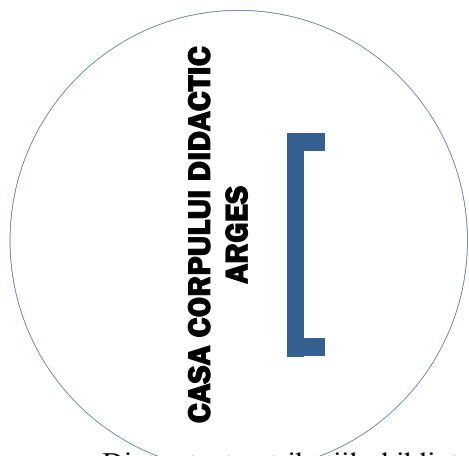
”Ceainăria literară” este un proiect educațional implementat la începutul anului 2024, mai exact în luna ianuarie în clasa I a Școlii Gimnaziale ”Naum Râmnicăneanu” Corbi, o școală frumoasă la chip și la comportament educațional. Suntem localizați la poalele Munților Făgăraș ceea ce ne face o zonă turistică minunată, cu potențial deosebit, valorificat de elevii nostri în cadrul proiectului menționat.

Activitățile propuse în cadrul proiectului și care au fost parțial atinse până la acest moment sunt: realizarea unui Colț de lectură în clasa de elevi cu titluri clasice, dar și moderne, familiarizarea elevilor cu conceptul de lectură (în clasă și acasă), stabilirea unui program de lectură și a unei liste cu titluri pe care instanționăm să le citim până la finalul acestui an școlar, punerea în acțiune a LECTOMETRULUI menit să măsoare amploarea acțiunii de lectură în rândul elevilor, sărbătorirea ZICI (Ziua Internațională a Cititului Împreună) și Ziua Națională a Lecturii prin activități deosebite (cu invitați scriitori, donare de carte), vizite la biblioteca școlii, a satului, dar și a primei biblioteci rurale din Țara Românească, biblioteca Luca Paul din localitatea Domnești, în imediata apropiere a satului nostru.

Ziua de vineri a fiecărei săptămâni este dedicată lecturii, citim împreună diverse titluri, facem cunoștință cu clasicii români, dar și cu autori contemporani, servim un ceai cald și o gustare dulce și ca să fim în acord cu principiile învățării integrate, desenăm în orele următoare secvențe din lecturi sau personaje îndrăgite, confecționăm măști ale personajelor, ne implicăm în jocuri de rol.

Consider că acest proiect poate fi considerat un exemplu de bune practici în promovarea lecturii în rândul școlărilor mici și că, deși mărunte, obiectivele acestuia au reușit să-i facă pe copii să îndrăgească cărțile tare mult și să inițieze în propriile case organizarea de minibiblioteci personale.

*prof. învă. primar Nițu Maria Daniela, Școala Gimnazială ”Naum Râmnicăneanu” Corbi, județul Argeș
bibliotecar Precup Roxana Petruța, Școala Gimnazială ”Naum Râmnicăneanu” Corbi, județul Argeș*

EVIDENȚA INFORMATIZATĂ ÎN BIBLIOTECA ȘCOLARĂ

Dintre toate atribuțiile bibliotecarului școlar cea mai importantă, din punctul meu de vedere, este aceea de a accesibiliza informația pentru utilizatori. Relația bibliotecă școlară-elev este și a fost mereu de actualitate. Vremurile în continuă mișcare, în continuă evoluție au atras această dinamică și în biblioteca școlară.

Dacă în trecut, la apariția bibliotecilor, fișa de lectură și un registru de inventar erau suficiente pentru a ține evidența gestiunii și a activității bibliotecii școlare, de ani de zile aceste documente au devenit tot mai complexe. Astfel, toată activitatea bibliotecii școlare este, în timp real, înregistrată în următoarele documente de evidență:

- Registru de inventar (R.I.)
- Registru de mișcarea fondurilor (R.M.F.)
- Fișe de lectură (de împrumut la domiciliu sau la sala de lectură)
- Registru de cititori (utilizatori)
- Registru de evidență zilnică împrumuturi / utilizatori
- Registru de evidența publicațiilor și a frecvenței
- Registru de activitate zilnică

La toate acestea se adaugă raportările statistice anuale de activitate, privind împrumuturile, intrările și ieșirile publicațiilor din gestiune, achiziții și donații de publicații primite de biblioteca școlară.

După 1990 au apărut primele calculatoare și prima rețea de internet în școli și universități, ceea ce a condus treptat la introducerea acestora și în biblioteci. În prezent, publicațiile din gestiunea bibliotecii școlare, împrumuturile zilnice, raportările statistice, achizițiile, donațiile și alte activități specifice bibliotecii școlare sunt înregistrate atât în documentele pe suport clasic de hârtie, cât și în baze de date, fiind accesate mai ușor și mai rapid, atât de bibliotecar, cât și de utilizatori. Potrivit reglementărilor legale în vigoare, bibliotecile școlare și centrele de documentare și informare asigură accesul la resursele Platformei școlare de e-learning și ale Bibliotecii școlare virtuale (în măsura în care au și dotarea necesară acestor servicii).

Bazele de date pentru gestionarea publicațiilor dintr-o bibliotecă școlară sunt foarte utile. Pe lângă evidența informatizată actualizată permanent, baza de date oferă posibilitatea căutării rapide a publicațiilor. Timpul de împrumut a publicațiilor scade, deci putem vorbi de eficientizarea serviciilor de bibliotecă. Sigur, aceste servicii pot fi oferite de o bibliotecă modernă, dotată atât cu baze de date, cât și cu cititor de cod de bare, caz în care fiecare publicație va avea codul de bare inscripționat pe cotorul copertii. Baza de date pentru evidența informatizată a bibliotecii școlare poate conține un minim de informații: titlu carte, autor, număr de inventar, număr de înregistrare și ieșire din gestiune, editura, preț. De asemenea, sunt foarte utile pentru bibliotecarul școlar bazele de date care conțin și următoarele rubrici: nume și prenume utilizator, dată împrumut și dată restituire publicație.

De la o bază de date simplă, cu minim de informații, se poate ajunge și la o bază cât mai complexă, care să cuprindă tot ce poate fi solicitat de către utilizator în momentul împrumutului de publicații. De exemplu:

CARTE
Cod carte
Nr. inventar RI
Titlu
Autor
Preț
Editură
An apariție
Nr. exemplare
Nr. intrare RMF
Nr. ieșire RMF

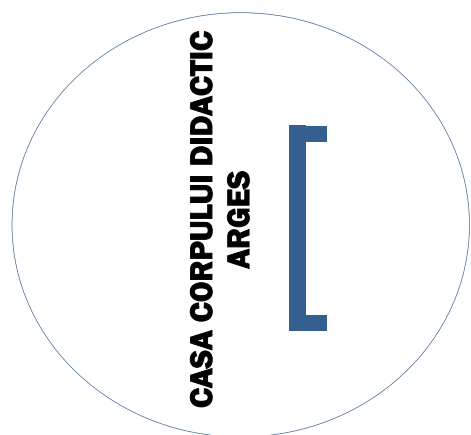
EDITURĂ
Cod editură
Nume editură
Adresă
Telefon/fax.

UTILIZATOR
Cod utilizator
Nume
Prenume
Adresă
Telefon
Email

FIȘĂ DE LECTURĂ
Cod fișă
Nume
Prenume
Cod carte
Data împrumut carte
Data restituire carte

Toate aceste metode de modernizare, de informatizare a bibliotecii școlare sunt absolut necesare în zilele noastre, când timpul este din ce în ce mai prețios. În timp ce o bibliotecă tradițională pune la dispoziția utilizatorilor cataloage alfabetice, sistematice pe suportul clasic de hârtie, prin intermediul cărora cititorii au acces la informație, metoda evidenței informatizate, computerizate, aduce ca noutate cataloagele electronice. O carte poate fi găsită rapid după o succintă descriere introdusă în computer. Astfel, tot serviciul bibliografic se află la dispoziția utilizatorului, iar accesul la informație este eficientizat.

bibliotecar Nuță Gabriela, Școala Gimnazială „Nicolae Iorga” Pitești

METODE DE ATRAGERE A UTILIZATORILOR ÎN BIBLIOTECA ȘCOLARĂ

Bibliotecile sunt mai mult decât simple depozite de cărți, ele sunt hub-uri ale cunoașterii și ale explorării intelectuale. Cu toate acestea, într-o eră dominată de tehnologie, atragerea studenților în spațiul fizic al bibliotecii devine tot mai dificilă. Acest eseu explorează diverse metode și strategii pe care bibliotecile le pot utiliza pentru a atrage și implica elevii în utilizarea resurselor și serviciilor lor. De la crearea unor spații primitorare și funcționale până la promovarea programelor și serviciilor inovatoare, fiecare aspect este analizat pentru a evidenția modalitățile prin care bibliotecile pot deveni mai atractive și mai relevante pentru comunitate. Un aspect esențial pentru atragerea elevilor în bibliotecă este crearea unor spații care să fie atât primitoare, cât și funcționale. Modernizarea facilităților bibliotecii prin adăugarea de zone de lucru confortabile, colțuri de relaxare și infrastructură tehnologică de ultimă generație poate transforma experiența de utilizare a bibliotecii. De asemenea, este important să se ofere facilități precum ceaiuri, zone liniștite pentru studiu și zone de recreere pentru a satisface nevoile diverse ale elevilor. O bibliotecă atrăgătoare și confortabilă poate încuraja elevii să petreacă mai mult timp acolo și să utilizeze mai activ resursele și serviciile disponibile.

Pentru a atrage elevii, bibliotecile trebuie să ofere mai mult decât simple cărți și resurse tradiționale. Ele trebuie să devină centre de inovație și explorare, oferind programe și servicii adaptate nevoilor și intereselor lor. Astfel,

bibliotecile pot organiza workshop-uri, seminarii și evenimente pe teme de interes sau culturale. De asemenea, ele pot investi în tehnologii emergente pentru a oferi resurse digitale și experiențe interactive, cum ar fi baze de date online, cărți electronice sau ateliere de tehnologie. Oferind astfel de programe și servicii inovatoare, bibliotecile devin mai relevante și mai atrăgătoare pentru elevi, contribuind la dezvoltarea lor intelectuală și profesională.

Un alt aspect important al atragerii elevilor în bibliotecă este colaborarea strânsă cu cadrele didactice și organizația de elevi. Profesorii pot juca un rol crucial în promovarea utilizării bibliotecii și a resurselor sale în cadrul cursurilor lor. Ei pot integra sarcini de cercetare sau proiecte care să implice utilizarea resurselor bibliotecii, motivând astfel elevii să acceseze mai activ aceste resurse. De asemenea, colaborarea cu organizațiile elevilor din alte unități școlare, poate facilita promovarea evenimentelor și programelor organizate de bibliotecă și poate spori gradul de implicare al elevilor în activitățile acesteia.

Pentru a ajunge la un număr cât mai mare de elevi, bibliotecile trebuie să utilizeze mediile de comunicare și tehnologia în mod inteligent. Ele pot folosi rețelele sociale pentru a promova evenimentele și programele lor, precum și pentru a interacționa direct cu elevii și a le oferi suport online. De asemenea, pot folosi emailul și mesajele text pentru a trimite notificări și a distribui materiale informative relevante. Utilizarea tehnologiei moderne, cum ar fi aplicațiile mobile sau platformele de e-learning, poate face accesul la resursele și serviciile bibliotecii mai ușor și mai convenabil pentru elevi. Un aspect esențial al atragerii elevilor în bibliotecă este educarea lor în ceea ce privește abilitățile de cercetare și alfabetizarea digitală. Bibliotecile pot oferi programe de instruire și sesiuni de formare pentru a-i ajuta pe elevi să-și dezvolte abilitățile de căutare, evaluare și utilizare a informațiilor. Aceste programe pot include tutoriale online, sesiuni de instruire personalizate sau materiale educaționale interactive. Prin promovarea alfabetizării informaționale și digitale, bibliotecile pot contribui la dezvoltarea abilităților critice și analitice ale elevilor și la pregătirea lor pentru succesul școlar. Pentru a fi eficiente în atragerea elevilor, bibliotecile trebuie să fie receptive la feedback-ul și sugestiile lor și să caute în mod constant modalități de îmbunătățire a serviciilor și resurselor lor. Ele pot utiliza sondaje și chestionare pentru a evalua nivelul de satisfacție al utilizatorilor și pentru a identifica nevoile și preferințele acestora. Pe baza acestor informații, pot apoi să ajusteze programele și serviciile lor pentru a răspunde mai bine cerințelor elevilor. Prin ascultarea activă a comunității de elevi și adaptarea continuă a ofertei lor, bibliotecile pot menține un nivel ridicat de relevanță și atractivitate pentru utilizatori.

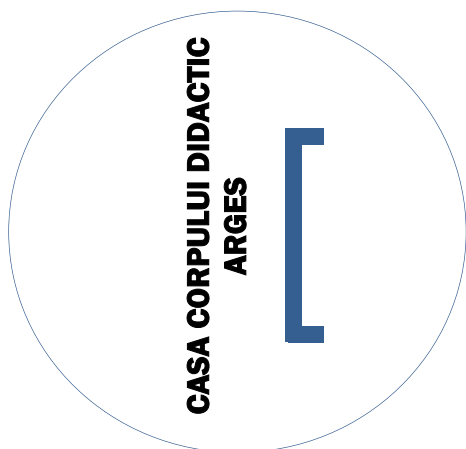
În concluzie, atragerea elevilor în bibliotecă necesită o abordare holistică și multifuncțională, care să combine aspecte precum crearea de spații primitorare, promovarea inovației și colaborarea strânsă cu cadrele didactice și organizațiile de elevi. Prin implementarea acestor strategii și practici, bibliotecile pot deveni centre vii și dinamice ale învățării și explorării, contribuind la dezvoltarea intelectuală și profesională a elevilor. Atracția și implicarea elevilor în bibliotecă nu numai că consolidează rolul acesteia în cadrul instituției educaționale, ci și asigură continuitatea și relevanța sa în fața provocărilor și schimbărilor din societatea contemporană.

Bibliografie:

Elena Tarziman, S. M. Antonescu, Cristina Popescu, Studii de Bibliologie si Stiinta Informarii, Universitatea Bucuresti, volumul 3, 1997, <http://ebooks.unibuc.ro/StiinteCOM/bibliologie/>;

www.descopera.org Portal despre stiinta si cultura, articol intitulat Munca de bibliotecar, realizat de autorul Istocescu Romeo si publicat pe adresa web in data de 28 noiembrie 2010.

bibliotecar Pandele Georgiana Luminița, Școala Gimnazială „Tudor Vladimirescu,, Pitești

EDUCAȚIA FAMILIALĂ FAMILIA - STRUCTURĂ SOCIALĂ PURTĂTOARE A UNOR FUNCȚII EDUCAȚIONALE

Funcțiile familiei:

Funcția economică .– presupune asigurarea resurselor materiale, financiare, necesare existenței familiei (locuință, hrană, haine etc.). Ea joacă un rol foarte important. Dacă este îndeplinită corespunzător, atunci familia se poate concentra și poate îndeplini și celelalte funcții. Această funcție este realizată de ambii soți prin aducerea veniturilor (ca urmare a exercitării unei profesii, cel mai des), prin procurarea și producerea hranei, a obiectelor de îmbrăcăminte și de trai, prin transmiterea profesiei și/sau susținerea copiilor în alegerea profesiei.

Funcția de socializare – presupune transmiterea, cu scopul asimilării de către copii, mai ales, dar și de către toți membrii familiei, a atitudinilor, valorilor, principiilor, modelelor de comportament caracteristice unui anumit grup social. Cu alte cuvinte, este vorba despre funcția de educare. Scopul acesteia este integrarea în societate a persoanei (copilului). Educația se manifestă la toate nivelurile: material, fizic, psihologic, moral, spiritual. Evident, familiile au diferite grade de manifestare a acestei funcții: unele se preocupă foarte mult de educarea membrilor săi, în timp ce altele mai deloc.

Funcția de solidaritate – presupune asigurarea unității și stabilității familiei. Ea implică manifestarea sentimentelor de afecțiune, de respect, de apartenență la grupul familial, a încrederii membrilor unii în alții, a ajutorării și a susținerii reciproce de-a lungul timpului, a dezvoltării intimității. Se observă că în ultima vreme

această funcție pare din ce în ce mai slab îndeplinită, fapt dovedit de creșterea ratei divorțurilor și a înmulțirii relațiilor de concubinaj, a celibatarilor și a familiilor monoparentale.

Funcția sexual-reproductivă – presupune satisfacerea sexuală reciprocă a celor doi soți și aducerea pe lume a copiilor. Cele două componente ale acestei funcții sunt îndeplinite diferit, în sensul că în unele familii accentul se pune pe împlinirea sexuală, în timp ce în alte familii, se acordă o importanță mai mare aducerii pe lume a copiilor.

Evident, acest lucru este dependent de cultura din care fac parte familiile, de gradul și tipul de educație avut, de credințele religioase, de dorința și caracteristicile fizice și psihologice ale celor doi soți (parteneri). Actualmente, în societățile mai avansate economic, cuplurile și familiile tind tot mai mult să pună în prim plan împlinirea afectiv-sexuală, și în plan secundar pe cea reproductivă. (*Vasile ,Diana Lucia – Introducere în psihologia familiei și psihosexologie, Ed.a III-a, pg.27-28*)

Stilurile parentale și consecințele lor asupra dezvoltării copiilor .

PĂRINTELE INDULGENT/ PERMISSIV .Stilul indulgent se caracterizează prin faptul ca părintele îi permite copilului să se manifeste cum vrea el, fără să-i impună prea multe restricții. Filosofia de viață a părintelui care adoptă acest stil este: „Copiii vor înflori singuri la timpul potrivit”. Pentru el, cea mai mare valoare o reprezintă libertatea de expresie, atât verbală,

cât și artistică. Părintele indulgent manifestă sensibilitate la drepturile altora, se consultă cu copilul atunci când ia o decizie, manifestă căldură și interes față de tot ceea ce face copilul, iar cazurile în care îl pedepsește sunt foarte rare.

Această atitudine îi permite copilului să-și dezvolte o identitate proprie și să aibă o personalitate distinctă, marcantă, originală. El se simte important, special, fapt ce determină creșterea nivelului stimei de sine (care reprezintă o condiție esențială în dezvoltarea armonioasă a personalității). Un stil parental indulgent mai stă la baza dezvoltării creativității și a capacității de a lua decizii.

Pe de altă parte, copilului crescut într-o manieră indulgentă, îi va fi foarte greu să înțeleagă rolul limitelor, al regulilor și să țină cont de ele atunci când situația o va cere; de aceea, pentru foarte mulți dintre adulți, el poate fi considerat obraznic sau chiar copil problemă. Părinții se pot aștepta ca foarte curând el „să preia controlul familiei” în sensul că nu va mai face decât ce vrea el și nu va mai accepta sfaturi. (Dorina Sălăvăstru, *Psihologia Educației*, 2004,pg.241-242)

PĂRINTELE AUTORITAR. Părintele care adoptă stilul autoritar se caracterizează prin faptul că îi cere copilului să respecte cu strictețe, fără să comenteze, regulile existente. Aceste reguli au o valoare absolută, iar cea mai mică greșeală este însoțită de pedeapsă. Filosofia de viață a părintelui autoritar: „Nimic nu este mai presus de lege”. Din această cauză, părintele nu se simte obligat să ofere explicații suplimentare, justificarea fiind formulată prin expresii de tipul: „De ce? Pentru că sunt mama/tatăl tău! Nu discutăm!” Intenția copilului de a-și manifesta independența este interpretată ca o formă de rebeliune, fapt care reprezintă o sursă importantă a conflictelor copil-părinte.

De obicei, părintele este rece și detașat de copil, impunând respectul muncii și al efortului. Astfel, stilul autoritar îl învață pe copil să devină ordonat, disciplinat, respectuos față de cei de care îi este frică. De asemenea, se dezvoltă spiritul critic al copilului, îl învață să devină „perfecționist”

Din păcate, adoptarea acestui stil, atrage după sine numeroase dezavantaje. În primul rând, copilul crescut de părinți autoritari, va învăța foarte greu să fie maleabil, sensibil la dorințele altora, el va fi neiertător cu cei care

greșesc . De asemenea, acest copil va întâmpina dificultăți în realizarea unei comunicări eficiente, ei vor fi frecvent lipsiți de inițiativă, de curaj și veșnic nemulțumiți, deoarece se tem în permanență că vor putea greși. Pentru ei, „a greși” este sinonim cu „a fi un ratat”, de aceea preocuparea lor majoră este că vor supăra părinții, sunt întrebători la cum vor reacționa părinții, ce atitudine vor lua. (Dorina Sălăvăstru, *Psihologia Educației*, 2004,pg.242-243)

Trăsăturile de mai sus reflectă diminuarea stimei de sine. Unele cercetări (W. Damon, D. Hart, 1988) arată că un nivel scăzut al stimei de sine în copilărie are urmări negative foarte marcante pe parcursul întregii vieți, asemeni unui coșmar care te urmărește în permanență și de care (în cazurile fericite) scapi cu mare greutate.

PĂRINTELE INDIFERENT /NEGLIJENT

Părintele indiferent neglijează copilul, nu este preocupat de realizările lui și nici nu manifestă frecvent trăiri emoționale pozitive pentru el. Mai mult chiar, în unele cazuri duse la extrem, lasă de înțeles că acesta este „în plus”, reprezintă o povară de care s-ar putea lipsi oricând. Filosofia de viață pe care o sugerează este: „În viață nu te poți baza pe nimeni altcineva decât pe tine însuși”.

Copilul al cărui părinte se manifestă indiferent, învață că părerea lui nu contează prea mult, se simte lipsit de importanță și uneori absolvit de orice responsabilitate. El își poate dezvolta o stimă de sine redusă (asemeni copilului crescut autoritar), poate deveni timorat și urmărit în permanență de un complex de inferioritate. Lipsa afecțiunii, chiar dacă pe de o parte îl face mai rezistent la greutățile vieții, copilul crescut indiferent va fi mai rigid, mai insensibil la sentimentele și la dorințele celorlalți, mai apatic, mai pragmatic. Unii se grăbesc să-l eticheteze ca fiind un copil „fără suflet”, „de gheață”, fără să bănuiască faptul că prejudiciul afectiv pe care îl resimte îl determină să se ghideze pe principiul „Iubirea te face mai vulnerabil, mai slab”. (Dorina Sălăvăstru, *Psihologia Educației*, 2004, pg.243-244)

PĂRINTELE PROTECTOR

/SUPRAPROTECTOR Părintele protector este aparent un părinte model: el este extrem de atent la nevoile copilului și se dedică cu toată ființa meseriei de părinte. Prioritatea lui este să-i ofere acestuia securitate, deoarece conștientizează că un copil este o ființă foarte fragilă,

care are nevoie în permanență de sprijin și de protecție, educația pe care o acordă copilului se clădește în jurul ideii că „Nu tot ce zboară se manâncă” și are grijă să își învețe copilul în primul rând să fie precaut și rezervat față de tot ceea ce vine din afara familiei.

Acest stil parental mai atrage după sine numeroase alte dezavantaje. Atunci când sunt mici, copiii care au părinți exagerat de protectori, pot manifesta tulburări ale somnului și ale regimului alimentar, precum și stări de frică nejustificate. O dată cu trecerea timpului, copilul se simte din ce în ce mai sufocat și are tendința de a se îndepărta de părinte, el găsește că este dificil să comunice direct cu părintele despre problemele personale, de teamă că acesta nu îl va înțelege și se va îngrijora („Mai bine nu-i spun mamei, că mama se îngrijorează”). Astfel, copilul va învăța să ascundă informații, va avea o viață secretă, personală, nebănuită de părinte. De asemenea, atunci când va fi pus în situația de a-și exprima frustrarea sau mânia, preferă să se exprime indirect, prin acte de răzbunare sau de sabotaj.

PĂRINTELE DEMOCRATIC. Părintele care se comportă democratic are în vedere întotdeauna ca drepturile copilului să fie întotdeauna respectate, fără a omite stabilirea unor reguli care să fie respectate consecvent și urmate de toți membrii familiei (cu excepția situațiilor în care este imposibil acest lucru). Impunerea de reguli implică o anumită flexibilitate, deoarece pentru el nu legea este cea mai importantă (așa cum este pentru părintele autoritar), ci omul este pe primul loc. Se ghidează după principiul „Toți suntem egali în fața lui Dumnezeu” și este împotriva ideii „Unii sunt mai egali decât alții”.

Prin urmare, părintele care îmbrățișează acest stil parental este suficient de indulgent, flexibil și deschis spre nou pentru a accepta tot ceea ce ar putea ameliora viața copilului și a familiei, însă este în același timp suficient de autoritar pentru a impune o disciplină riguroasă, a-l învăța pe copil să accepte reguli și să îndeplinească eficient sarcinile care i se dau.

Pe de altă parte, părintele care are un stil parental democratic este suficient de protector pentru a-i oferi copilului securitatea de care are nevoie pentru a-l sprijini atunci când situația o cere, însă este suficient de înțelegător și încrezător în capacitățile copilului de a lua

unele decizii personale. El încurajează copilul să fie independent, respectându-i opiniile, interesele și personalitatea. Manifestă căldură față de copil, îl apreciază, îl consideră un membru responsabil al familiei.

Ca urmare a acestei atitudini parentale, copilul își va dezvolta un echilibru emoțional care va sta la baza dezvoltării armonioase a personalității, își va dezvolta deprinderi de comunicare eficientă, va manifesta creativitate, capacitate decizională, autonomie personală. Ca urmare a încurajărilor făcute și a încrederii care i se acordă, copilul va avea un nivel ridicat al stimei de sine, care îi va permite să obțină eficiență și productivitate în acțiunile întreprinse.

Respectul pentru om, cultivat de stilul democratic îl va învăța pe copil să îi respecte pe alții, să ia în considerare opinia celorlalți, să accepte observații, având totodată curajul să își exprime punctul de vedere. Pe măsură ce va crește, independența care i s-a acordat îl va ajuta să-și identifice propriile atitudini și să aleagă meseria care i se potrivește cel mai bine, să își îndeplinească propriile vise, nu pe cele ale părinților.

Cu toate că în aparență stilul democratic are numai avantaje, totuși e bine să menționăm faptul că un copil crescut în acest mod se va adapta cu greu stilului autoritar (pe care îl poate întâlni la școală, în grupurile de prieteni, armată etc). El ar putea fi considerat „bleg” pentru că nu va executa foarte prompt sarcinile solicitate, sau, dimpotrivă, „impertinent” pentru că „discută ordinele”.

PĂRINTELE AUTORIZAT Este specific părinților calzi, afectuoși, care comunică bine cu copilul lor. Ei beneficiază de autoritate în fața copilului, mențin controlul asupra conduitei acestuia și așteaptă din partea lui o conduită matură, adecvată vârstei. Părinții autorizați respectă autonomia și independența copilului, ținând cont de părerile lui și cocomitent își mențin cu fermitate deciziile și poziția. Spre deosebire de autoritar, care încearcă să obțină ascultarea copiilor în detrimentul independenței lor, părinții autorizați acordă copiilor o anumită libertate și stimulează treptat independența. Acest stil combină controlul sistematic cu sprijin parental. Părinții formulează reguli și controlează respectarea lor, dar nu le impun. Sunt deschiși la schimburi verbale cu copiii, explicându-le rațiunile pentru care trebuie să respecte regulile și situațiile în care

se aplică, stimulând totodată autonomia lor de gândire. (Turluc, Nicoleta Maria, *Psihologia copilului și a familiei, Iași, 2004, pg.230*)

În realitate nu există un stil parental pur. Fiecare stil parental are avantajele și dezavantajele sale; mai mult decât atât, în timp ce unii părinți consideră anumite valori ca fiind calități (independența, exprimare liberă), alții le consideră defecte (răzvrățire, comentarea ordinelor). De aceea depinde numai de noi să încercăm să ne autocunoaștem, să ne stăpânim și să încercăm să ne creștem copilul pentru viață și nu pentru noi așa cum ni se pare mai comod. Și nu în ultimul rând, poate că încă o dată regula de aur calea de mijloc - poate fi răspunsul la multe întrebări-compromisul. Atunci când ne confruntăm (din păcate inevitabil) cu unele neplăceri cauzate de comportamentul copiilor noștri, măcar să știm că de cele mai multe ori cauza suntem noi.

Dezvoltarea și educarea copilului în familie. Un motiv major pentru care s-a dezvoltat învățământul preșcolar a fost prevenirea esecului școlar, în special în grupa 0 și clasa I, datorat insuficienței educației în mediul familial sau neconcordanțelor dintre educația din familie și cea din școală. Copilul învață în mod spontan. Mediul în care trăiește îi oferă ocazii de învățare, părinții îl învață tot timpul ce nume au lucrurile și ființele, la ce sunt folosite, cum trebuie desfășurate diferite activități. Grădinițele desfășoară activitate instructiv-educativă după programe curriculare specifice vârstei și alcătuite pe criterii științifice și în mod sistematic, atât cât permite vârsta copiilor, dând atenția necesară tuturor aspectelor importante ale dezvoltării. Părinții pot deveni mai buni educatori dacă se informează corect asupra procesului de învățământ din grădiniță și asupra evoluției copiilor lor. Anchetele în rândul părinților și observația arată că încă mulți părinți mai ales cei fără școală neglijează multe dintre aspectele dezvoltării copilului, ca unele metode și tehnici de învățare pe care le folosesc sunt slab productive sau greșite. Prin parteneriatul educativ dintre părinți și educatoare este bine să se stabilească un program unitar de educație, cu obiective, cu performanțe așteptate clare, cu conținuturi și mijloace adecvate. Unitate de învățământ are datoria să prezinte părinților oferta educațională ca aceștia să știe ce finalitate va avea parcurgerea anilor de grădiniță de către pruncul lor.

Pentru dezvoltarea și creșterea armonioasă a copilului, părintele trebuie să fie calm, iubitor, plin de bună simț și disponibil. Copiii sunt diferiți. Ei nu au nici același temperament, nici aceleași gusturi, iar dezvoltarea lor nu este egală în toate domeniile. De aceea, părinții nu trebuie să fie nici orgolioși, nici neliniștiți dacă achizițiile sau dezvoltarea copilului lor, la o anumită vârstă, nu coincid cu premisele descrise de unii specialiști. Asadar, este esențial să respectăm și să susținem fiecare copil în ritmul sau, în transformarea sa progresivă în funcție de nevoile sale.

Este necesar ca părinții să fie calmi și, în același timp, fermi atunci când fac observații copiilor, să nu-și piardă cumpătul, să încerce să înțeleagă că educarea copilului trebuie făcută cu blândete și nu cu furie. Simțul răspunderii îi obligă pe părinți să se gândească la viitorul copiilor lor. De aceea, ei trebuie să fie preocupați cum, când, dar mai ales cât pot fi de severi. Sănătatea fizică și psihică a părinților are o mare însemnătate pentru copiii lor, constituind baza zestrei biologice care se transmite. Efortul părinților în creșterea, dezvoltarea și educarea copiilor, nu este suficient fără o atmosferă de bună înțelegere, dragoste și optimism în cuplu marital.

Copilul "se hrănește" la fel ca și noi, adulții, din trăiri frumoase care ne fac să avem încredere în forțele, să avem entuziasm, veselie și optimism, trăiri care ne oferă prilejul să cunoaștem lumea și viața altor oameni. Așa cum "bazinul se umple cu apă, focul se aprinde cu foc, și sufletul omului se modelează datorită sufletului unui alt om" (*Rabindranath Tagore, Nimeni nu poate da decât ceea ce are!*).

BIBLIOGRAFIE

- Mihăilescu I.-Schimbări în modelele familiale. Comunicări, studii.- București, 1987.
- Miclea _____, Mircea-Psihologie Cognitivă, Polirom, 2003 Ed. a II-a revăzută,
- Stănoiu A., Voinea M. Sociologia familiei - București, 1983.
- Sion Grațîela, Psihologia vârstelor, Ed. a II-a, București, 2006
- Stan, Liliana Fundamente ale succesului educațional, 2005

Sălăvăstru Dorina, Didactica psihologiei. Perspective teoretice și metodice, Psihologia educației, Iași, 2004

Turliuc, Maria Nicoleta- Psihologia cuplului și a familiei, Performantica, Iași, 2004

Zlate Mielu- Psihologia mecanismelor cognitive, Editura Polirom, 2006, Ediția a II-a Vasile, Diana Lucia – Introducere în psihologia socială.

asistent social Petrescu Mariana

ȘCOALA ȘI FAMILIA – PARTENERIAT PENTRU EDUCAȚIE

În societatea de astăzi, ritmul rapid de desfășurare a evenimentelor determină o schimbare permanentă a realității. Iată de ce, fiind parte integrantă a acestui mecanism în continuă mișcare, de multe ori simțim nevoia să găsim o bază solidă la care să ne raportăm, să ne găsim liniștea și să ne putem bucura de un moment de răgaz. În educație această bază poate fi reprezentată de stabilirea unor relații solide între toți factorii implicați în educație: școala, familia și comunitatea.

Societatea umană este în continuă schimbare, dar cel care se schimbă cel mai mult este omul. De-a lungul timpului, școala și comunitatea au fost două probleme care i-au preocupat atât pe pedagogi cât și pe sociologi, psihologi, filozofi, antropologi, etc., fiecare încercând să surprindă aspectele ce contribuie la mecanismele de funcționare ale acestora, agenții implicați și gradul de implicare al acestora în promovarea educației.

Unul din importantele instituții din România o reprezintă școala, având roluri specifice, dar care nu poate funcționa și nu se poate dezvolta fără a ține cont de specificul comunității în care funcționează.

Educația permanentă presupune ca relația școală - familie-comunitate să se bazeze pe complementaritatea a trei surse principale pentru dezvoltarea și educarea personalității umane.

În primul rând, consonanța colaborării ocupă primul loc înțelegând prin ea nu doar unitatea de vederi, ci și unitatea de atitudini față de cel educat.

Interogațiile pedagogice pe care le întâlnim zi de zi cum sunt: cum poate stabili școala o colaborare cât mai benefică, în primul rând, cu familia, apoi cu poliția, autoritățile locale, biserica, organizațiile neguvernamentale, etc? Care sunt agenții comunitari cu rol educativ major?

Parteneriatul școală- familie poate contribui la dezvoltarea factorilor educogeni ai familiei, prin activități specifice, părinții pot fi ajutați să înțeleagă rolul pe care îl are educația propriilor copii, să conștientizeze și să remedieze comportamente și atitudini eronate în familie, cerându-le să fie sprijiniți și să participe la activități educative.

Evoluția familiei și parteneriatul școală - familie pot fi determinate de evoluția natalității, migrația forței de muncă, divorțurile dintre părinți și trecerea de la familia comunitară la familia societală. Gradul de interes al familiei față de școală este mai crescut dacă aceștia au copii care frecventează școala, părinții sprijinindu-i pentru a obține performanțe în activitățile școlii, față de teme, față de aprecierile cadrelor didactice, față de rezultatele obținute.

Este un adevăr faptul că școlile din România nu sunt dezvoltate unitar atât din punct de vedere al dotărilor cât și în ceea ce privește colaborarea școlii cu familia. Este

cunoscut faptul că pregătirea cadrelor didactice pentru a susține o relație corespunzătoare cu familia este abordată în programele de pregătire inițială și continuă ,dar colaborarea concretă este diferită de la o școală la alta.

Părinții pot fi educați pentru a realiza un cât mai bun parteneriat cu școala pe două mari paliere:

- Educația viitorilor părinți pentru viața de familie, educația sexuală, etc
- Părinții care au copii pot fi educați, îndrumați în funcție de nevoile acestora

Astfel de cursuri se pot referi la caracteristicile psihologice ale adolescenților, riscurile și modalitățile de comunicare cu aceștia "negocierea" și rezolvarea principalelor probleme specifice vârstei.

Pentru o cât mai bună colaborare în parteneriatul școală-familie părinții trebuie să fie informați despre obligațiile legale privind educația copilului, metodele cele mai eficiente de colaborare cu școala. Formele de organizare cele mai importante a acestei relații sunt discuțiile individuale între cadrele didactice și părinți, sesiunile cu părinții ,implicarea părinților în activitățile școlare ale copiilor, voluntariatul, asociațiile de părinți.

Pentru un parteneriat viabil și constructiv este necesar ca:

- Părinții să fie priviți ca participanți activi, care pot contribui în mod real și valoros la educarea copiilor lor;
- Părinții să ia parte la adoptarea deciziilor referitoare la copiii lor;
- Să se recunoască și să se aprecieze informațiile date de părinți despre copiii lor;
- Să se valorifice aceste informații și să se utilizeze în completarea informațiilor profesionale;

În concluzie, procesul de educare a copilului/adolescentului se poate pune în aplicare doar printr-o colaborare strânsă, indestructibilă, între familie și școală, numai așa putem forma copii calmi, într-o viață zburcumată ,adolescenți fericiți, într-o societate în permanentă schimbare.

Bibliografie:

Bogdana Bursuc, Alina Popescu, Managementul clasei -Ghid pentru profesori și învățatori, Editura Alpha MDN, Buzău, 2007

Mielu Zlate, Psihologia socială a grupurilor școlare, Editura Politică, București, 1972

Miron Ionescu (coord), Didactica modernă, ediția a II.a, revizuită, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001

prof. Petrică Marilena, Liceul Tehnologic "I.C.Petrescu" Stâlpeni, Argeș

SINGURUL DRUM SPRE ETERNITATE... CARTEA

George R.R. Martin afirma că „*O minte are nevoie de cărți, precum o sabie are nevoie să fie ascuțită...*”. Este important să ne facem timp pentru lectură și să îi încurajăm pe copii noștri să își facă un obicei din a citi în fiecare zi. Atunci când vom aduce copiii în preajma cărților, în preajma lecturii, atunci cititul poate deveni un obicei, o caracteristică a vieții lor. Scufândându-se în tainele cărților, copii au posibilitatea să își hrănească mintea și sufletul. Li se deschid în față porțile unei alte lumi unde au șansa de a fi însuși regizori sau actori.

Cărțile sunt un pilon fundamental în dezvoltarea cognitivă și emoțională a celor mici. Începerea lecturii încă din copilărie nu oferă doar încântare și plăcere, ci aduce și o moștenire culturală, științifică și literară magnifică. Este un hobby eficient, care ne aduce mai aproape de lumi noi și interesante. Citirea este un minunat proces interactiv în care se stabilește o relație importantă între text și cititor, care contribuie la dezvoltarea zonelor cognitive ale creierului și la dezvoltarea emoțională. Importanța dobândirii acestui obicei de la o vârstă fragedă se bazează pe beneficiile acestuia la studiu, dobândirea de cunoștințe și

posibilitatea ca copiii să experimenteze senzații și sentimente cu care se bucură, se maturizează și învață, râd și visează.

Problema este că astăzi digitalizarea a avut o influență negativă asupra lecturii de multe ori, nu numai pentru copii. Este adesea obișnuit să vezi copii distrându-se cu tablete sau smartphone-uri de la o vârstă foarte fragedă și mai puțin într-o librărie, și asta chiar înainte de a învăța să citească sau să scrie. Indiferent de comoditatea sau nu a acestui obicei, este important să profitați de această etapă în care sunt dornici să primească informații pentru a-și trezi curiozitatea înăscută citind o carte.

Pentru dezvoltarea copiilor, în perioada lor de creștere, este de o importanță vitală să știi cum să-i faci să-și formeze obiceiul de a citi. Transformarea obiceiului de a citi într-un hobby interesant și nu într-o obligație va ajuta foarte mult la îmbunătățirea unei serii de abilități cognitive și la pregătirea lor pentru viața lor adultă. Este important pentru un copil să crească cu cărți și să descopere beneficiile. Cum să faci acest lucru este cheia problemei.

Importanța lecturii din copilărie:

Prima, și cea mai evidentă, este de a încuraja copiii să fie buni cititori în viitor. La toate vârstele, lectura este un vehicul de comunicare care presupune o serie de avantaje în dezvoltarea copilului. Chiar înainte de a învăța să vorbească, copilului i se pot prezenta cărți cu imagini și ilustrații.

Citirea ajută la extinderea atenției copiilor și la îmbunătățirea capacității lor de a gândi clar, deoarece poveștile și structura lor „început, mijloc și sfârșit” ajută creierul lor să gândească în ordine și să lege cauzele, efectele și semnificațiile.

De asemenea, favorizează învățarea cuvintelor - complexe și necomplexe - mai rapid, îmbunătățește înțelegerea, ortografia, exprimarea, scrierea, exersează creierul și stimulează foarte mult creativitatea și imaginația. Acest lucru le permite copiilor să citească cu voce tare mai încrezătoare și să se descurce bine la școală.

La fel, dacă un copil intră în aventurile pe care le oferă o carte, acesta crește fără îndoială nivelul de atenție, memorie și concentrare, dobândind capacitatea de a asculta și de a înțelege mai eficient ceea ce se spune.

În plus, este evident că lectura permite imaginației să zboare, să transporte copilul în lumi noi, urcând evolutiv în capacități creative, făcându-l, în același timp, mai conștient de propriile emoții și

îmbunătățind empatia față de ceilalți. Când cei mici citeș bine, își măresc învățarea activă și se ivește un potențial destul de mare în viitorul dezvoltării lor, promovându-și autonomia și implicarea în propriul proces de învățare. Lectura îi încurajează să se intereseze de diferite domenii, precum natură, istorie sau artă, ajutându-i să-și descopere vocația la o vârstă fragedă.

Cartea este un izvor nesecat de informație de cunoștințe. Pășind pragul grădiniței, a școlii, copilul intră în lumea fascinantă a cărților. Ele vor deveni mijloace de joacă prin activitatea de colorat, vor fi răsfoite pentru frumusețea imaginilor despre lucruri minunate. Din ele vor fi citite copiilor poezii, povești, basme. Copilul va îndrăgi cărțile pentru că-i vor rezolva curiozități și-l vor amuza, îl vor capta cu faptele expuse. Crescând, va avea mai multe întrebări, va căuta răspunsuri, interesul cunoașterii și imaginația, spiritul de observație, vor înregistra ritmuri galopante în dezvoltarea lui.

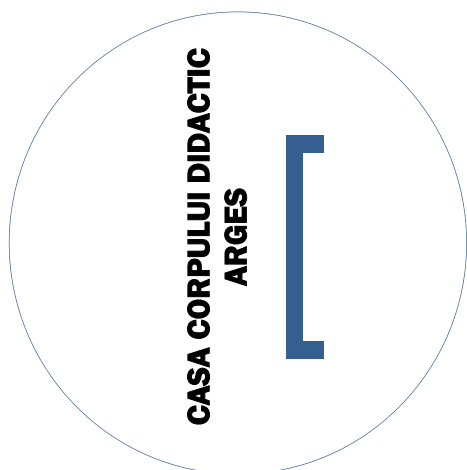
Așadar, cărțile au rolul de a ajuta la stabilirea principiilor și valorilor unei persoane. Majoritatea cititorilor dezvoltă opinii puternice în urma lecturii, iar acest lucru îi va face să-și modeleze viziunea asupra lumii. Abilitatea de a judeca și de a critica sau, dimpotrivă, de a lăuda și admira un personaj și acțiunile sale, cu alte cuvinte, de a emite o judecată de valoare asupra caracterului său, te ajută să procedezi la fel și cu persoanele reale din jurul tău.

În concluzie, cărțile joacă un rol extrem de important în viața unei persoane, fiind unul dintre instrumentele care formează viziunea despre lume, dar și modul de a gândi și de a acționa în viață.

„... cartea e o făgăduință, o bucurie, o calatorie prin suflete, gânduri și frumuseți.” Tudor Arghezi

Bibliografie:

- Oprea, Crenguța-Lăcrămioara, „Strategii didactice interactive: repere teoretice și Practice”, București, Editura Didactică și Pedagogică, 2007,
- Gagea, Adriana ; Popescu, Virgil „Contribuții la Istoria Culturii Românești. Cartea și biblioteca” București, Editura Didactică și Pedagogică, 1990,
- Selejan, Ana „Carte rară și prețioasă” Sibiu, Editura Astra, 1992.
- www.health.clevelandclinic.org
- www.healthline.com
- www.kidshealth.org
- www.brighterhorizons.com
- www.raisingchildren.net.au

APA – IZVOR AL VIEȚII PE PĂMÂNT

Ceea ce deosebește net Pământul de celelalte planete din sistemul solar este imensa întindere a oceanelor care predomină pe glob, Terra fiind unica planetă cu un ocean permanent în stare lichidă, care asigură ciclul hidrologic prin atmosferă spre uscat și înapoi în ocean. Din acest motiv Pământul privit din spațiu este o planetă albastră, uscatul fiind în mare parte ascuns de nori. Volumul apelor din mări și oceane este atât de mare încât, dacă suprafața planetei ar fi netedă, fără forme de relief, ar fi acoperită cu un strat continuu de apă, gros de 2500 m.

Așa-dar suprafața Pământului este dominată de apă. Apa în stare lichidă acoperă două treimi din suprafața lui; dacă socotim și apa înghețată, sub formă de ghețari, proporția depășește patru cincimi. Oceanele sunt forța care alimentează și modifică clima planetei, transportând pe tot globul uriașe cantități de energie provenită de la Soare.

Deși există astăzi mai multe teorii cu privire la originea și apariția vieții, toți oamenii de știință sunt de părere că viața a apărut în mediul acvatic, în urmă cu aproximativ 3,8 miliarde de ani în urmă, apa reprezentând „leagănul vieții”. În oceanul primitiv s-au format primii polimeri organici care au avut capacitatea de a forma prin agregare complexe mai mult sau mai puțin stabile (de exemplu gelatină, ARN, histone). Organismele primitive au fost capabile de autoreproducere, de hrănire și ulterior au dezvoltat capacitatea de a realiza fotosinteza și respirația, modificând compoziția atmosferei și integrându-se în circuitul apei în natură. Viața a apărut în oceane și ele găzduiesc în prezent un număr imens de specii diferite, de la microorganisme până la cel mai mare animal din lume, balena albastră.

Pentru a trăi, organismele au nevoie de prezența continuă a apei. Oamenii, la fel ca majoritatea plantelor și

animalelor, au în alcătuirea lor 62% apă; viețuitoarele acvatice cu corpul moale, cum sunt algele și meduzele au peste 98% apă. Apa este principala materie primă folosită de celule în toate procesele biochimice; nici un organism viu, de la cea mai simplă celulă, până la om nu poate supraviețui în absența apei.

Apa – lichidul care întreține viața pe Pământ, este lichidul care prezintă proprietăți ciudate, compotrându-se diferit față de restul lichidelor, ceea ce numim anomalii ale apei. Astfel, punctele de topire și de fierbere ale apei au valori anormale de ridicate în comparație cu hidrurile elementelor vecine din sistemul periodic. De asemenea, apa este lichidă la temperatura obișnuită în timp ce hidrurile elementelor vecine sunt gazeoase.

Căldura specifică a apei este ridicată (4180 J/kg K) comparativ cu a altor hidruri fapt care contribuie la schimbarea lentă a temperaturii lacurilor și mărilor.

Căldura latentă specifică de vaporizare și căldura latentă specifică de topire sunt foarte mari.

Înghețând, apa se dilată cu 9% față de volumul inițial; de aceea gheața este mai ușoară decât apa, se ridică la suprafață și constituie un bun izolator termic;

Apa are densitate maximă la 4°C de aceea cele mai coborâte straturi de apă iarna, au această temperatură și permit peștilor să supraviețuiască iarna. Apa are și un coeficient de tensiune superficială mare fiind cel mai bun solvent din lume; ea dizolvă foarte multe substanțe fără să se modifice sub acțiunea substanțelor pe care le dizolvă, ea devenind purtătoarea vieții.

Știați că:

- Apa reprezintă 70% din greutatea corpului uman, peste 93% din greutatea creierului nostru, peste 90% din volumul ochiilor noștri și peste 92% din sânge și o dată la 17 zile se înlocuiește întreaga cantitate de apă din organism;

– Apa naturală este constituită practic dintr-un amestec de izotopi ai oxigenului, ^{16}O , ^{17}O , ^{18}O și ai hidrogenului ^1H , ^2H , ^3H , care prin combinare dau 18 specii de molecule de apă.

– Transparența apei depinde de lungimea de undă a radiației ce o traversează: în domeniul vizibil, în UV

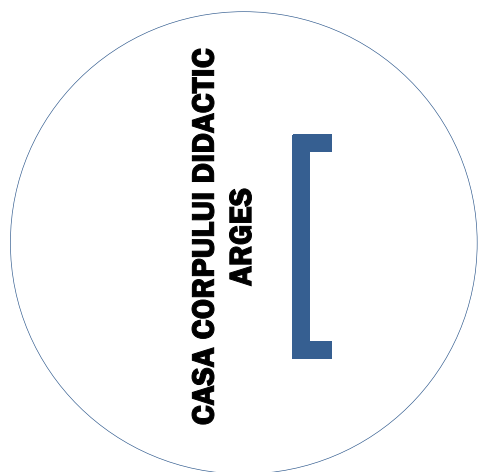
apropiat (între 180-780 nm) este transparentă, din care cauză este incoloră.

Bibliografie:

Botnaș, L, Pedagogie, Editura ALL, București, 1994

Botnariuc Nicolae, Vădineanu Angheluță, Ecologie, Ed. Did. Și ped. București, 1982

prof. Elena Postelnicu, Liceul Tehnologic I.C.Petrescu Stâlpeni Argeș

CARTEA – LEAC PENTRU SUFLET

Din cele mai vechi timpuri, oamenii au încercat să lase moștenire generațiilor viitoare gânduri, idei, idealuri, vise, sfaturi, hărți, formule... și pentru a putea face acest lucru, au ales ca mai întâi să scrijelească la lumina focului pereții bătrânelor peșteri. Mai întâi au fost desene, apoi semne și încet-încet omul a început a scrie.

Cuvintele scrise s-au adunat și treptat a început frumoasa istorie a cărții – frumoasa istorie a gândirii omenirii. În Roma Antică, renumitul filosof roman Cicero spunea că „Dacă ai o grădină și o bibliotecă, înseamnă că ai tot ce îți trebuie” și câtă dreptate avea, căci orice carte citită aduce cu sine descoperirea unui nou univers și, pe lângă faptul că stimulează inteligența, personalitatea și imaginația ne pregătește pentru dificultățile și rigurile vieții!

Istoria cărții este de-a dreptul fascinantă, căci de-a lungul timpului, omul a căutat și a dezvoltat suporturi de scriere pentru transmiterea informațiilor, trecându-se treptat de la primele tăblițe din argilă și pergamentele din papirus sau piele la elaboratele tipărituri și chiar la lecturarea cărților în format electronic (ereading). Dar, oare cartea este doar un cumul de informații, sau o adevărată hrană pentru sufletele celor care le citesc paginile? Dacă ne raportăm la noile generații, atât de grăbite în a mai răsfoi paginile cu găse de cerneală și atât de fascinate de filme și emisiuni, poate părea că a citi o carte este o pierdere de timp. Nimic mai

greșit, deoarece prin intermediul fiecărei cărți, cititorul are acces la o gamă infinită de emoții, evenimente, locații, experiențe care pentru a fi experimentate în mod direct ar depăși durata oricărei vieți. Practic, putem afirma că literatura poate fi privită ca un simulator al realității ce stârnește imaginația, trezește simțurile și ascute percepția, deoarece citind cărți te poți transpune în orice epocă, poți vedea viața din perspectiva fiecărui personaj în parte, poți respira, miroși și chiar transpune în propria minte fiecare scenă meticolos descrisă de autor, iar sufletul poate trăi stări variate, de la calm și liniște până la teamă, de la iubire și încântare până la ură și deznădăjduit.

Mai mult decât atât, ar trebui să realizăm că orice carte învață chiar și cel mai mic cititor să fie sociabil. De aceea, poate cea mai mare vrajă pe care literatura o înfăptuiește este chiar aceea de a vedea și înțelege lucrurile din alt punct de vedere, de a vedea care pot fi consecințele acțiunilor noastre și a ne înțelege astfel propriile trăiri sufletești, prin exemple vii, colorate ale unor personaje ce ne învață cum să emanăm blândețe, generozitate și înțelegere. Totodată, cărțile descriu în paginile lor un sistem de valori bazat pe principii adânc înrădăcinate în psihicul uman și ne fac să îmbrățișăm idei și sentimente ce nu pot fi cuantificate sau comercializate într-o lume cinică și materialistă. O carte este în primul rând marele inamic al singurătății, căci, fie acasă, în

intimitatea unei camere, sau în însingurarea de a fi un simplu pacient pe un pat de spital ea ne însoțește credincioasă. În cărți, chiar și în cele mai frumoase sau dificile momente regăsim descrieri în care ne regăsim fidel și care ne ajută să pășim în viață mai încrezători. Uneori sufletul cititorului simte alături de cel al scriitorului, deoarece cei ce compun frumoasele povești ne deschid inima și mintea și ne oferă instrumentele care ne ajută să ne descoperim pe noi înșine, să cercetăm înăuntrul nostru și să răzvim.

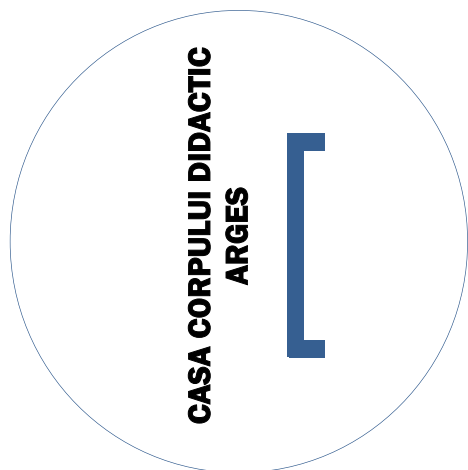
Sunt și unele cărți care ne pregătesc pentru eșec sau pentru acele momente în care orice ne înconjoară pare gri și fără de margini. Putem chiar spune că, o carte nu judecă personajul – nu judecă cititorul, ea descrie, pregătește, învață – deoarece este un instrument care ajută pe oricine să trăiască – dar și să moară cu ceva mai multă înțelepciune – cu fiecare pagină citită, cu din ce în ce mai multă bunătate și cu o inteligență fizică și emoțională vădit augmentată. Ca profesor, îmi îndrum zi

de zi elevii spre a fi deschiși și pasionați de a lectura paginile încărcate cu jocuri infinite de litere.

Ca profesor, îi îndrum să descopere lumi noi și sfaturi, să trăiască noi experiențe alături de personajele preferate, să învețe să fie buni, statornici și să își urmeze cu dârzenie propria cale. Le spun cu drag că nu există o rețetă universală și că fiecare viață și fiecare suflet, ca și fiecare carte sunt unice și așa cum merită să ne cunoaștem între noi, fără prejudecăți, merită să încercăm să citim orice carte, să cunoaștem și să trăim infinite și inedite experiențe. Așadar, îmi place să le transmit elevilor mei vorbele lui Lloyd Alexander „Citește –

E una dintre cele mai frumoase aventuri pe care le poți trăi”, sau ale lui George Martin „Un cititor trăiește o mie de vieți. Cel ce nu citește, trăiește una singură” și să îi invit să devină ei înșiși un cumul de experiențe, cunoștințe și sentimente, care să îi călăuzească în viață și să le îmbogățească sufletul.

*prof. inv. primar Racoviță Adriana-Violeta
prof. inv. primar Popescu Gabriela*

LECTURA ÎN DEZVOLTAREA CULTURALĂ A ELEVULUI

Lectura are un rol important în dezvoltarea și formarea personalității și este evident că, deprinderea lecturii rămâne o bază solidă pentru toată viața.

În lipsa îndrumării părinților, educatorilor, profesorilor, foarte mulți școlari nu simt nevoia de a citi. Numai o lectură îndrumată poate să dezvolte un interes continuu. Acest fapt generează interesul de a citi din plăcere, de a pătrunde în lumea misterioasă a cărții.

Alegerea cărților potrivite este doar un prim pas. Al doilea pas și tot atât de important este deprinderea lecturii, obținerea eficienței ei maxime în urma citirii unei cărți.

Importanța lecturii este evidentă și mereu actuală. Lectura este un instrument care dezvoltă posibilitatea de comunicare între oameni, făcându-se ecoul capacităților de gândire și limbaj. Lectura elevilor este un act intelectual esențial, care trebuie îndrumat și supravegheat de școală și familie.

Importanța lecturii este dată de aspectele educative pe care le implică:

- aspectul cognitiv: prin lectură elevii își îmbogățesc cunoștințele despre lume, despre realitate;
- aspectul educativ: lectura contribuie esențial la educarea copiilor în dimensiunile etice și estetice;

- aspectul formativ constă în faptul că lectura are drept consecință formarea și consolidarea deprinderilor de muncă intelectuală, dezvoltarea gândirii, a imaginației, a capacității de exprimare corectă și expresivă.

Criterii generale în selectarea și indicarea titlurilor pentru lectură:

Titlurile lecturilor vor fi indicate copiilor în funcție de următoarele criterii:

- gradul dezvoltării psihice a elevilor: gândire, limbaj, imaginație, emoții, sentimente etice și estetice;
- sfera de interese și preocupări ale elevilor;
- posibilitățile de înțelegere a mesajului conținut în opera literară;
- calitățile educative și estetice ale cărții indicate;
- calitățile stilului - simplitate, naturalețe, proprietate - să permită elevului o înțelegere ușoară a mesajului lecturii.

Stimularea interesului pentru lectură

Familia constituie primul mediu de viață socială și culturală, iar prin valorile pe care le transmite copilului asigură premisele dezvoltării intelectuale, morale și estetice ale acestuia.

Există factori care determină lectura copiilor: particularitățile de vârstă și psihice, preferințele lor, climatul familial, factori care pot transforma lectura într-o necesitate, „o foame de carte”, o delectare sau nu. Ca gen de lectură putem alege orice, începând de la poezie și încheind cu romanul.

Fie în biblioteci sau în alte locuri lectura este totuși o experiență unică, interesantă și captivantă.

Lecturarea cărților, a manualelor, a însemnat întotdeauna informare, instruire și educație, în sensul cel mai larg. Ea dă consistență și sens existenței însăși. Ea este o modalitate de a educa, instrui și a contribui la formarea valorilor morale a cititorului.

Lectura oferă cititorului frumusețile neimaginabile ale poveștilor, povestirilor și a altor texte, unde imaginația și fantezia zboară, trăind împreună cu eroii și personajele bucurii, dezamăgiri sau speranțe.

Lectura este magia atrăgătoare în timpul liber, descoperiri despre călătoriile oamenilor, biografiile oamenilor celebri, a științei și tehnicii. Lectura nu cere prea mult de la cititor, decât atenție și dăruire. În acest mod ea are rolul de a forma și educa tână generație. Ea este un mijloc de obținere a informației, păstrarea capacității de a gândi, judeca, de a căuta soluții în rezolvarea unei probleme. Ea este și o motivație umană, o necesitate zilnică de a cunoaște, de informare.

Atunci când ești în lumea minunată a lecturii ești cu mult mai fericit sufletește, cu mult mai bogat și mulțumit. A lectura nu este numai o activitate, o obligație dar și o comunicare cu tine însuși.

Rămâne deci, obligația părinților, dar mai ales a grădiniței și a școlii de a repune cartea în drepturi.

Se înțelege că gustul pentru lectură se formează mai timpuriu, poate din primele luni de viață, iar consecvența cu care aceasta se face, duce, mai târziu la aprecierea lecturilor, poveștilor, basmelor, la dezvoltarea psihică a copilului, a vocabularului și nu în ultimul rând la formarea sentimentelor morale ale individului. Lectura are ca scop să dezvolte gustul copiilor pentru citit, să-i facă să iubească cartea, să le satisfacă interesul pentru a cunoaște viața animalelor, a oamenilor și faptele lor.

După cum am mai precizat, lectura este importantă încă din primii ani din viață, atunci când părintele își face timp pentru a citi o poveste înainte de culcare, astfel nu numai că petrece câteva clipe plăcute cu copilul său, dar și faptul că, pentru câteva momente intră și el în lumea fascinantă a basmelor retrăindu-și copilăria, iar emoția transmisă este cu atât mai mare cu cât și el, la rândul său a audiat povești mai demult.

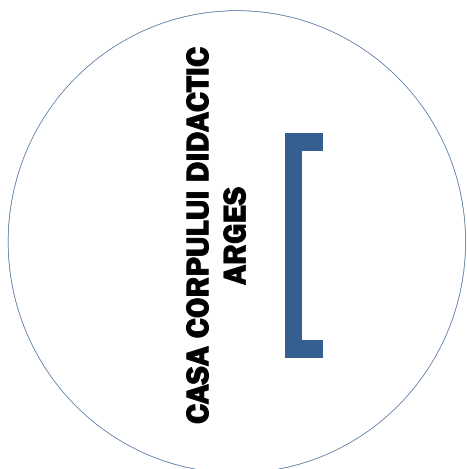
„O carte bună de citit la vârstă fragedă, este, poate, una din împrejurările cele mai hotărâtoare ale vieții unui om. Multe cariere intelectuale nu se datoresc altei împrejurări decât unei cărți căzute la vreme bună în mâinile unui copil.,(I.L. Caragiale).

Bibliografie

Silvia Nuță, Metodica predării limbii române în clasele primare, Editura Aramis, București, 2000.

Ioan Șerdean, Didactica limbii române în școala primară, Editura Teora, București 1998.

*informatician Radoi Elena Victoria,
prof. Negru Elisabeta Maria*

SIMBOLURI IN CĂRȚI

”A” – IN „LITERA STACOJIE”

A LUI NATHANIEL HAWTHORNE

Simbolismul, considerat un curent este de fapt o expresie a fiecărei cărți întrucât ,orice carte în sine este un simbol și probabil fiecare cititor are propriul său cod de descifrat misterul din spatele acesteia.

Unul dintre marii simbolizatori ai literaturii universale a fost Nathaniel Hawthorne iar una din lucrările care ne-a impresionat profund și la care ne întoarcem adesea să o recitim, este „Litera stacojie”, carte la care descoperim de fiecare dată noi simboluri pline de mister.

„Litera stacojie” este, fără îndoială si opera cea mai reprezentativă care îl definește pe Hawthorne Această poveste de dragoste a fost considerată de mulți critici ca fiind una dintre cele mai frumos compuse lucrări din ficțiunea americană. D.H. Lawrence a spus despre opera lui Hawthorne că „nici o altă carte nu este atât de profundă, atât de dublă și atât de completă.” (D.H. Lawrence, pp.111) Lawrence a mai spus că „Litera stacojie” nu este o poveste plăcută, frumoasă, ci un fel de pildă, o poveste pământească cu sens infernal.(pp.126) „Litera stacojie” este mai mult decât o simplă narațiune, este un text plin de simboluri și alegorii, este fiind de o profunzime nemăsurată.

Deși acțiunea poveștii este stabilită în jurul unui act păcătos, cel al adulterului, scenele propriu-zise nu sunt prezentate și autorul începe povestea la Boston când Hester Prynne, o tânără din comunitate, a fost găsită vinovată de adulter, iar ea a fost condamnată să poarte un A stacojiu pe corsetul rochiei ei. În plus, ea trebuie să stea pe eșafod timp de trei ore, expusă disprețului orașelor ei.

Litera stacojie este simbolul principal al romanului și Hawthorne îl folosește chiar și în titlu. La început, litera este simbolul păcatului originar, de care nimeni nu scapă. Litera A apare într-o varietate de forme și locuri. Este A brodată elaborat pe Inima lui Hester, la care Pearl aruncă flori de vânt. Ea este mărită în armura pieptarului de la conacul guvernatorului Bellingham, si este de proporții exagerate, astfel încât să fie în mare măsură cea mai proeminentă caracteristică. În noaptea privegherii sale pe eșafod, Dimmesdale vede un imens A roșu pe cer (Capitolul 12). În timp ce Hester discută cu Chillingworth lângă malul golfului, Pearl aranjează iarba de anghilă pentru a forma un A verde pe propriul sân (Capitolul 15).

Unul dintre cele mai dramatice dintre cele mai multe A din carte este A la care s-a insinuat atât de des mai devreme și care în cele din urmă este dezvăluit ca fiind un A pe pieptul lui Dimmesdale de către „majoritatea spectatorilor” (Capitolul 24) care au asistat la mărturisirea și moartea lui (Capitolul 23).

La sfârșitul romanului, ca un fel de simbol rezumativ, există referirea la A stacojiu pe fundalul negru de pe piatra funerară a lui Hester și Dimmesdale (capitolul 24).

Nu numai că A apare sub diferite forme, dar capătă și o varietate de semnificații. Chiar și ca semn original al adulterului, litera stacojie are semnificații personale diferite pentru diferitele caractere. Pentru comunitatea puritană, este un semn de pedeapsă justă. Pentru Hester, A este un simbol al umilinței nedrepte. Pentru Dimmesdale, A-ul este un memento pătrunzător al propriei sale vinovății. Pentru Chillingworth, A este un stimulent pentru căutarea răzbunării.

Pentru Pearl, A este o curiozitate strălucitoare și misterioasă. În plus, A simbolizează și alte lucruri decât adulterul. De exemplu, simbolizează „Îngerul” atunci când apare pe cer în noaptea morții guvernatorului Winthrop (Capitolul 12) și simbolizează „Capac”, când, la ani de la umilirea ei pe eșafod, Hester a câștigat un oarecare respect de la puritani. (Capitolul 13).

„Văzută în relație cu mitologia unora dintre povești și romane, „Litera stacojie” pare să fie mai puțin despre păcat și mai degrabă despre situația dificilă a doamnei întunecate și a eroului mercurial, amenințat de un bătrân tiranic al rațiunii, într-o comunitate care venerază legea mai presus de orice altceva, vede natura umană ca fiind depravată și se teme în mod egal de pasiune și imaginație. De asemenea, ar părea a fi o căutare a semnificației lui A sau a lui Pearl - un sens pe care acțiunea poveștii îl desfășoară treptat.” (McPherson, 1969, pp171).

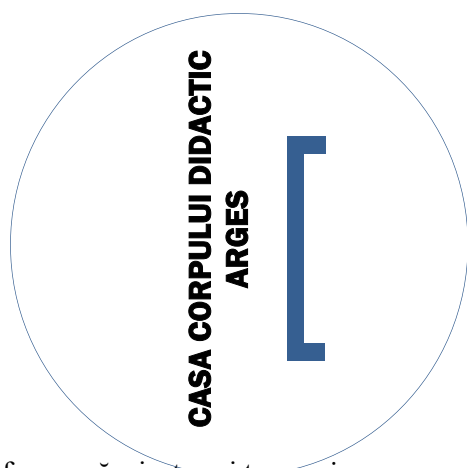
Având un mare impact în întreaga lume „Litera stacojie” a fost publicată și în România, deși asta s-a întâmplat mult mai târziu decât a apărut în Anglia sau în State. Prima traducere care a fost făcută și publicată ulterior a fost cea a lui Eugen Filotti în 1967. O a doua traducere a apărut abia în 2005 când Anca Florea și Dan Grigorescu au mai realizat-o și au publicat-o la Editura Leda, București într-o ediție specială. În prezentarea cărții, Grigorescu vorbește despre tema recurentă care apare în poveștile lui Hawthorne și anume revelația dureroasă a unei fericiri anterioare. Din acest motiv el crede că „Litera stacojie” este mai mult decât un roman istoric bine scris, care are la bază o bună documentare. El o numește o analiză subtilă a aceluia suflet care este bântuit de agonie. Grigorescu a considerat că litera stacojie pe care Hester o purta pe piept era mai mult decât simbolul societății puritane, era simbolul suferințelor femeilor care trăiesc tragedia pasiunii ei, în căutarea fericirii inutile.

Bibliography

1. Dibble, J Terry *Cliff's notes on Hawthorne's . "The Scarlet Letter"*, Lincoln, Nebraska, 1988.
2. Feidelson, Jr. , Charles *Symbolism and American Literature*, University of Chicago Press (1953).
3. Hawthorne, Nathaniel *Litera stacojie* trad. de Eugen Filotti , editura Luceafarul , Bucuresti, 1993.
4. Hawthorne, Nathaniel *The Scarlet Letter* , Dell publishing Co. INC., New York, 1979.
5. McPherson, Hugo, - *Hawthorne as Myth-Maker: A Study in Imagination*. (Toront University of Toronto Press, 1969
6. *** *Dictionary of Symbolism* -Originally Constructed by Allison Protas, argumen- ted and refined by Geoff Brown and Jamie Smith in 1997 and by Eric Jaffe in 2001

<http://www.umich.edu/~umfandsf/symbolismproject/symbolism.html/P/purple.html>

*Radu Ana-Maria, Colegiul Național "Dinicu Golescu" Câmpulung
bibliotecar Săfirbașa Maria Carmen, Colegiul Național "Dinicu Golescu" Câmpulung*

CARTEA, LEAC PENTRU SUFLET!

“Carte frumoasă, cinste eui te-a scris
Încet gândită , gingaș cumpănită;
Ești ca o floare, anume înflorită mâinilor mele,

Care te-au deschis.”
(T. Arghezi)

Cartea, înlocuită în zilele noastre de calculator,

televizor și diverse jocuri electronice?

Cartea ajută pe oricine să înțeleagă frumusețea vieții, este izvor de informații, cunoaștere și înțelepciune, este un prieten apropiat sufletului, cartea informează și formează. Cu ajutorul cărții visezi cu ochii deschiși, rândurile cărții capătă aripi și parcă se derulează un film în fața ochilor.

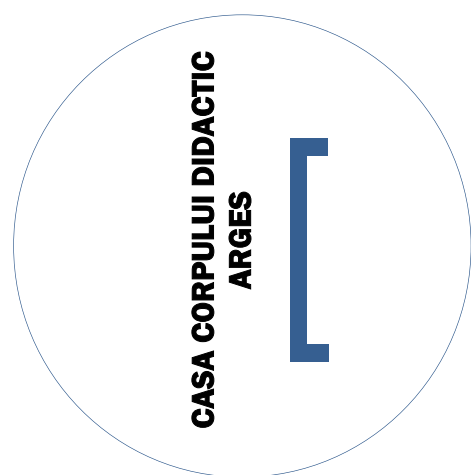
Cartea trebuie atinsă cu ochii și cu mintea, să simți povestea și aceasta din urmă să prindă suflet și să fie prietena cea mai bună.

Cartea, este un izvor de fantezie, emoție, îl face pe copil să simtă că este personaj din carte, că participă la

acțiune. Apropierea copilului de carte trebuie să fie cât mai timpurie, pentru a avea efecte pozitive și durabile în dezvoltarea limbajului, comunicării, în socializare, în educarea acestuia pe toate planurile.

Cartea este foarte importantă în viața copilului. Ea este o comoară fără preț, este îndrumătorul care face copilul să se bucure, să râdă și să plângă. O carte îl trimite la alte cărți și toate împreună formează bază puternică și de durată a culturii unui copil. Cartea, nu doar dezvoltă vocabularul, ci ea ne face să fim mai buni, ne ajută să trecem mai ușor peste greutățile vieții, ne întărește.

prof. Ratea Liana, Școala Gim.Nr 1 Poiana Lacului - Structura Sămăra

IMPORTANȚA RELAȚIEI PROFESOR-ELEV REALIZAREA COEZIUNII DINTRE ACESTIA

Este nevoie de o reconsiderare a relației profesor-elev, de o îmbunătățire a comunicării și implicit a calității acestei relații, precum și de o nouă abordare a actului educațional. Trebuie să depășim conceptul că în clasă profesorul predă și elevul ascultă și să trecem la o nouă „atitudine didactică” în care elevii și profesorii comunică și cooperează în scop formativ. Această schimbare în activitatea didactică ar trebui să fie în viitor o prioritate a tuturor cadrelor didactice din unitățile noastre de învățământ”

Relația profesor elev face parte din sfera relațiilor interpersonale, motiv pentru care eficiența trebuie să se decidă pe fondul raporturilor ce se stabilesc între educator și educat.

În problema relației profesor-elev, pe lângă o bogată experiență pozitivă ce s-a acumulat de-a lungul anilor, se constată din păcate, că uneori, această relație nu trece de zonă indiferenței.

Dacă admitem că profesorul își stabilește mijloacele de acțiune în funcție de particularitățile și reacțiile elevilor, adaptându-și permanent la acestea stilul operațional și folosește un anumit sistem metodico-organizațional, atunci vom recunoaște rolul profesorului ca fiind

hotărâtor în obținerea efectului pe care el însuși l-a anticipat.

Elevul este influențat de către profesor direct, dar și indirect, prin intermediul grupului social din care face parte și în care se manifestă activ, motiv pentru care consider foarte importante cunoașterea de către profesor a personalității elevului și autocunoașterea elevului în vederea înregistrării tuturor influențelor educative spre formarea și autoformarea elevului.

Succesul dar și eșecul școlar, adaptarea sau inadaptația socială a elevilor sunt în strânsă legătură cu descoperirea blocajelor care apar între diferite secvențe ale acțiunilor educative: motiv – scop, mijloace – efect, evaluare – conexiune inversă .

Actul didactic în sine are nevoie de o transformare, de o reformă care să pornească de la realitățile lumii contemporane.

Educația trebuie să se adapteze noii paradigme în care societatea se dezvoltă. O bună educație presupune în primul rând o bună comunicare, construirea unei relații pozitive cu cel pe care dorim să îl educăm. Pentru a ne face ascultați, este necesar să ascultăm, să ținem cont de particularitățile de vârstă și individuale ale copilului, de

părerile, sentimentele, nevoile și interesele lui, să îl înțelegem și să îi oferim un mediu plăcut și liniștit, în care să se simtă în siguranță. A educa pozitiv nu înseamnă a nu stabili reguli. Copilul trebuie să aibă libertate, dar să țină cont, totodată, de anumite limite, ei „au nevoie să primească o combinație echilibrată de iubire și limitare, iar disciplina este un ingredient necesar pentru copii, astfel încât să își poată dezvolta capacitățile esențiale: autocontrolul, controlul impulsurilor și competența socială”. Relația dintre adult și copil trebuie să fie una de înțelegere reciprocă. Copilului trebuie să i se explice faptul că așa cum adultul îi oferă sprijin și respect, tot la fel trebuie să facă și el la rândul său, iar acest lucru presupune tocmai respectarea unor norme.

Dacă vom reuși să comunicăm eficient cu copilul, acesta va avea rezultate bune și la învățătură, întrucât orice progres va fi observant și apreciat, acesta motivându-l pentru îndeplinirea sarcinilor viitoare, va avea formată deprinderea de a asculta și va fi ascultat și înțeles la rândul său, având grijă să nu îl încercăm cu alte sarcini atunci când are de învățat, va reuși să își stăpânească nerăbdarea și să se controleze, nu îi va fi teamă să pună întrebări atunci când are nelămuriri, va ști care îi sunt prioritățile și își va organiza timpul în funcție de acest aspect.

Pentru a reuși să îi dăm copilului o bună educație, trebuie în primul rând să știm cum să construim o relație pozitivă cu acesta, cum să comunicăm eficient, dându-i libertate, dar în același timp punând anumite limite, fără să abuzăm de autoritate și fără să ne lăsăm manipulați din prea multă dragoste pentru ei, ținând cont de scopurile noastre pe termen lung și nu de impulsurile de moment, oferindu-le întotdeauna un bun exemplu de urmat.

Profesorului îi revine sarcina și răspunderea integrării sale în clasă și în colectivul de elevi pe care urmează să-l formeze. Într-un colectiv format, profesorul devine unul din membrii acestuia, dar cu statut special. Profesorul conduce și decide, organizează, influențează, consiliază și controlează, apreciază și îndrumă, este model de conduită civică și morală. El își pune amprenta asupra grupului și asupra fiecărui membru al acestuia în parte pentru obținerea succesului școlar și formarea comportamentelor dezirabile, dirijează relațiile interpersonale din grup în scopul asigurării unui climat psihosocial favorabil, dezvoltării personalității elevilor și pentru a îmbunătăți relațiile interpersonale. Problema conducerii este inseparabil legată de organizare și are ca moment hotărâtor decizia. Profesorul poate lua decizii cu privire la tot ceea ce se întâmplă în procesul instructiv-educativ, își exercită puterea asupra principalelor fenomene ce au loc în grup, supraveghează și îndrumă

întreaga activitate a clasei. Sarcina fundamentală a profesorului este de a conduce învățarea elevilor.

Mediul fizic ambiant, climatul afectiv stimulator, încrederea în capacitățile elevilor, implicarea lor în activitatea de învățare dar și în luarea deciziilor privind viața clasei și asumarea de roluri, educarea respectului pentru celălalt și pentru reguli, utilizarea întăririlor pozitive și recunoașterea reușitelor sunt tot atâtea modalități de exercitare a conducerii eficiente.

Relațiile profesor-elevi se constituie într-o rețea de interdependențe. Relațiile informațional-cognitive și relațiile afective sunt subordonate relației de conducere-influențare. Atât relația informațional-cognitivă cât și cea afectivă se stabilesc cu scopul de a-i influența pe elevi: pentru însușirea de cunoștințe, pentru determinarea unor stări afective favorabile recepționării mesajului emis de profesor, pentru determinarea unor modificări de comportament sau stabilizarea unor trăsături de caracter. Profesorul declanșează și întreține interesul elevilor și dorința lor de a învăța și de a răspunde printr-un comportament adecvat cerințelor lui.

Prin comportamentul lui afectiv, profesorul impune elevilor un anumit comportament individual și de grup. Relațiile apropiate între profesor și elev, bazate pe încrederea elevului nu numai în competența profesională a profesorului, ci și în competența sa ca sfătuitor, pe capacitatea empatică a profesorului, sunt dorite de către elevi. Ei se adresează profesorilor pentru a obține sfaturi doar dacă sunt destul de apropiați de ei, dacă au încredere că vor fi înțeleși și bine sfătuiți.

Mediul social al clasei poate accelera sau încetini dezvoltarea individului, îl poate influența pozitiv sau negativ. Ceea ce individul săvârșește în grup depinde de așteptările, cerințele, aprobările și dezaprobările celorlalți membrii ai grupului.

Cercetările efectuate la nivel global arată că există o legătură directă între bunăstarea emoțională a elevilor și a cadrelor didactice în cadrul școlii și reușita școlară și prestația profesională. Astfel, promovarea bunăstării elevilor și profesorilor va determina îmbunătățirea rezultatelor educaționale și a calității proceselor educaționale în școală. Elevii care se simt mai bine la școală sunt capabili să obțină rezultate mai bune din punct de vedere academic și non-academic. Profesorii care se simt confortabil la școală au un mai bun randament profesional.

Principiile educației centrate pe copil vizează într-o mare măsură dezvoltarea personală a fiecăruia, în ritmul său, pe achiziția unor deprinderi transferabile care sunt prioritare pentru toate sistemele avansate de învățământ din lumea contemporană: soluționarea

problemelor, lucrul în echipă, abilități avansate de comunicare și cooperare, motivație intrinsecă și atitudini pozitive față de sine și de alții, față de învățare și de viață.

Scoala este cea care ar trebui să asigure bunăstarea profesorului care, la rândul lui, să o poată asigura la elevi. Se poate vedea clar că bunăstarea profesorului nu poate fi asigurată exclusiv la nivelul școlii, și nici măcar la nivelul sistemului de învățământ. Ea depinde de mulți alți factori, cum ar fi: resursele financiare alocate, cadrul legal, serviciile de sănătate publică, mentalitățile și valorile promovate în societate, statutul social și prestigiul meseriei etc. Astfel, bunăstarea profesorilor depinde inclusiv de aspecte economice, sociale și culturale profunde, care nu pot fi rezolvate prin aceste standarde.

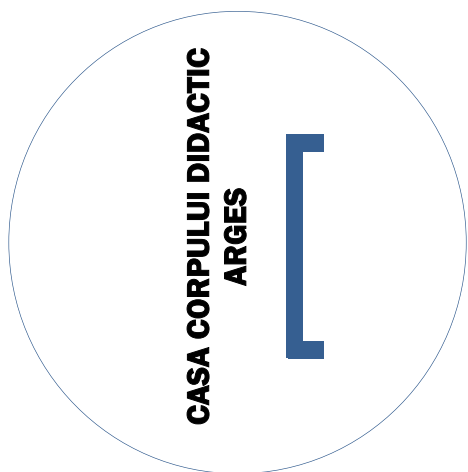
Relația profesor-elev este reciprocă. Fiecare transmite mesaje-semnale, fiecare le percepe diferit

dar se influențează reciproc. Anumite cerințe influențează personalitatea fiecăruia putând deveni, cu timpul, constante ale personalității.

Bibliografie:

- „Pedagogie generală”, Rodica Niculescu, Editura SCORPION, 1996;
- „Padagogie”, Constantin Cucoș, Editura Polirom, Iași, 1998;
- „Factori care favorizează un parcurs școlar pozitiv” - Marian Vasile;
- „Promovarea stării de bine în școală”, Dragoș Huțuleac;
- „Eficiență în educație: crearea unei relații pozitive, Nicoleta Zaharia;
- „Bunăstarea emoțională în școală -contează? Daniela Terzi-Barbăroșie;

prof. Rosca Gheorghita, Sc. Gim. Alexandru Davila Pitești

„LA NATURE” - „NATURA”- REVISTĂ DE ȘTIINȚĂ, MATERIAL DIDACTIC AUTENTIC PENTRU ORA DE LIMBA FRANCEZĂ

Primul număr al acestei reviste a apărut în 1873, iar numărul final în 1972, în Franța. Acesta revistă („La Nature” – în limba română: „Natura”) a fost o revistă în limba franceză înființată în 1873 de omul de știință și aventurierul francez Gaston Tissandier și care avea ca scop popularizarea științei. Un rol important în realizarea revistei l-a avut Albert Tissandier, fratele fondatorului, care i-a alocat o cantitate enormă de timp și efort, fiind autor și al mai multor articole. Primul număr anual a apărut în perioada 1873-1914 la începutul lunii decembrie, iar cel de-al doilea semestru începea cu primul număr din iunie.

Începând din 1915, anul de publicare al revistei La Nature a fost sincronizat cu anul calendaristic. Revistă săptămânală până în anii 1920, ea a devenit mai întâi bilunară și apoi lunară în 1948. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, La Nature a fost publicată intermitent. Prima întrerupere în publicarea ei a durat de la 15 septembrie la 15 decembrie 1939, iar în cursul anului 1940 au fost publicate doar șase numere. În 1941 au apărut 12 numere, pe data de 15 a fiecărei luni. A urmat o altă perioadă de întrerupere în publicarea revistei, apărând doar 26 de numere între 1942 și 1945. Revista a revenit la apariția bilunară interbelică în 1945. În 1961, La Nature și-a schimbat numele în La Nature Science Progrès (titlu tradus vag Revista Nature: Progrese în știință), apoi, în 1963, în Science Progrès La Nature (Progrese în știință: Revista Nature) înainte de a deveni Science Progrès Découverte (Progrese în descoperirile științifice) în 1969. În cele din urmă, în 1972, La Nature a fuzionat cu revista științifică „La Recherche”, care apare și în prezent.

Science Progrès Découverte 1971

N°3429 — janvier 1971

François Widemann : Les électrons au secours des rayons X

Marc Vianey-Liaud : Les invertébrés : mâles, femelles... ou les deux ?

Guy Bourgoïn : Pour mieux freiner : l'électronique

Pêle-mêle

Claude Andrieux : Électrolyse et chimie organique

Jean-Claude Touray : Dans la Mer Rouge, des saumures chaudes prémisses de gisements métallifères

À travers les livres

Lucien Tartois : Le ciel en février 1971

În acest număr de revistă se regăsește articolul „Pêle-mêle”(„De-a valma”) din care profesorul de limba franceză poate folosi la clasă fișa de lucru: „ Câmpul derivativ pentru cuvântul floare”. Profesorul utilizează la clasa a IX-a L2- nivel de competență A2, materialul autentic, dar intervine la lecție și cu mijloace moderne. Astfel, elevii vizionează un videoclip și răspund la întrebări. Descoperă cuvântul-cheie Floare - FLEUR, se determină sensurile cuvântului și se alcătuiesc enunțuri cu ele.

Continuă discuția în limba franceză pe baza ideilor:

Dacă aș fi o floare...

Floarea mea preferată..

Floarea preferată a mamei mele este....

Floarea preferată a profesorului meu este..

Ce flori sunt specifice fiecărui anotimp..

Se va realiza câmpul lexical, apoi se va analiza câmpul derivativ al acestui cuvânt din manual.

Elevii vor scrie denumirile în tabel:

Flori de cameră Flori de câmp Flori de grădină

...

Elevii vor realiza exercițiul în perechi, apoi analizează expresiile din manual și le explică, adaugă altele noi. Se propune realizarea unei poezii-diamant(sau a unui „cinqain”) în baza cuvântului „floare”.

Tema pentru acasă – 20-25 rânduri: Inventai o legendă a unei flori preferate/ Ce simbolizează fiecare floare și culorile lor.

De fapt, aceasta este o nouă abordare a predării și învățării unei a doua limbi. Accentul este pus pe sens, față de abordarea mai tradițională care se bazează pe cunoștințele de gramatică, pe materiale autentice față de un manual tradițional. Prin utilizarea de materiale autentice, elevii pot face conexiuni cu propria lor limbă și cultură în care aceștia au cunoștințele pentru a accesa această cunoaștere. Obiectivul principal al procesului de predare trebuie să îl constituie adevărata comunicare, cea reală- care are legătură cu contextul.

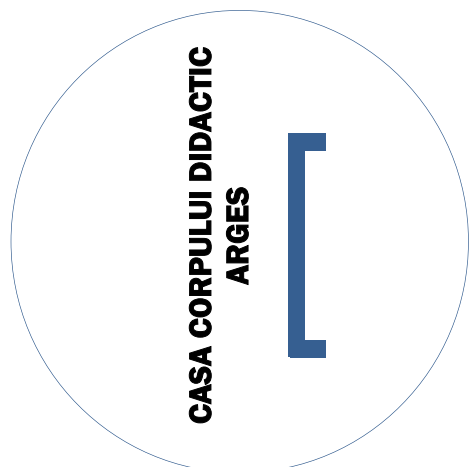
Bibliografie:

https://fr.wikipedia.org/wiki/La_Nature

Bruno Béguet (dir.), La Science pour tous : sur la vulgarisation scientifique en France de 1850 à 1914, Bibliothèque du Conservatoire national des arts et métiers, 1990, 168 pp. de Manuel Chemineau, « La Nature, Ein Bildessay », în Wunschmaschine, Welterfindung, Springer, 1996

Manuel Chemineau, « Un laboratoire d'images : La Nature », în Les Cahiers de Science & Vie, hors-série n° 51, juin 1999 (série "1 000 ans de science", tome IX)

Prof. Roșu Alina - Liceul Tehnologic „Dimitrie Dima” Pitești, Argeș

MANAGEMENTUL CLASEI PENTRU COPIII CU CES

„Sarcina conducătorului este aceea de a fi din ce în ce mai eficient”

(P.F.Druker)

Dezvoltarea economică și socială nu se poate realiza independent de actul managerului, având în vedere că învățământul este unul din instrumentele prin care societatea stimulează, dirijează și controlează procesele dezvoltării.

Pentru educator, cunoașterea și stăpânirea artei manageriale este esențială ,deoarece cunoașterea managementului ca pe un proces complex nu înseamnă „dirijism”, iar managerii nu asigură imediat succesul unei acțiuni.

Activitatea de management (conducere) este definită în literatura de specialitate ca „un ansamblu de acțiuni de planificare, organizare, îndrumare, control, decizie cu privire la un sistem (organizație, instituție, grup de oameni, proces, tehnologie) acțiuni susceptibile de a asigura atingerea scopului fixat, în condițiile respectării legităților obiective generale și speciale, ale satisfacerii nevoilor sociale concrete și ale promovării dezvoltării sociale.”(E. Joița, 1995)

Din punct de vedere al educației, managementul este un sistem de concepte, metode, instrumente de orientare și conducere, coordonare, utilizat în realizarea obiectivelor educației, la nivelul performanțelor așteptate.

Managementul, în maniera lui actuală de abordare își găsește o aplicare specifică și în domeniul conducerii educației, ca acțiune complexă de dirijare , proiectare și evaluare a formării , dezvoltării personalității fiecărui individ, conform unor scopuri formulate.

Managerul este reprezentat de persoana care exercită funcțiile managementului în virtutea

obiectivelor, sarcinilor, competențelor și responsabilităților specifice funcției pe care o ocupă. Managerul are un statut social bine definit, ce prevede o serie de drepturi și obligații, prin care managerii se deosebesc de celelalte categorii de profesioniști.

Managerul școlar este un cadru didactic care pune în funcțiune programul managerial, conduce personalul didactic, preșcolarii și școlarii cooptați în sistemul de învățământ, precum și personalul administrativ, în scopul creșterii eficienței procesului instructiv-educativ.

Dintre calitățile, cunoștințele și aptitudinile pe care trebuie să le dețină un manager, amintim : inteligența, memoria, spiritul de observație, capacitatea de concentrare, sănătatea, caracterul, etc.

Managementul școlar se poate structura și la un nivel inferior,. Se distinge astfel un management al clasei de elevi, care poate fi considerat și un semiagent sau un management parțial, fiindcă în acest plan predomină activitățile de predare – învățare - evaluare. Activitatea profesorului la clasă cuprinde nu numai operații de predare și de evaluare, ci presupune și culegerea de informații despre elevi, despre modul cum aceștia înțeleg lecțiile, cum se pregătesc, despre relațiile dintre elevi etc., de unde rezultă posibilitatea profesorului de a identifica mai multe posibilități de intervenție și de luare a deciziilor.

Cadrul didactic este cel care reunește toate resursele materiale și umane , resurse logistice de ordin pedagogic și psihologic și le configurează într-o manieră proprie la nivelul clasei pe care o conduce.

Un bun manager al clasei trebuie să fie capabil să realizeze schimbări profunde în cultura, climatul și instrucția tuturor copiilor, indiferent de naționalitate, în direcția fundamentării tuturor demersurilor didactice pe principii democratice, să introducă noi strategii instructionale care să încurajeze colaborarea, toleranța, sporirea încrederii în forțele proprii și îmbunătățirea performanțelor școlare ale elevilor, să realizeze și să utilizeze în procesul didactic proiecte ale clasei .

În opinia specialiștilor în domeniul educației, managementul școlii și al clasei au ca scop încurajarea

controlului comportamental la elevi, prin promovarea rezultatelor și comportamentelor școlare pozitive. De aceea, rezultatele școlare, eficiența didactică a profesorului și comportamentul elevilor și a profesorilor interacționează direct cu managementul clasei și al școlii.

Managementul clasei cuprinde trei componente esențiale:

- managementul conținutului;
- managementul problemelor disciplinare;
- managementul relațiilor interpersonale.

Managementul conținuturilor nu se referă numai la deprinderile de a preda o anumită disciplină, ci mai degrabă la acele deprinderi aplicabile tuturor disciplinelor și activităților.

Noțiunea de management al conținuturilor intervine când profesorul se află în postura de a coordona spațiul, materialele, echipamentele aferente, mișcarea și așezarea elevilor, precum și materialul de studiu propriu-zis, integrate într-o arie curriculară sau într-un program de studiu. Profesorul coordonează și direcționează ritmul activităților în timpul orei; evita discontinuitățile și încetinirea ritmului de lucru. Sunt promovate activitățile de grup, se captează și se menține atenția grupului pe tot parcursul activităților din timpul unei ore.

Predarea lecției într-un mod atractiv, organizarea recapitulărilor, antrenarea elevilor în a căuta informații suplimentare, coordonarea lucrului individual, coordonarea și dozarea temelor pentru acasă, aprecierile permanente sunt deprinderi manageriale ale procesului instructiv.

Managementul problemelor disciplinare se referă la tehnicile necesare rezolvării problemelor de disciplină a clasei și se fundamentează pe credințele despre natura umană.

Cercetătorii au demonstrat importanța recompensării comportamentelor pozitive ale elevilor. Atunci când optează pentru un stil de management al clasei, cadrele didactice ar trebui să folosească un stil asertiv de comunicare și de comportament. În plus, ar trebui să conștientizeze în ce măsură își doresc să îi integreze pe copii într-o anumită activitate de învățare, în deplină concordanță cu regulamentele impuse clasei și școlii.

În opinia lui Iverson și Froyen, managementul problemelor disciplinare este esențial pentru crearea unui demers de predare – învățare ordonat, orientat spre rezolvarea sarcinilor, care să asigure elevilor mai multă independență și autonomie în procesul de socializare.

Managementul eficient al problemelor disciplinare se referă și la controlul profesorului asupra consecințelor demersului didactic.

Componentele unui plan de manager al problemelor disciplinare sunt : recompensarea comportamentului responsabil, corectarea comportamentului iresponsabil și inadecvat, ignorarea, controlul consecvent, mustrări verbale ușoare, așezarea preferențială în bănci etc.

Cercetările demonstrează că incidența ridicată a problemelor disciplinare în clasă are un impact semnificativ asupra eficienței predării și învățării. Astfel, s-a demonstrat că profesorii care se confruntă cu asemenea probleme nu pot planifica activități educaționale adecvate. De asemenea, aceștia tind să neglijeze varietatea metodelor de organizare a conținuturilor, solicită foarte rar elevii în discutarea și evaluarea materialelor învățate. În plus, comprehensiunea temelor studiate nu este monitorizată cu consecvență.

S-a demonstrat că deprinderile consecvente de management și de organizare reduc numărul problemelor disciplinare.

Managementul relațiilor interpersonale se focalizează asupra clase ca microsistem social. Rolurile și expectațiile cadrului didactic și elevilor construiesc un mediu de învățare. Cu alte cuvinte, cultura școlară a unei instituții educaționale este unică. Cu toate acestea, ea este influențată de cultura comunității în cadrul căreia funcționează, ale cărei obiective educaționale trebuie respectate. Trebuie să existe o legătură strânsă între școală și comunitate, care să fie revizuită și modificată constant în conformitate cu dinamica socială.

Datorită diversificării instituțiilor educaționale, elevii și cadrele didactice ar trebui să fie conștienți de folosirea diversității umane în vederea consolidării grupului școlar.

Școlile de calitate sunt definite prin eficiența cadrelor didactice și rezultatele elevilor contextul existenței unor relații interpersonale puternice. În acest sens relațiile profesor – elev sunt esențiale pentru asigurarea unui climat școlar pozitiv.

Problemele de disciplină școlară pot fi rezolvate fie individual prin întâlniri profesor-elev, fie în grup. Dacă încrederea reciprocă este mai puternică elevii vor deveni indivizi responsabili mai devreme. În acest fel, atât educatorii cât și elevii devin co-participanți în procesul de predare – învățare, încercând să obțină rezultate individuale și colective mai bune.

Elementele de management al clasei se constituie cu suficientă claritate și din perspectiva strategiilor și metodelor didactice.

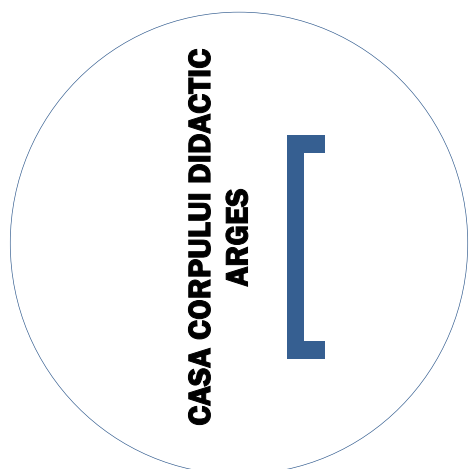
Prin strategii didactice se înțelege de obicei ansambluri de forme, metode , mijloace tehnice și principii de utilizare a lor, cu ajutorul cărora se vehiculează conținuturi în vederea atingerii obiectivelor sau direcții principale de acțiune, presupunând structuri de metode , tehnici și procedee.

Potrivit literaturii de specialitate se disting trei modele de predare și strategii didactice: modelul spontan, care se referă la strategii tradiționale utilizate de profesori, și constau în selecția unor cunoștințe , transmiterea acestora într-o formă orală și solicitarea elevului să reproducă aceste cunoștințe; modelul de transmitere prin reproducere este axat mai ales pe îndrumarea elevului de a ajunge la cunoștințe; modelul transformării ce pornește de la principiul că elevul dorește să învețe și se află în căutarea cunoștințelor.

Bibliografie:

- A. Gherguț, (2006), „Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale” Iași, Editura Polirom
- C. Neamțu, A. Gherguț, (2000), „Psihopedagogie specială”, Iași, Editura Polirom.
- E. Joița, (1995), „Management Scolar”, Craiova, Editura Gh. C. Alexandru
- Froyen, L. A. & Iverson, A. M.(1999) „Schoolwide and classroom management ,”
- R. B. Iucu, (2006), „Managementul clasei de elevi”, Iași, Editura Polirom
- T. Vrășmaș, (2001), „Invățământul integrat și/sau inclusiv”, București, Editura Aramis

Prof. Savu Mihaela Georgeta

IMPORTANȚA LECTURII SUPPLEMENTARE ÎN VIAȚA COPILOR

Cartea este o comoară fără de preț, în care unii își adună cele mai frumoase gânduri, ca alții să le poată folosi în voie. Cartea reflectă ca o oglindă lungul șir secole ale vieții omenirii, istoria luptei sale pentru existență, pentru un viitor mai luminos, suferințele, bucuriile, înfrângerile și biruințele sale toate. Cartea ne este prieten credincios de nădejde. O carte te trimite la alte cărți și toate împreună formează baza trainică a culturii noastre. Toate celelalte mijloace de răspândire a cunoștințelor rămân subordonate cărții și subordonate vor rămâne oricât de mult se vor înmulți și perfecționa procedeele lor tehnice. în fiecare lecție. Lecturile parcurse de elevi date ca teme (de exemplu, lectura literară a operelor studiate în fragmente), Importanța lecturii este evidentă și mereu actuală. E un instrument care dezvoltă posibilitatea de comunicare între oameni,

făcându-se ecoul capacităților de gândire și limbaj. Există factori care determină lectura elevilor : particularitățile de vârstă și psihice, preferințele lor, climatul familial, care pot transforma lectura într-o necesitate, o foame de carte, o delectare sau nu. Când gustul pentru lectură, cultul pentru carte s-au format din primii ani de școală, aceasta rămâne pentru toată viața o obișnuință utilă. Gustul pentru citit nu vine de la sine, ci se formează printr-o muncă a factorilor educaționali (familia și școala), o muncă caracterizată prin răbdare, perseverență, continuitate, voință. La vârsta preșcolară, atât familia, cât și grădinița, depun eforturi pentru a influența universul copilăriei prin basme, povești și poezii. Această muncă este situată la nivelul superior, în primele clase ale școlii. Perioada de formare a gustului pentru citit coincide cu cea când se pun bazele acestuia, cu ciclul I-

IV. Lectura necesită nu numai îndrumare, ci și control. Sondajul în lectura particulară trebuie să constituie o cerință obligatorie, manifestată în cadrul verificării cunoștințelor elevilor și prezintă importanță și din punctul de vedere al tehnicii cititului: exactitate, claritate, nuanțare – necesare pentru întregirea cunoștințelor transmise la clasă. Studiul lecturii în ciclul primar este grupat în trei forme de realizare: texte de citire studiate prin manualele de citire ale fiecărei clase; texte de lectură (intercalate între textele de citire); lecturi suplimentare extrașcolare prevăzute în lista programei școlare, grupate pentru fiecare clasă de studiu a ciclului primar, pentru a fi citite și cunoscute de elevi. Lectura în afara clasei are ca scop să dezvolte gustul elevilor pentru citit, să le stimuleze interesul pentru carte, să le satisfacă dorința de a cunoaște viața, oamenii și faptele lor. Lectura contribuie într-o măsură însemnată la îmbogățirea cunoștințelor elevilor, la formarea unui vocabular activ, bogat și colorat, la dezvoltarea dragostei față de patrie, la educarea sentimentelor estetice. În practica școlară se folosesc diverse forme de îndrumare a lecturii în afara clasei. Cele mai importante sunt: expunerea prin povestire, conversația sau dezbateră, activitatea cu cartea prin citirea expresivă a învățătorului, recenzia, lecțiile de popularizare a cărții, metoda demonstrației, excursiile literare, întâlniri cu scriitorii, șezători literare, seri de basme și de poezie, medalionul literar consacrat aniversării unui scriitor, simpozionul literar, concursurile « Cine știe, răspunde ! » pe teme literare, călătoriile imaginare pe hartă, pe temă literară, confecționarea unor albume literare, tabere de creație literară, presa, revistele literare, radioul, televiziunea, etc. Pentru a-i determina pe copii să devină cititori pasionați este necesar să se formeze, cu răbdare și stăruință, gustul pentru lectură. Îndrumarea lecturii elevilor este o acțiune dificilă și de durată. Lectura sistematică și bine îndrumată îi ajută pe elevi să-și lărgescă orizontul cunoștințelor și să asimileze mai ușor lecțiile, contribuie la dezvoltarea gândirii și a limbajului, trebuie să se țină seama de toate aceste considerente, precum și de emotivitatea accentuată a școlarului. Școala trebuie să sublinieze importanța lecturilor pentru stimularea imaginației, pentru informarea copiilor și, mai ales, pentru educarea voinței, a curajului, a stăpânirii de sine și pentru cultivarea unor sentimente nobile. În zilele noastre, computerul și mass-media concurează serios cu lectura independentă a elevilor. Informația este mai rapidă prin televiziune sau

prin calculator, iar citirea cărților pare ceva învechit. În prezent, omul este pragmatic și grăbit, are puțin timp pentru citit. Fără a minimaliza importanța mijloacelor moderne de informare, învățătorul are datoria de a apropia elevii de carte încă de la vârstele mici, dar nu obligându-i să citească, ci trezindu-le interesul pentru această activitate.

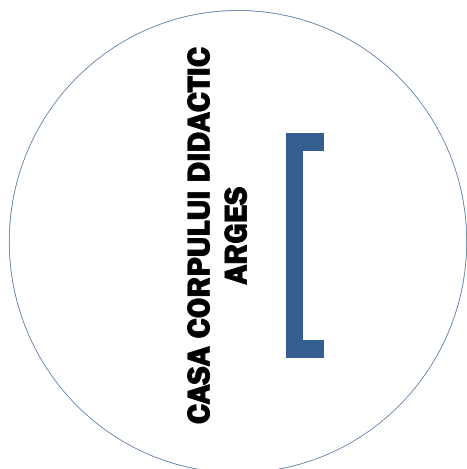
Scriitorul român I.L. Caragiale afirmă acum aproape un secol: „O carte bună de citire, în vârstă fragedă, este, poate, una din împrejurările cele mai hotărâtoare ale vieții unui om. Multe cariere intelectuale nu se datoresc altei împrejurări decât unei cărți căzute la vreme bună în mâinile unui copil, tot așa precum umbrele multor stejari seculari se datoresc căderii unei ghinde pe pământ prielnic.”

„Lectura – spunea istoricul N. Iorga – joacă un rol important în viața copiilor, un rol mai mare decât în viața celor vârstnici. Cartea citită în copilărie rămâne prezentă în amintire aproape toată viața și influențează dezvoltarea ulterioară a copiilor. Din cărțile pe care le citesc, copiii își formează o anumită concepție asupra lumii, cărțile formează la ei anumite norme de conduită.” Lectura literară este, de asemenea, unul dintre factorii care favorizează în cel mai înalt grad cunoașterea și folosirea limbii române, îmbogățirea și activizarea vocabularului sau dezvoltarea capacității de comunicare. Acad. Iorgu Iordan consideră că **”o limbă frumoasă și corectă se învață în primul rând din lecturi literare”.**

Bibliografie:

1. Bărbulescu, Gabriela, Metodă predării limbii și literaturii române în învățământul primar, Ed. Corint, 2009
2. Casangiu, Larisa Ileana, Literatura română și literatura pentru copii, Ed. Nautica, ed. a II-a, 2007
3. G.F. Morozov, Cărți prietene, Editura pentru artă și literatură, 1946
4. Popescu, Ion, Lectura elevilor, Ed. Didactică și pedagogică, București, 1983
5. Stancu, Adriana; Aspecte metodice ale predării literaturii în învățământul primar, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, 2010
6. Șerdean, Ioan; Didactica limbii și literaturii române în învățământul primar, Editura Teora, București, 2008
7. Șincan, Eugenia; Alexandru, Gheorghe; Lecturi literare pentru ciclul primar – Îndrumător metodic pentru învățători, părinți și elevi, Vol. I – clasa I, Editura „Gheorghe Alexandru”, Craiova, 1993.

*bibliotecar Șerban Natalia Ionela, Școala Gimnazială Vintilă Brătianu Ștefănești, Argeș
secretar șef Husariu Liliana, Școala Gimnazială Vintilă Brătianu Ștefănești, Argeș*

INTEGRAREA COPIILOR CU CES ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL DE MASĂ

MOTTO:

„... în livadă ne place să avem copaci care rodesc mai devreme sau mai târziu [...] toate aceste roade sunt bune, niciunul nu este de aruncat. De ce să nu acceptăm în școli, minți mai agere sau mai încete? De ce nu i-am ajuta? Pierdem timp dar câștigăm satisfacție și respect...” (Comenius)

Frumusețea omenirii constă în diversitatea etniilor de pe pământ, fiecare dintre acestea contribuind la patrimoniul cultural mondial, cu specificul ei.

Fiecare copil este unic și își are propria sa valoare, indiferent de problemele pe care le prezintă în procesul de învățare școlară. Recunoașterea drepturilor egale pentru toți oamenii, în general și pentru toți copiii, în special, fără discriminare, subliniază faptul că nevoile fiecăruia sunt la fel de importante.

În Declarația Mondială asupra „Educației pentru toți”, la articolul 3, se afirmă: „Nevoile școlare ale persoanelor deficiente/ cu handicap cer o atenție specială. Trebuie întreprinse măsuri pentru asigurarea accesului la educație fiecărei categorii de persoane deficiente, ca parte integrantă a sistemului de învățământ”.

Educația specială este o formă adaptată de pregătire școlară și asistență complexă (medicală, educațională, socială, culturală) destinată persoanelor care nu reușesc să atingă temporar sau pe toată durata școlarizării nivelurile instructive-educative corespunzătoare vârstei, cerute de învățământul obișnuit.

În România sunt utilizate multe concepte referitoare la persoanele care fac obiectul educației speciale: deficiență, incapacitate, handicap, dizabilitate, cerințe educative speciale.

Cerințele educative speciale (CES) desemnează necesități educaționale suplimentare, complementare obiectivelor generale ale educației, adaptate particularităților individuale și celor

caracteristice unei anumite deficiențe sau tulburări/dificultăți de învățare, precum și o asistență complexă (medicală, educațională etc.).

Integrarea școlară desemnează un proces de adaptare a copilului la cerințele școlii pe care o urmează, de stabilire a unor raporturi afective pozitive cu membrii grupului școlar (clasă) și de desfășurare cu succes a prestațiilor școlare. Asimilarea de către copil a statutului de elev este rezultatul unor modificări interne în echilibrul dintre anumite dominante de personalitate cu consecințe în planul acțiunii sale.

Integrarea școlară a copiilor cu CES este o problemă stringentă care în ultimii ani a început să-și găsească rezolvarea și în țara noastră. O școală obișnuită cu o orientare incluzivă reprezintă mijlocul cel mai eficient de combatere a atitudinilor de discriminare, un mijloc care creează comunități primitoare și construiesc o societate incluzivă care oferă educație pentru toți copiii. Mai mult, asigură o educație eficientă pentru majoritatea copiilor și îmbunătățesc eficiența, chiar și rentabilitatea sistemului de învățământ. Să nu uităm că și confortul psihologic oferit de mediu este determinant într-o evoluție a formării și dezvoltării personalității umane. Uităm adesea că ne naștem cu drepturi egale și că doar șansele nu sunt egale? Nu putem face abstracție de faptul că în țara noastră avem și copii instituționalizați. Important este să dorim să ne schimbăm atitudinea vis-à-vis de aceștia. Rolul nostru al tuturor este de a participa efectiv la schimbarea mentalității societății, oferind informații și practici ancorate în realitate. Trebuie să găsim diverse modalități de integrare socială a copiilor cu CES, pentru a diminua factorii care duc la o instabilitate emoțională, la un limbaj insuficient dezvoltat, la un comportament dificil.

Progresele înregistrate de psihologia și pedagogia diferențiată, perfecționarea tehnicilor de cunoaștere a dezvoltării psihice a copiilor au permis să se distingă

categorii mai nuanțate de copii în raport cu capacitatea lor de răspundere la exigențele școlare. În rândul acestora, alături de elevii cu CES integrați individual, există și elevi cu dificultăți de învățare, cu ritm lent de acumulare de achiziții dar cu intelect normal. Confundați adesea cu elevii din prima categorie sunt nestimulați sau categorizați ca atare. Alternativă a învățământului special, educația integrată permite acordarea serviciilor de sprijin pentru copiii cu posibilități reale de recuperare și reintegrare, care altădată ar fi fost orientați către școala specială. Pentru a realiza integrarea copiilor cu CES, trebuie să acționăm asupra diferitelor nivele de dezvoltare a personalității lor, și anume: la nivel biologic, la nivel psihic, la nivel social.

Scopurile principale ale relației dintre școală, familie și comunitate, în vederea integrării copiilor cu nevoi speciale sunt:

- informarea și sensibilizarea comunității locale cu privire la posibilitatea recuperării educației chiar și pentru copiii ce au abandonat școala;
- sporirea conștientizării din partea comunității școlare a necesității implicării în transformarea școlii într-o școală integrativă;
- schimbarea mentalității și atitudinii opiniei publice față de copiii cu nevoi speciale;
- dezvoltarea unei rețele de cooperare în domeniul educației, implicată în procesul de integrare (ex.: poliția, serviciile sociale, spitale, etc.);
- implicarea părinților copiilor din clasă în vederea reacționării mai rapide la probleme și acordarea sprijinului suplimentar copiilor cu nevoi speciale;
- implicarea comunității în sprijinul acordat copiilor cu nevoi speciale;
- elaborarea programelor școlare de informare și pregătire a comunității locale pentru educația incluzivă, prin aceasta înțelegând adaptarea școlii la cerințele speciale ale fiecărui copil, indiferent de problemele acestuia, și nu a copilului la cerințele școlii, găsirea unor strategii didactice adecvate, a unor metode și tehnici de lucru specifice: planificare, instruire, evaluare.

Integrarea școlară a copiilor cu cerințe speciale în învățământul de masă presupune:

- ✓ a educa copiii cu cerințe speciale în școli obișnuite, alături de copiii normali;
- ✓ a asigura servicii de specialitate (recuperare, terapie educațională, consiliere școlară, asistență medicală și socială etc.) în școala respectivă;

- ✓ a acorda sprijinul necesar personalului didactic și managerilor școlii în procesul de proiectare și aplicare a programelor de integrare;
- ✓ a permite accesul efectiv al copiilor cu cerințe speciale la programul și resursele școlii obișnuite (biblioteca, terenuri de sport etc);
- ✓ a încuraja relațiile de prietenie și comunicarea între toți copiii din clasă/școală;
- ✓ a educa și ajuta toți copiii pentru înțelegerea și acceptarea diferențelor dintre ei;
- ✓ a ține cont de problemele și opiniile părinților, încurajându-i să se implice în viața școlii;
- ✓ a asigura programe de sprijin individualizate pentru copiii cu cerințe speciale;
- ✓ a accepta schimbări în organizarea și dezvoltarea activităților instructiv-educative din școală.

Toți copiii sunt educabili și au dreptul la o formă de educație pe măsură. Guvernul și autoritățile locale sunt obligate să asigure condițiile necesare pentru educația tuturor copiilor. Reformele în educație iau în considerare și copiii cu dizabilități și/sau aflați în situații de risc.

Școlile obișnuite dezvoltă o serie de servicii de sprijin pentru copiii cu diferite cerințe educative speciale:

- Pentru copiii cu tulburări de limbaj și cu dificultăți de învățare există „centre logopedice interșcolare” care au specialist care desfășoară terapii specifice pentru corectarea tulburărilor de limbaj și pentru depășirea dificultăților de învățare. În aceste cabinete au acces toți copiii care frecventează învățământul obișnuit și care au fost depistați de către profesorii logopezi care funcționează aici ca având o tulburare de limbaj.
- Pentru copiii cu tulburări de comportament și dificultăți de adaptare există „centrelor de asistență psihopedagogică” care dispun de consilieri psihopedagogici care oferă servicii atât copiilor aflați în situație de risc și criză cât și familiilor acestora. Pentru copiii cu deficiențe diagnosticate în comisiile pentru protecția copilului există serviciile profesorului de sprijin/intinerant.

Copiii cu deficiențe integrați în învățământul de masă au dreptul la terapii specifice de recuperare realizate de specialiști în domeniu, în funcție de dizabilitatea lor și, în plus, profesorul de sprijin realizează un plan de intervenție personalizat și adaptarea curriculară necesară, în urma consultării cu cadrul didactic de la clasă.

Pentru integrarea cu succes a copiilor cu CES în învățământul de masă, în grupele obișnuite de copii sunt necesare:

- ✓ Existența unor centre de resurse, informare și comunicare;
- ✓ Formarea inițială și continuă a cadrelor didactice în problematica CES;
- ✓ Adaptarea și flexibilitatea curriculum-ului (pre)școlar;
- ✓ Evaluarea progresului școlar al copiilor cu CES integrați în grădinițele obișnuite;
- ✓ Implicarea, încurajarea participării părinților, schimbul de informații, consilierea părinților în măsura solicitărilor și a necesităților, mobilizarea resurselor umane disponibile și competente.

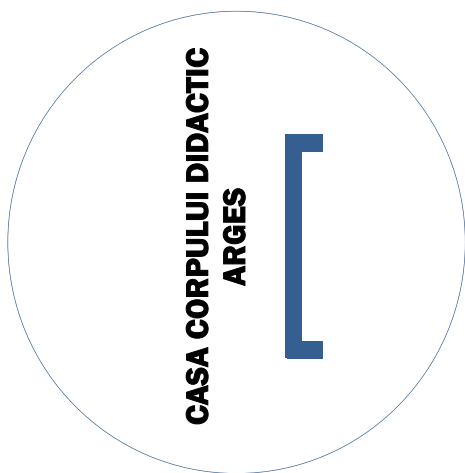
Prezența în colectivul grupei a unor astfel de copii, solicită efort crescut din partea dascălului sub toate aspectele: pregătirea pentru lecții, pentru activități extrașcolare; atitudinea față de toți copiii grupei. Educatoarea trebuie să ofere copilului cu CES tratarea individuală de care are nevoie în toate etapele unei activități, pentru ca acesta să recupereze neajunsurile, să valorifice în mod compensatoriu potențialul sănătos, dar

să nu neglijeze pe ceilalți copii din grupă. Intervenția educațională trebuie însoțită de atitudinea pozitivă a cadrelor didactice și a familiei față de copiii cu cerințe educative speciale.

Bibliografie:

- Alois, Gherguț, *Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale – strategii diferențiate și inclusive în educație*, Editura Polirom, București, 2006
- ****Dezvoltarea practicilor inclusive în școli*, Ghid managerial, UNICEF, 1999
- ****Integrarea școlară a copilului cu dificultate/cu nevoi speciale – Ghid pentru directorul de școală*, Colecția CRIPS – Resurse pentru formare, 2002

Șerban Aura

LECTURA - O TREAPTĂ SPRE ÎNȚELEPCIUNE

Lectura ne ajută cel mai mult în viață. Facută să lumineze mintea omului, să-i încălzească sufletul, cartea este purtătoare de înțelepciune, a cunoașterii umane, un obiect cultural.

Cartea ne ajută să ne descurcăm în labirintul întunecat al necunoscutului, să-l deslușim. Atunci când este deschisă, cartea oferă gândurile și sentimentele transmise de marii înțelepți ai umanității. Prin intermediul ei, aceștia încearcă să ne lumineze calea spre cunoaștere.

În mâinile fremătânde ale cititorului cartea deschisă începe să prindă viață.

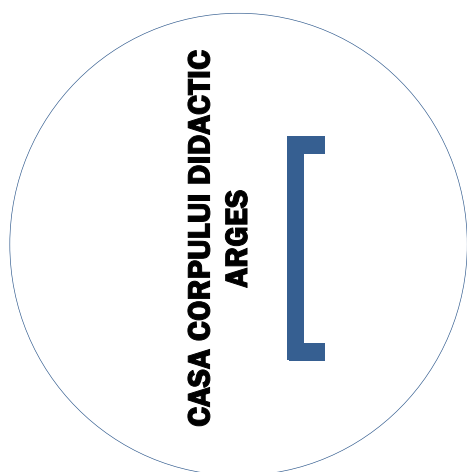
Din păcate în zilele noastre se citește din ce în ce mai puțin, ceea ce este foarte trist. Tinerii ignoră cartea și consideră inutil să mai citească.

E adevărat că avântul tehnicii actuale moderne dă posibilitatea unei lecturi rapide pe Internet. Însă nimic nu se compară cu o carte ținută între degete, proaspăt ieșită de sub tipar, încă miroșind a cerneală.

Un rol important îi revine profesorului de limba și literatura română care se străduiește din răsputeri să-i facă pe elevi să înțeleagă farmecul inegalabil al lecturii unei cărți, părăsite într-un colț al casei sau aflate în biblioteca înșesată a părinților sau a bunicilor.

De cele mai multe ori profesorul își pune în valoare imaginația și creativitatea necesare pentru a-l determina pe elev să aprecieze cartea la adevarata sa valoare. Printr-o dragoste nemărginită față de carte și cu mult tact pedagogic, el reușește să trezească interesul copiilor și să-i inițieze în descoperirea tainelor ascunse între paginile cărților.

prof. Sevcuic Ana-Adriana, Școala Gimnazială Nr.1 Poiana Lacului, Argeș

COPII CU NEVOI SPECIALE- COPII CU CERINȚE EDUCATIVE SPECIALE - COPII ÎN DIFICULTATE

Cerințele educative speciale (C.E.S.) - "desemnează necesitățile educaționale complementare obiectivelor generale ale educației școlare, necesități care solicită o școlarizare adaptată particularităților individuale și/sau caracteristice unei deficiențe (ori tulburări de învățare), precum și o intervenție, prin reabilitare / recuperare corespunzătoare". (Traian Vrasmas)

Este importantă, deci, acordarea unei asistențe educaționale speciale. Această sintagmă sugerează renunțarea la împărțirea pe categorii de dizabilități desemnând persoanele, copiii care au anumite probleme speciale de educație. Aceste probleme pot fi determinate de: - deficiențe mintale;- deficiențe senzoriale;- deficiențe fizice și neuromotorii;- tulburări de limbaj;- tulburări emoționale și de comportament;- DMS (deficiențe multisenzoriale).

Oameni cu deficiențe întâlnim cât mai des în jurul nostru și perceperea lor este diferită, nefiind întotdeauna constantă, ea variază de la o societate la alta, furnizând semnificații diferite, în funcție de cultura și de valorile pe care le promovează. Reticențele față de persoanele cu

deficiențe trebuie să dispară deoarece trebuie să înțelegem că sunt niște oameni la fel ca ceilalți, fiind produsul unic al eredității lor și al mediului.

Din categoria copiilor cu C.E.S (cerințe educative speciale) fac parte atât copiii cu deficiențe propriu zise, cât și copiii fără deficiențe, dar care prezintă manifestări stabile de inadaptare la exigențele școlii. Întâlnim astfel:

- copiii care prezintă deficiențe senzoriale și fizice (tulburări vizuale, tulburări de auz, dizabilități mintale, paralizia cerebrală);

- copiii cu deficiențe mintale, comportamentale (tulburări de conduită, hiperactivitate cu deficit de atenție-ADHD, tulburări de opoziție și rezistență);

- copiii care au tulburări afective, emoționale (anxietatea, depresia, mutism selectiv, atacul de panică, tulburări de stres posttraumatic, tulburări de alimentație: anorexia nervoasă, bulimia nervoasă, supra-alimentarea);

- copiii cu handicap asociat;

- copiii cu dificultăți de cunoaștere și învățare (dificultăți de învățare, sindromul Down, dislexia, discalculia, dispraxia);

- copiii cu deficiențe de comunicare și interacțiune (tulburări din spectrul autistic, sindromul Asperger, întârzieri în dezvoltarea limbajului).

Modelăm de-a lungul carierei didactice numeroase caractere și, spre surprinderea mea, generație de generație preluăm spre instruire și formare copii cu deficiențe propriu-zise, cât și copiii fără deficiențe, dar care prezintă manifestări stabile de inadaptare la exigențele școlii. Toți sunt diferiți, fiecare are propriile nevoi. Am încercat să descopăr nevoile copiilor și să le înțeleg diferențele. E bine să nu uităm: COPIII SUNT DIFERIȚI ! Să ne aplecăm diferit la fiecare ! Să le oferim ceea ce au nevoie !

I-am înțeles pe copiii cu ADHD atunci când am aflat că boala îi privează de capacitatea de a se concentra și de a acorda atenție celor din jur. Am aflat că sunt nervoși și pot fi distrași foarte ușor. Acest lucru îi împiedică să rămână setați pe o activitate, fie că este vorba de a asculta un profesor sau de a termina o treabă. Sunt migăloși, perfecționisti, emotivi, creativi. A fost esențial să-i încurajez în tot ce au făcut, nu i-am persecutat pentru greșeli. Tot ce a trebuit pentru a le canaliza energia a fost găsierea unui domeniu care să-i pasioneze. Secretul pentru a-i ține în frâu este motivarea și cel mai important lucru e să nu fie lăsați să se plictisească. Copiii cu hiperactivitate și deficit de atenție se așază în primele bănci, astfel încât să nu le distragă atenția restul colectivului. Este bine să fie așezați în apropierea elevilor care sunt acceptați de colectiv ca modele pozitive . Fermitatea, consecvența, înțelegerea și calmul ca modalitate de stingere a manifestării agresive a elevului sunt esențiale iar orice tentativă de comunicare , indiferent de natura ei am încurajat-o. E bine să comentăm acțiunea nicidecum persoana. Școala este mediul în care copiii învață abilitățile sociale. Aici își pot dezvolta sentimentul că aparțin. Stima de sine a unui elev crește atunci când se simte conectat cu educatoarea / învățătoarea și cu colegii. Rolul meu este / a fost acela de a-i ajuta să împartă, a-i învăța reciprocitatea și de a-și recunoaște rolul în grup. Copiii pot simți că fac parte din colectivul clasei/ grupeii, dar nu că au un rol important. În

fața unui comportament dificil reacția mea nu a fost /este pedeapsa, atenția negativă , izolarea de colegi sau alți copii, pentru că cel vizat se simte și mai descurajat și izolat. I-am încurajat pe acești copii să contribuie la activitățile clasei/grupeii .Astfel ei au ajuns să învețe cum se împart deciziile, importanța efortului de grup, cum să-și gestioneze timpul. De exemplu, când un elev și-a deranjat constant colegii împărșiindu-și jucăriile/hârțile peste tot și scăpând mereu obiecte sub bancă decât să-l izolez sau să-l mut, mai bine am făcut o discuție în grup despre cum poate fi rezolvată problema și copiii pot veni cu idei / se oferă să-l ajute . În felul acesta se dezvoltă și empatia.

Copiii cu tulburări de comportament trebuie să fie permanent sub observație, iar la cei cu ADHD jocurile trebuie să fie cât mai variate. Datorită faptului că se desfășoară mai ales în grup, jocul asigură socializarea. Jocurile sociale sunt necesare pentru persoanele cu handicap, întrucât le oferă șansa de a juca cu alți copii, orice joc având nevoie de minim două persoane pentru a se desfășura. Jocurile trebuie însă să fie adaptate în funcție de deficiența copilului. Copiii cu C.E.S. pot prin joc să-și exprime propriile capacități. Astfel copilul capătă prin joc informații despre lumea în care trăiește, intră în contact cu oamenii și cu obiectele din mediul înconjurător și învață să se orienteze în spațiu și timp. În școală, copilul cu tulburări de comportament aparține de obicei grupului de elevi slabi sau indisciplinați, el încălcând deseori regulamentul școlar.

Pentru copiii cu C.E.S. am abordat un curriculum planificat diferențiat precum și programe de terapie lingvistică, de tratament logopedic specializat, de programe specifice de predare-învățare și evaluare specializate, adaptate abilităților lor de citire, scriere, calcul, de programe terapeutice pentru tulburări motorii. De ore de consiliere școlară personală trebuie să beneficieze atât ei cât și familia.

De asemenea copiii au nevoie de ajutor din partea educatoarei /învățătoarei / colegilor, fiind nevoie să primească în activitatea școlară conținuturi și sarcini simplificate.

Elevii cu tulburări vizuale, tulburări de auz, cu dizabilități fizice, necesită programe și

modalități de predare adaptate cerințelor lor educative, programe de terapie, rampe de acces pentru deplasare, asistență medicală specializată, asistență psihoterapeutică. Poate fi dezvoltat un mediu afectiv pozitiv în care elevii să poată discuta cu lejeritate despre dificultățile pe care le pot întâlni și să aiba curaj să ceară ajutor.

Elevii ce prezintă tulburări emoționale trebuie să fie din timp identificați astfel încât consultarea psihologului, a medicului neuropsihiatru și terapia să fie facute cât mai precoce, cu implicarea tuturor factorilor educaționali (familie, cadre didactice). Consilierul școlar este și el de un real ajutor, el oferind consilierea elevului și a familiei.

Abordarea incluzivă susține că scolile au responsabilitatea de a-i ajuta pe elevi să depășească barierele din calea învățării și că cei mai buni profesori sunt aceia care au abilitățile necesare pentru a-i ajuta pe elevi să reușească acest lucru. Pentru aceasta școala trebuie să dispună de strategii funcționale pentru a aborda măsuri practice care să faciliteze îndepărtarea barierelor cu care se confruntă elevii în calea

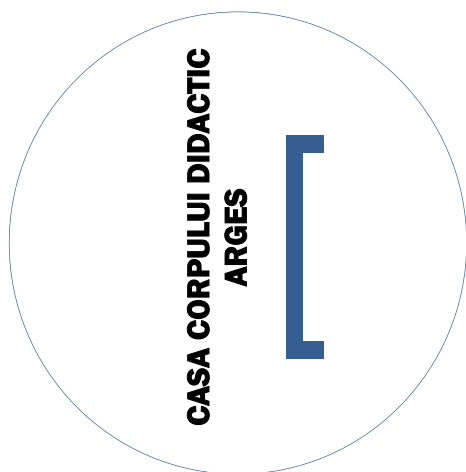
participării lor la educație. Putem stabili de asemenea relații de colaborare cu autoritățile locale, părinții și reprezentanții comunității.

Într-o abordare incluzivă toți elevii trebuie considerați la fel de importanți, fiecare să le fie valorificate calitățile, pornind de la premisa că fiecare elev este capabil să realizeze ceva bun.

Bibliografie :

1. Albu A., Albu C. “Asistența psihopedagogică și medicală a copilului deficient fizic”, Iasi, Poliron, 2006.
2. Arcan P, Ciumageanu D “Copilul deficient mintal”, Ed Facla
3. Ionescu S “Adaptarea socioprofesională a deficienților mintal”, Bucuresti, Ed Academiei, 1975
4. Popescu G, Plesa O “Handicap, readaptare, integrare”, Bucuresti, Pro Humanitate, 1998
5. Verza E, Paun E “Educația integrată a copiilor cu handicap”, Unicef, 1998
6. Weihs T J “Copilul cu nevoi speciale”, Ed Triade, Cluj Napoca, 1998

Prof. Stancila Gabriela

ACTIVITĂȚI DE PROMOVARE A LECTURII

Motto. “O nație care nu citește, rămâne în stare de inferioritate, fără forță și impuls de creație, fără sensibilitatea pentruliniie și rază, fără pasiune pentru gând și frumuseța de sus.

Cartea e un tonic – miracol și eternitate” (T. Vianu)

Una dintre carențele reale ale elevilor din zilele noastre este lipsa interesului acestora pentru lectură.

Fenomen real al ultimului deceniu și jumătate, criza lecturii îngrijorează nu numai cadrele didactice și părinții, ci pe toți care se ocupă de destinul cărții, de la autori și editori, până la bibliotecari și documentariști.

Oare de ce copiii noștri nu mai au bucuria de a citi, bucurie pe care o simțeam noi, părinții și bunicii noștri?

Cadrele didactice și nu numai au de luptat cu interesul redus al copiilor față de lectură în concurență cu mass- media și internetul, de unde obțin informații mai repede și din diferite domenii.

Fără a minimaliza importanța mijloacelor moderne de informare, cadrul didactic are datoria de a apropia elevul său de carte de la vârste mici, dar nu obligându-l să citească, ci îndrumându-l să descifreze tainele cărților și trezindu-i interesul pentru această activitate intelectuală.

Pentru aceasta eu, în primul rând am realizat o bună colaborare cu biblioteca școlii, urmărind împreună citirea unor opere literare adecvate vârstei copiilor, opere care fac parte din tezaurul literar românesc și universal. De la începutul anului școlar i-am dus pe elevii mei în aceste ”temple ale culturii”, unde le-am explicat ce este aceea o bibliotecă, cum se pot informa, cui pot cere ajutorul în alegerea unei lecturi.

Misiunea bibliotecarului este deosebit de grea, deoarece sarcinile ce le incumbă aceasta sunt multiple: formarea abilităților de a lucra cu cartea, de a conștientiza frumusețea operei, expresia trăirii, a stării de excepție a creatorului.

Se știe că lectura literară contribuie la dezvoltarea gândirii, limbajului, a trăsăturilor de caracter ale copiilor, sensibilității și gustului pentru frumos, favorizând întregul registru explicativ- emoțional cerut și condiționat de vârsta școlarelor mici. Crearea unei atmosfere deosebite, a unei stări de emotivitate generală astfel încât copilul să-și dea seama de frumusețea unei opere țin de capacitatea pe care o deține bibliotecarul. Dacă la intrarea în bibliotecă copilul găsește o atmosferă atractivă, dinamizatoare foarte potrivită pentru dezvoltarea și formare gustului pentru citit, el va reveni cu plăcere de fiecare dată și astfel scopul nostru va fi atins.

Biblioteca trebuie să aibă un ambient plăcut, ca valoare de stimul care modifică în mod favorabil dispoziția, creează disponibilități psihice în plus, accentuează trăsăturile estetice deschizând spiritual copilul către comunicare și cunoaștere. La fel de important este și felul în care este întâmpinat de bibliotecar, modul de adresare, precum și limbajul nonverbal și paraverbal.

Primul contact cu cartea este foarte important, de aceea trebuie încurajat și îndrumat în permanență, rol ce revine bibliotecarului. Este deosebit de important, ca elevul să înțeleagă ceea ce citește, apoi să fie în măsură analizeze, să deosebească ceea ce este bun, util, instructive și educativ de ceea ce este rău, inutil dăunător, ca în final să-și poată formula o opinie despre cartea citită.

Activitățile de promovare a lecturii sunt de natură interdisciplinară. Ele se pot organiza sub orice formă, în funcție de creativitatea și disponibilitatea celui care conduce centrul. Pot fi jocuri de rol, șezători literare, expoziții de cărți, diverse acțiuni desfășurate cu prilejul unor sărbători – marcarea festivă a Zilei internaționale a cărții pentru copii (2 aprilie), concursuri, prezentări power-point, înființarea unui colț intitulat ”Vitrina literară” unde se va face o prezentare fluentă și continuă a operelor literare pentru copii: povești, povestiri, legende, fabule, poezii, proverbe, ghicitori; fișe cu exerciții diverse pe baza textelor citite, imagini de colorat cu personaje îndrăgite, dicționare sau modele de fișe de lectură. În urma unor astfel de prezentări elevii vor ști să deosebească scriitorii, să le recunoască operele.

Un alt tip de activitate pentru promovarea lecturii ar putea fi acțiuni de genul ”Am citit, recomand colegului!” sau ”Mi-a plăcut, cred că v-ar plăcea și vouă!”, în care elevii vor povesti episoadele cele mai interesante din lecturile citite stărnindu-le și celorlalți interesul pentru o anumită operă.

De asemenea se mai pot realiza convorbiri literare, organizate sub forma unui dialog cu copiii, fie individual, fie în grupuri mici, fapt care îi angajează pe aceștia în împărtășirea spontană a impresiilor în comunicarea propriilor

gânduri, fiind implicați activ, atractiv sau în mod deconectant la viața socială a clasei.

Diafilmul, filmul, teatrul de păpuși, casetele audio și video folosesc ca mijloace concrete ce pot fi utilizate de dascăl în vizualizarea unor posibile lecturi suplimentare din programa școlară.

Se mai pot realiza acțiuni în parteneriat cu familia de tipul: ”Părinți și copii împreună”, ”Bunica deapănă amintiri”, dramatizări ale fabulelor în care personajele viețuitoare, prin comportamentul lor corespund actualelor nevoi de educație ale individului.

Lectura modifică comportamentele cititorilor, spiritul și gândirea critică le dezvoltă, iar aceștia sunt responsabili pentru faptele lor, participă direct la medierea conflictelor, se pot autodepăși, autoevalua, ajungând la dezvoltarea lor personală.

Fiecare lectură audiată sau citită mobilizează atât elevii, cât și pe părinții acestora, care trebuie să intervină cu explicații despre conținuturile mai greu perceptibile.

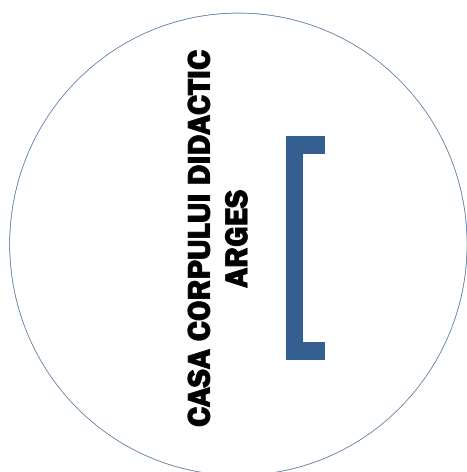
Atunci când copiii nu simt lectura ca pe o corvoadă, ci o caută ca pe o sursă de informare, de relaxare, de bucurie, putem spune că am îndeplinit cu adevărat mare parte din misiunea pe care o avem ca dascăli.

Cărțile- sunt poarta deschisă spre cunoaștere, profesorul cu cea mai multă răbdare, care așteaptă să fie citite și explorate.

Bibliografie:

Walt, H., ”Supremația lecturii”, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1997, p.83;
Nuță, Silvia, ”Metodica predării limbii și literaturii române în clasele primare”, vol. I și II, București, Editura ”Aramis”, 2000, p. 164, 221.

prof. înv. gimnazial Stanciu Emanuela, Liceul Tehnologic Topoloveni

METODE DE A STIMULA PLĂCEREA CITITULUI LA ELEVII DE CICLU PRIMAR

”A citi înseamnă a învăța. E o formă de experiență, sau mai bine zis, un multiplicator pentru experiențele noastre: căci, dacă ne-am mărgini la ceea ce putem trăi sau vedea în jurul nostru într-o viață de om, am fi foarte săraci.”
(Nicolae Manolescu)

Perioada în care trăim este caracterizată printr-o dinamică deosebită care se manifestă în toate domeniile, în plină restructurare și sincronizare a învățământului românesc cu cel european. Deși se vorbește tot mai des despre o „criză a lecturii”, aceasta nu este vizibilă doar la

nivel național, cu atingere directă asupra școlii românești, ci se regăsește la nivel mondial, ceea ce duce la o luptă susținută de a face elevii să citească.

Cea mai importantă amenințare la adresa lecturii este dezvoltarea mijloacelor audio-vizuale, a computerului, internetului și televiziunii, cea din urmă aplicând politici abile de adaptare a emisiunilor la gustul majorității telespectatorilor. Se observă cu ușurință că, deși întreaga populație este mai înclinată să-și petreacă o parte a timpului liber în compania audio-

vizualului, tinerii sunt totuși cei care petrec astfel cea mai mare parte a timpului liber și renunță la citit, lectură, în favoarea mijloacelor audio-vizuale, rețelelor de socializare, internetului.

În aceste condiții, odată cu creșterea dependenței de tehnologie și media digitală, încurajarea cititului tradițional, poate fi o provocare. Ținând cont de faptul că dezvoltarea abilității de a citi și a aprecia lectura este o componentă esențială a educației în ciclul primar, dascălii caută permanent metode creative și abordări educaționale pentru a stimula elevii să îndrăgească să citească.

Primul pas în încurajarea plăcerii de a citi este să asigurăm un mediu atrăgător și confortabil pentru lectură. Se pot folosi colțuri de lectură decorate cu culori vii, perne și covoare moi, pentru a crea un spațiu primitiv și relaxant. În plus, se pot organiza activități tematice de lectură, cum ar fi săptămâni ale cărților preferate sau petreceri în care elevii se pot costuma în personajele preferate din cărțile lor.

Elevii vor fi mai motivați să citească atunci când cărțile pe care le au la dispoziție sunt interesante și adecvate vârstei lor. Profesorii și bibliotecarii ar trebui să ofere o varietate de cărți și genuri, pentru a satisface gusturile diferite ale elevilor. De asemenea, este important să se țină cont de nivelul de citit al fiecăruia și să li se ofere cărți potrivite capacităților lor individuale. Alegerea cărților cu ilustrații bogate poate fi, de asemenea, o modalitate de a atrage pe cei mici în lumea lecturii.

O altă modalitate de a încuraja lectura este să o transformăm într-o experiență interactivă și plină de distracție. Se pot organiza activități de lectură în grup, în care elevii să discute despre cărțile pe care le-au citit și să-și împărtășească impresiile. De asemenea, se pot organiza cluburi de carte în cadrul școlii, unde elevii să poată

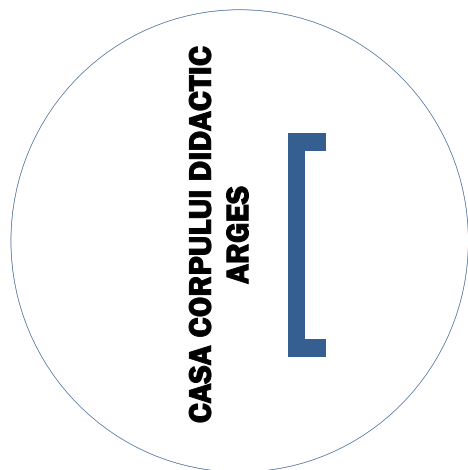
discuta despre cărțile preferate și să împrumute reciproc cărți. Concursurile de citit, jocurile cu întrebări despre cărți și dramatizările bazate pe cărți pot veni în sprijinul lecturii transformând cititul într-o activitate distractivă și educativă

Adulții din viața elevilor joacă un rol crucial în dezvoltarea obiceiului de a citi. Profesorii, părinții și bibliotecarii ar trebui să devină modele de lectură pentru copii, manifestându-și plăcerea de a citi și implicându-se activ în activități de lectură împreună cu elevii. O atmosferă în care cititul este încurajat și apreciat va inspira copiii să se implice mai mult în lectură.

Deși tehnologia digitală poate fi o sursă de distragere pentru citit, poate fi, de asemenea, folosită pentru a sprijini lectura. Platformele interactive pot fi folosite pentru a transforma lectura într-o experiență interactivă. De exemplu, există aplicații care conțin cărți digitale animate sau audiobook-uri, ceea ce poate fi atrăgător pentru elevi. Cu toate acestea, ar trebui să ne asigurăm că utilizarea tehnologiei pentru citit nu înlocuiește complet lectura cărților tradiționale.

În concluzie, există multe metode prin care putem încuraja elevii din ciclul primar să le placă să citească. Asigurarea unui mediu plăcut de lectură, alegerea cărților captivante și adecvate vârstei, promovarea lecturii ca o experiență interactivă, exemplul dat de adulți și utilizarea tehnologiei în sprijinul lecturii sunt câteva dintre strategiile eficiente pe care le putem adopta. Cultivarea plăcerii de a citi în rândul elevilor este un proces continuu și implică eforturi din partea cadrelor didactice, cât și a părinților. Prin implicarea activă și creativitatea în abordarea lecturii, putem contribui la formarea unor cititori pasionați și cu minte deschisă în ciclul primar și dincolo de el.

prof. inv. primar Șerban Irina, Școala Gimnazială Nr. 1 Poiana Lacului, Argeș

STRATEGII INOVATIVE DE EVALUARE ÎN CADRUL ORELOR DE LECTURĂ

Actualmente se constată extinderea evaluării de la verificarea și aprecierea rezultatelor la evaluarea procesului, a strategiei care a condus la obținerea anumitor rezultate, precum și o diversificare a tehnicilor de evaluare. În acest sens deschiderea evaluării spre competențe relaționale, spre disponibilitatea de integrare socială reușește să transforme elevul într-un partener autentic al profesorului în evaluare, iar prin autoevaluare și interevaluare accentua-rea rezultatelor pozitive și nesancționarea în permanență a celor negative se asigură o calitate sporită predării și se stimulează învățarea.

Lectura ca activitate intelectuală între activitățile , procesele și necesitățile de învățare școlară autentică , ocupă locul central , de aceea competența de lectură a fost considerată mereu a o condiție a reușitei elevului și un mijloc de acces la cunoaștere în general. Prin urmare competența de lectură trebuie urmărită în formarea și evaluarea pedagogică ca una dintre finalitățile de bază ale educației literare și lingvistice în special.

Orele de lectură prevăzute în programa școlară în cadrul ariei curriculare Limbă și comunicare nu se mai bucură însă de un mare interes din partea elevilor așa cum se întâmpla cu multe generații în urmă. În acest sens cadrele didactice trebuie să folosească strategii inovative, moderne pentru a stimula lectura suplimentară în rândul elevilor.

Stimularea interesului pentru lectură se poate realiza cu mai multă ușurință dacă activitățile desfășurate în acest sens depășesc spațiul sălii de clasă sau al camerei copilului, bibliotecile, muzeele satului sau unele case memoriale fiind mediile cele mai potrivite ce oferă posibilitatea familiarizării cu ambientul ce păstrează

atmosfera de lucru și parfumul celor care au așternut pe hârtie creațiile lor.

Cu ocazia activităților literare vor fi invitați și părinții elevilor ; cu acest prilej se va demonstra părinților ce valoare au cărțile citite de copiii lor. Se pot folosi, tot pentru stimularea interesului pentru lectură, și jocurile literare în diferite forme: jocuri de rol, jocuri de stimulare, jocuri de povestire prin desen, jocuri de creație, jocuri de competiție pentru memorare și recitare ale unor versuri sau replici și descrieri din diferite locuri.

Introducerea elementului de concurs în activitățile de lectură stârnește dorința elevilor de a câștiga întrecerea, determinându-i să citească cât mai mult.

Activitățile la biblioteca școlii contribuie la dezvoltarea interesului pentru lectură, dintre care amintim:

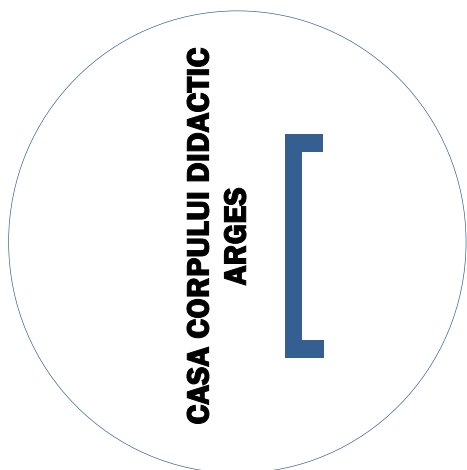
- prezentarea sălii și a modului de aranjare a cărților în rafturi, pe tematici sau pe scriitori în ordine alfabetică ;
- înscrierea la o bibliotecă;
- explicarea modului de comportare a unui cititor într-o bibliotecă;
- cunoașterea alcătuirii unei cărți (copertă, titlu, autor, pagini, numerotarea, etc.);
- cunoașterea datelor de bază despre cartea pe care dorește să o împrumute;
- participarea la activitățile desfășurate la bibliotecă.

Prin intermediul unor strategii precum **Șorțul povestitorului**, **Procesul literar**, **Micii actori** îmi propun să ajung la sufletul copiilor, transformându-i în cititori activi și motivați, oferindu-le acele mijloace și instrumente prin care ei vor descoperi că lectura este, în

fond, o călătorie spre propriul suflet. În calitate de mentori spirituali este necesar să-i convingem pe elevi că nici computerul, nici televizorul nu vor duce la dispariția cărții, că lectura va continua să joace un rol important în viața oamenilor, că accelerarea progresului va fi mereu însoțită de remedierea compensatoare a unui spațiu liber pentru închipuire, visare și căutare de sens.

1. **Potolea, Dan și Păun Emil, (coord)**, Pedagogie. Fundamentări teoretice și demersuri aplicative, Editura Polirom, Iași, 2002
2. **Teodosiu, O., Coman, C.**, (2005) Manifestarea creativității în activitățile practice și artistico- plastice
3. **Revista invatamant primar**, nr.2-3/2004, Editura Miniped • Revista invatamant primar, nr.2-3/2001, Editura Discipol

prof. Ștefan Cătălina, Liceul Tehnologic ”I.C.Petrescu” Stâlpeni, Argeș

CARTEA – IZVOR NESECAT DE INFORMATIVE SI SATISFACTII PENTRU ORICE VARSTA

Nevoile umane din primele clipe ale vieții sunt hrana, căldura, protecția, afecțiunea, lumina. Vorbele blande ale mamei deschid căi nevazute ale comunicării, care îmbracă forma ganguriturii stângaci al bebelușului. Urmează primii pași prin casa, primii pași în viața de școlar. De la acest prag se intră în fascinanta lume a cartilor. Ele vor deveni mijloace de joacă prin activitatea de colorat, vor fi rasfoite pentru frumusețea imaginilor despre lucruri minunate. Din ele vor fi citite copiii poezii, povești, basme. Copilul va îndrăgi cartile pentru că-și vor rezolva curiozități și-și vor amuza, îl vor capta cu faptele expuse. Crescând, va avea mai multe întrebări, va căuta răspunsuri, interesul cunoașterii și imaginația vor înregistra ritmuri galopante. Va observa că părinții au tot felul de preocupări importante, iar el trebuie să învețe să se descurce și singur, pentru a pătrunde în captivanta lume a cartilor: “Libertatea de a citi, de a primi o educație, de a avea acces la alte culturi îndepărtate și noi descoperiri este un drept fundamental”. (Irina Bokova).

Relația omului cu cartea are o istorie îndelungată. Lectura a fost, este și va rămâne o activitate de îmbelsugare cognitive și spiritual specifică cititorului, care va aprecia pe deplin un text literar când va renunța pentru o clipă la prejudecățile sale culturale, la diversele

probleme subiective în favoarea explorării lumii interioare a celui care scrie sau a celui despre care se scrie. Lectura nefiind un act gratuit, produce îmbogățirea sinelui cu o nouă cunoaștere, cu o modalitate nouă de receptare a lumii interioare și exterioare. Cititul este o hrană care se metamorfozează și scoate din tine tot ceea ce te reprezintă. Un lucru important este și calitatea cartilor de a nu face zgomot, în schimb, îndemnându-le cu tainici cântec de sirena, să le rasfoiești, să le redeschizi, produc seisme culturale și științifice, dând naștere unor neașteptate vibrații spirituale. Fără îndoială, cartile rămân personajele principale ale universului nostru cultural, continuând să modeleze mentalități și să-și manifeste eficiența, contribuind la îndestularea culturală a umanității.

Având permanent ca obiectiv dezvoltarea fizică și psihică a copilului, pe care nu trebuie să-l considerăm un simplu “sac” de cunoaștere, ci un factor activ și creator în procesul propriu de învățare și formare, educatorul și părintele trebuie să știe că “tot ce e mai frumos este, mai presus de orice, rezultatul unui calcul exact” (Charles Baudelaire). Este o realitate astăzi că mijloacele de comunicare în masă pot exercita o mare influență negativă, pot ajuta la o involuție a principiilor, a normelor de viață, în general de viață, în general a civilizației, pot

frana procesul intelectual și cultural al omului sau a unei societăți. Pentru realizarea justă a organizării și îndrumării lecturii elevilor se impune o colaborare strânsă între școală și familie. Este necesar să se ia în discuție problema lecturii elevilor și să se scoată în evidență imensul ei rol în formarea personalității copilului, să se dea îndrumări despre ce și cum trebuie să citească copiii, spre a-i ajuta să înțeleagă ceea ce citesc și să dezvolte interesul pentru lectură.

Lectura cărților este un proces complex, care se însușește treptat, într-o perioadă de timp relativ îndelungată, începând cu primele săptămâni ale perioadei de școlarizare, când se învață literele alfabetului și continuând apoi cu exersarea deprinderilor de a citi corect, conștient și expresiv. Privit în sine, actul lecturii este o operație psiho-fiziologică, care constă în transpoziția simultană a unor semne din registrul vizual, imprimare într-o pagină, în semnificații mintale. Se consideră adevărată deprinderea de a citi, când transpoziția se realizează în tăcere.

În clasa I elevul va deslăși taina cititului, cheia cu care va pătrunde pe tărâmul cunoașterii. O frumoasă lecție din abecedar este cea cu titlul ”O casă a cărților”, a cărei valoare se poate completa cu o vizită la o librărie, unde copiilor li se explică lucruri interesante. Multitudinea și varietatea cărților frumoase colorate îi transpun într-o fermecătoare lume și le stimulează interesul cu care să revină în acest lor miracol însoțit de părinți sau singuri, pentru a cumpăra sau pentru a afla noutăți despre ultimele apariții editoriale.

După învățarea alfabetului și dobândirea deprinderilor de citit, am insistat pe importanța lecturii suplimentare în preocupările școlarului.

Le-am explicat elevilor despre rolul lecturii și al cărților, care îi sensibilizează, le dezvoltă imaginația, gândirea, gustul esthetic, vocabularul.

Cartile oferă modele de conduită, le dezvoltă simțul critic, îi informează, le îmbogățesc cultura. Din cărți vor citi legendă și povești istorice, poezii despre plante, animale și faptele oamenilor, vor afla lucruri minunate despre personalitățile marcante ale popoului nostru, univers, planetă, alte popoare, despre tradiții, obiceiuri, sărbători, grădinarit, descoperirile ei, îți dau o mai largă vedere, te interesează cu vorbe și îți dau ajutor dacă vrei. Unde să mai găsești atâtea foloase, o fire mai laudabilă, o veselie mai neschimbătoare atât de tăcută?

Dacă sunt discutate cum se cuvine, cărțile vorbesc despre viața celorlalți oameni și despre noi înșine.

Citindu-le observăm cum ne slefuiesc mintea cu vorbe înțelepte, cum ne modelează sufletul cu sentimente prețioase. Altfel spus, volumele tipărite sunt poticniri în

calea destinului nostru muritor sau, potrivit lui Sadoveanu, numai în preajma cărților ”crește lumina cea fără de amurg a unei umanități în care muritorii imblânziți vor birui tristetea trecerii prin viață”.

”Lectura nu devine plăcere decât dacă intră în joc creativitatea, decât dacă textul ne oferă șansa de a ne pune aptitudinile la încercare” (Wolfgang Iser). Ea implică dialogul cu textul, în care elevii fac predicții, își pun întrebări și încearcă să răspundă la ele, parafrazează, își imaginează, fac deducții, integrează noile elemente în cadrul schemelor proprii despre lume și viață, despre cunoaștere, citesc și recitesc textul, fac pauze de gândire. La explorarea textului literar elevilor trebuie să li se permită să speculeze, să creeze, să afirme diferite lucruri. Când elevii înțeleg că acest comportament este acceptabil, ca ei își pot împărtăși convingerile în legătură cu mesajul textului, se angajează mai activ în analiză critică. Frumusețea textului literar autentic, fie că este narativ sau descriptiv trebuie să speculeze trăirile adevărate ale copilului. Atitudinea elevilor față de mesajul artistic trebuie să fie deschisă, comprehensivă, exploratoare, iar receptarea trebuie să se sprijine pe angajarea acestui spațiu de libertate bazat pe interpretări personale, creatoare.

Lucrul cu cartea este de neînlocuit pe parcursul școlarizării. Este necesar să-l apropiem de copil, în mod conștient de universalitatea cărții. El trebuie să simtă bucuria lecturii, fiecare carte fiind ”o călătorie prin suflete, gânduri și frumuseți” (Mihail Sadoveanu).

Elevul trebuie să citească: textele din manual, lecturi suplimentare.

Pentru a-i familiariza pe elevi cu instrumentele ale muncii cu cartea, trebuie apelat la o metodă ce urmează calea parcursă de cititorul cu experiență atunci când citește. Această metodă este lectura explicativă. Ea este o îmbinare a lecturii (a cititului) cu explicațiile necesare împreună ducând la înțelegerea mesajului textului. Etapele sau componentele lecturii explicative prin care se face receptarea mesajului textului sunt următoarele: citirea integrală a textului, citirea pe fragmente și analiză acestora, întocmirea planului de idei a textului, conversația generalizatoare, reproducerea textului pe baza planului, citirea de încheiere.

Din clasa a II-a, îndrumăm elevii să împrumute cărți de la biblioteca școlii și să orășul, locuri pe care le-am vizitat cu mare interes. La avizierul clasei, încă de la începutul anului școlar, s-a afișat lista cu lecturile suplimentare recomandate. Periodic, elevii care au parcurs lectura unei cărți, au prezentat în fața colegilor pe scurt conținutul cărții. Unii elevi au adresat întrebări pe marginea celor expuse, iar învățătorul a făcut aprecierile

cunvenite, consemnând datele despre cititor într-un caiet de evidenta destinat acestui aspect.

Lectura în afara clasei are ca scop să dezvolte gustul elevilor pentru citi, să le stimuleze interesul pentru carte, să le satisfacă dorința de a cunoaște viața, oamenii și faptele lor. Contribuie într-o măsură însemnată la îmbogățirea cunoștințelor elevilor, la formarea unui vocabular activ, bogat și colorat, la dezvoltarea dragostei de patie, la educarea sentimentelor estetice.

În clasa a III-a, în vederea popularizării școlărilor harnici am conceput împreună cu elevii "Calendarul cititorilor". Fiecare elev avea o pagină personală care cuprindea datele de naștere, un desen reprezentativ al lunii sau anotimpului în care s-a născut. Sub desen, apăreau insiruite și înregistrate cronologic cartile, basmele, povestile sau poeziile citite. Nimic nu se trecea în calendar fără dovada vie a prezentării lecturii în fața clasei: La sfârșitul anului școlar au fost evidențiați și premiați cititorii din top.

Un rol deosebit în stimularea curiozității și interesului pentru lectură al elevilor îl poate avea înființarea bibliotecii clasei, care se îmbogățește prin cartile aduse de elevi. Rolul de bibliotecar poate fi îndeplinit, pe rând, de elevii care au obținut rezultate foarte bune la învățatură. Am considerat că elevii pot să alcatuiască singuri fișele de autor. Pentru aceasta am întocmit în clasă împreună cu ei fișa pentru poetul Mihai Eminescu în care am trecut date biografice și aspect din opera lui. Le-am cerut să întocmească fișe pentru scriitorii Emil GaLEANU și George TOPIRCEANU și să le pună în plicuri pe care să scrie numele autorului. Au căutat date despre acești autori, iar unii au xeroxat chiar portretul scriitorului și l-au lipit pe plic. Cei care nu au avut suficiente date au colaborat cu colegii astfel că au reușit să-și facă fișa. Noutățile le-au făcut după următorul plan pe care l-am dat: Denumirea lecturii (poeziei, basmului, povestirii), Autorul, Conținutul (pe scurt), Personajele, Expresii deosebite, Citate.

Cunoștințele elevilor din clasa a IV-a, puterea lor de înțelegere mi-au permis altfel de precizări și exigențe, cum ar fi atenționarea privind înțelegerea ideilor dintr-un text, care implica:

- Concentrarea atenției pentru a citi corect și a sesiza exact înțelesul enunțurilor;
- Întărirea voinței, pentru a nu ceda obosealii;
- Interes deosebit pentru descoperirea unor lucruri necunoscute anterior.

Toate acestea reprezintă condiții obligatorii pentru ca înțelegerea unui text să fie deplină, dar nu sunt singurele. Totodată, pentru înțelegerea textului este nevoie ca cititorul să aibă o serie de cunoștințe anterioare,

să se le amintească imediat și să le raporteze la ceea ce citește.

Un cititor interesat să pătrundă sensul fiecărui cuvânt, al fiecărei fraze, nu trece mai departe când sa peste pasaje pe care nu le-a înțeles. El caută în dicționare, enciclopedii, sau consultă pe alții în legătură cu sensul cuvintelor necunoscute, și numai după ce le-a înțeles, merge să departe. În timpul lecturii cititorul gândește cu cele asimilate acum, descoperă ceea ce este comun și ceea ce este propriu numai textului nou, sintetizează ceea ce citește, judecă valoarea lucrării parcurse, calitățile ei, apreciază în ce măsură i-a plăcut, l-a emoționat sau nu i-a plăcut, l-a indispuș, plictisit, revoltat.

Este foarte important ca elevul să constientizeze faptul că în lectură nu viteza contează, ci înțelegerea justă și deplină a textului, memorarea fidelă a elementelor esențiale, capacitatea de reproducere a lor ori de câte ori este nevoie. Când cititorul caută să pătrundă înțelesul fiecărui cuvânt, al fiecărei fraze, să descopere profunzimea ideilor și frumusețea stilului, el face o lectură activă. Cel care "aleargă" cu ochii pentru a parcurge cât mai multe texte, fără să pătrundă sensul și valoarea lor, întreprinde o lectură superficială. Scriitorul francez Jules Payot combate cu înverșunare acest fel de lectură: "la multi copii se dezvoltă o manie stranie: devorarea cartilor. Niciodată nu se opresc pentru a înțelege, niciodată nu se întreabă dacă este adevărat ceea ce citesc. Ei gonesc în lectură ca maniacii vitezei pe o șosea, cititorii pasivi (cei ce recunosc semnele, dar și sensul cuvintelor) înghit paginile cum înghit automobilistii kilometric". Cititorii grabiți n-au timp să guste frumusețea unei povestiri, să-și imagineze minunate locuri din tinuturi îndepărtate, să lase fantezia să zboare, refacând în mintea lor amintirile fermecătoare, momentele palpitate, să trăiască împreună cu eroii povestirilor, bucuria sau tristetea, dezamăgirea sau speranța.

Atunci când o carte ne-a plăcut sau ne-a interesat mult, o putem recita după o vreme. Este suficient să ni se amintească doar câteva din datele mai importante, pentru ca memoria noastră să reactualizeze impresiile legate de prima lectură. Funcția de a ajuta memoria să îndeplinească notele de lectură. Am încercat să-i deprind pe elevii din modul de a-și alcatui caietele de lectură (clasele II-IV).

Un impact pozitiv l-au constituit participările elevilor la concursurile de creație literară, unde și-au valorificat potențialul creativ, au devenit încrezători în forțele proprii, și-au sporit considerabilă față de carte și implicațiile valoroase ale acesteia în dezvoltarea personalității lor. Exemplific printr-un acrostih pe tema "cartea":

Cer senin fara nori,
Aer proaspat cu balsm de flori,
Rau cristalin cu murmur spumegat,
Te-am descoperit si indragit,
Esti comoara de dorit
Aici, acum si-n orice veac!

O potrivita ocazie pentru elogierea aceste neasimuite comori va fi ziua de 23 aprilie, cand vom sarbatori si noi Ziua Internationala a Cartii. Vor fi invitati parintii si ne vom desfasura activitatea artistic intr-o librerie din oras. Sarguinta micilor recitatori va fi recompensata cu frumoase carti, adecvate varstei, cumparate ca dar din partea celor dragi.

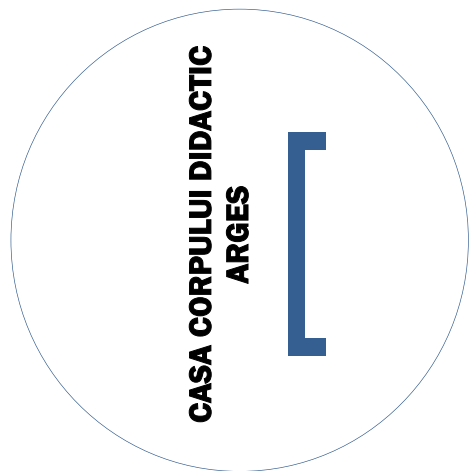
Aparitia cartilor, bibliotecilor si librariilor electronice aduce astazi omenirea in fata unei dileme: ce va aduce viitorul, cine va invinge? Oare hartia, ca suport, va deveni o amintire, aidoma pergamentului sau a altor material? Oricare ar fi raspunsul la aceasta intrebare, adica indiferent de suportul cartilor, putem spune impreuna cu Mirosn Costin ca “nu este alta, si mai

frumoasa si mai de folos in toata vaita oimului, decat cititul cartilor”.

Cartea reprezinta cel mai complet deposit al inteligentei omenesti, inmagazinand in filele ei cunostinte, sensibilitate, fapte pe care le pastreaza intact un timp nedefinit. Uitate intre file de sute de ani, par moarte, dar noi le putem invia dezvaluind o lume nebanuita. O carte o citesti cand vrei, cum vrei si ori de cate ori vrei. Acest prieten tacut iti ofera ori de cate ori ai nevoie acelasi raspuns fidel la fiecare intrebare si-l repeat cu nesfarsita rabdare pana ce l-ai inteles. Cartea este atat de intelegatoare incat atunci cand n-ai inteles-o nu se supara, nu jigneste, te asteapta sa revii. Cartea este invatatorul care conduce la bine, te face sa te bucuri, sa razi sis a plangi. O carte te trimite la alte carti si toate impreuna formeaza baza tainica a culturii noastre. Toate celelalte mijloace de raspandire a cunostintelor raman subordonate cartii si sub ordonate vor raman4e oricat de mult se vor inmulti si perfectionate procedeele tehnice.

Cartea “ne face sa traim in afara de minciuna, nedreptate si prejudecati” (Mihail Sadoveanu).

bibliotecar Tatu Ana-Maria, Scoala Gimnaziala “Ion Minulescu” Pitesti

COPILUL ȘI LECTURA – CEA MAI FRUMOASĂ ÎNTÂLNIRE

Lectura este o formă a fericirii.

Ultima la care vom renunța.” – Fernando Savater

Pornind de la acest citat motivațional și profund, ne dăm seama că lectura joacă un rol extrem de important în viața fiecărei persoane, indiferent de vârstă. Te ajută în momentele de cumpănă ale vieții, îți este alături ori de câte ori ai nevoie, îți răspunde la întrebările pe care ți le pui și simți că ai un prieten pe viață. Din cuvintele unei cărți poate răsări oricând o frază, un gând, care poate să-ți schimbe starea de spirit și modul de a gândi.

Cuvântul „lectură” l-aș caracteriza ca fiind un instrument care poate forma viziunea despre oameni, dar și modul de gândire al acestora. Acesta ar trebui să fie primul „instrument” de joacă al copiilor. Cărțile îi ajută să înțeleagă oamenii din jurul lor, îi ajută să călătorească în locurile cele mai minunate din lume și la care ei ar putea visa vreodată. Aceștia trebuie să descopere încă de la vârste fragede plăcerea cititului.

Atât părinții, cât și profesorii joacă un rol foarte important în a-i face pe copii să îndrăgească cărțile. Motivul principal pentru care elevii nu simt atracția față de lectură ar putea fi faptul că ei nu-și văd părinții citind. Dacă în familie s-ar vorbi mai des despre importanța cititului în viața fiecăruia, s-ar crea o armonie și o creștere mult mai frumoasă a copilului, care va ajunge adolescent și va ști să depășească cu ușurință momentele dificile care intervin de-a lungul vieții.

Lectura reprezintă o porțiță de scăpare din lumea cotidiană. În cărți, totul este posibil, totul are un început și orice pagină ascunde în ea speranțe și visuri. În fiecare pagină, în fiecare rând găsim un medicament, un leac pentru suflet. Lectura îți induce o stare de transă, de extaz, îți dă curajul de a merge mai departe. Ea este un factor foarte important în viața fiecărui om, copil sau adult. Citind, trăiești diverse stări: agonie, extaz, bucurie, tristețe. Este un loc de refugiu al fiecărui cititor.

Elevii sunt îndrumați să descopere cititul cât mai mult. Cu cât citești mai mult, cu atât te cultivi și devii o persoană greu de manipulat.

Lectura este cea mai importantă etapă în formarea unui om. Încă din copilărie, lectura transformă creierul uman, îl îmbogățește. Citind, dai viață personajelor, creezi o lume fantastică în care, uneori te introduci și tu ca cititor.

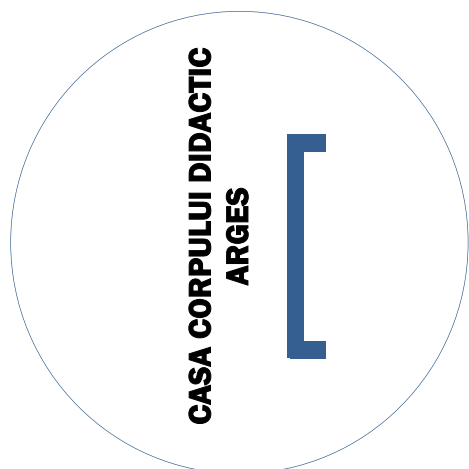
Elevii trebuie să se familiarizeze cu bibliotecile școlare, să-și facă noi prieteni printre cărți, doar așa ar putea descoperi magia care se ascunde în spatele acestora. Biblioteca este ca o artă a cunoașterii continue. Beneficiile sunt multiple: motivarea, atât pentru adulți, dar mai ales pentru copii către o lume armonioasă, dezvoltarea personalității, încrederea în sine, curajul de a porni la drum prin viață.

Într-o lume în care tehnologia domină din ce în ce mai mult, ceea ce nu este neapărat un lucru rău, mai ales pentru cei care nu se pot deplasa într-o bibliotecă și găsesc soluția unei biblioteci on-line, trebuie să le oferim tinerilor oportunitatea de a descoperi arta cititului.

Să dăruim cărți copiilor. Aceștia apreciază încă de la vârste fragede aceste daruri, dar cu timpul, din păcate, se pierde acest obicei. Copiii cresc și nu mai sunt atrași atât de mult de lectură și de aceea îi putem motiva explicându-le că cititul este totuși la modă.

Citind, cu siguranță lumea ar fi mai bună, ar exista mai multă iubire și înțelegere și mai puțini oameni nefericiți. Un copil care citește va fi un adult care gândește. – Sasha Salmina

*prof. Tițescu Elena
bibliotecar Dobre Elena
Școala Gimnazială „Basarab I”, Curtea de Argeș*

LECTURA- SURSĂ DE CUNOAȘTERE ȘI RELAXARE PENTRU ELEVII DIN CICLUL PRIMAR

Lectura este o activitate fundamentală în dezvoltarea și educația fiecărui elev, iar în special pentru cei din clasele primare, ea poate reprezenta o sursă esențială de cunoaștere și relaxare. Lectura pentru elevii din clasele primare poate influența în mod pozitiv dezvoltarea lor cognitivă, emoțională și socială.

Prin lectură, elevii își îmbunătățesc vocabularul, gramatica și înțelegerea limbii materne sau a altor limbi străine. Această dezvoltare a abilităților lingvistice este crucială în perioada de formare a copiilor.

Lecturarea de povești și cărți pentru copii stimulează imaginația și creativitatea. Copiii sunt transportați în lumi fantastice și întâlnesc personaje interesante, ceea ce îi ajută să-și dezvolte capacitatea de a visa și de a crea.

Lectura necesită concentrare și atenție, ceea ce ajută la dezvoltarea abilităților cognitive ale copiilor. În timp ce urmăresc o poveste sau încearcă să înțeleagă un text, aceștia învață să-și controleze atenția și să se focalizeze pe detalii.

Lectura despre experiențele altor personaje sau culturi îi ajută pe elevi să dezvolte empatie și înțelegere pentru alții. Prin identificarea cu personajele din cărți, copiii învață să vadă lumea din perspective diferite și să-și dezvolte abilitățile sociale.

Lectura poate fi o modalitate excelentă de a reduce stresul și de a oferi relaxare. Într-o lume plină de activități și stimuli, o carte poate fi o oază de liniște și calm pentru copii.

Școlile ar trebui să ofere spații confortabile și atrăgătoare pentru lectură, cu biblioteci bine întreținute și colțuri de lectură plăcute.

Concursuri de lectură, săptămâni tematice și întâlniri cu autori sunt doar câteva exemple de activități care pot stimula interesul și pasiunea pentru lectură în rândul elevilor.

Părinții și comunitatea ar trebui să fie parteneri în promovarea lecturii. Prin organizarea de cluburi de lectură și evenimente în comunitate, se poate crea un mediu favorabil pentru dezvoltarea abilităților de lectură ale copiilor.

Lectura reprezintă nu doar o sursă de cunoaștere, ci și un mijloc de relaxare și distracție pentru elevii din clasele primare. Prin promovarea lecturii în școli și în comunitate, putem contribui la dezvoltarea integrală a copiilor și la formarea lor ca cititori pasionați și înțelegători ai lumii din jurul lor.

Câteva exemple de activități în care elevii de clase primare pot fi antrenați în citirea și înțelegerea cărții "Pinocchio".

Elevii pot fi împărțiți în grupuri mici și li se poate cere să cerceteze și să descrie personajele principale din carte, inclusiv Pinocchio, Geppetto și Zâna cu părul albastru. Ei ar trebui să noteze trăsăturile de caracter, motivațiile și rolurile fiecărui personaj în poveste.

După ce au înțeles mai bine caracteristicile personajelor, elevii pot fi încurajați să creeze portrete ale lor folosind desene, colaje sau chiar sculpturi simple din lut.

După ce citesc capitolele relevante din "Pinocchio", elevii pot să scrie recenzii ale cărții, exprimându-și părerile despre poveste, personaje și mesaje. Această activitate îi va ajuta să-și dezvolte abilitățile de analiză și evaluare a literaturii.

Elevii pot fi încurajați să creeze și să interpreteze dialoguri între personajele cărții "Pinocchio". Această activitate îi va ajuta să-și îmbunătățească abilitățile de exprimare orală și de înțelegere a relațiilor dintre personaje.

Elevii pot fi provocați să identifice și să rezolve problemele și conflictele întâlnite de personajele din

"Pinocchio". Această activitate îi va încuraja să gândească critic și să-și folosească imaginația pentru a găsi soluții creative.

După ce au citit o parte din carte, elevii pot să colaboreze pentru a crea și a prezenta un spectacol de teatru de păpuși bazat pe povestea "Pinocchio". Această activitate va încuraja colaborarea, creativitatea și încrederea în sine.

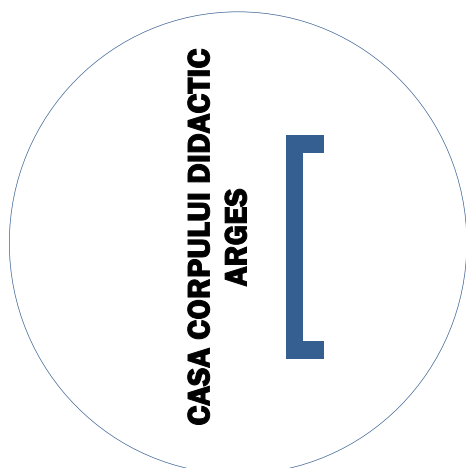
Elevii pot fi încurajați să scrie continuări ale poveștii "Pinocchio" sau să creeze variante alternative ale unor evenimente cheie din carte. Această activitate îi va stimula să-și folosească imaginația și să-și dezvolte abilitățile de scriere creativă.

Aceste activități pot fi adaptate în funcție de nivelul de vârstă și de abilitățile specifice ale elevilor din clasele primare .

Bibliografie:

- BOUCHOT, Henri. Le livre. L'illustration - la reliure. Étude historique sommaire. Paris : Edition Maison Quantin, [1886]. 320 p. : fig., il. II 5.617
- GAGEA, Adriana ; POPESCU, Virgil. Contribuții la Istoria Culturii Românești. Cartea și biblioteca: Bibliografie Dan Simionescu. București : s.n., 1990. 48 p. III 29.779
- SELEJAN, Ana. Carte rară și prețioasă : Catalog. Vol 2 : Sec. XVIII. Sibiu : Biblioteca "Astra", 1992. 242 p. II 65.339(2)

prof. Maria Claudia Tomescu, Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Pitești

CARTEA- COMOARA SUFLETULUI NOSTRU

***"Fiecare carte pare că închide în ea un suflet. Și, cum o atingi cu ochii și cu mintea, sufletul ți se deschide ca un prieten bun."* (Maxim Gorki)**

Cartea este în viața noastră un element central al creării unui psihic sănătos a unei culturi generale, este sprijinul în cazul unei decăderi nervoase, este uneori ceva mai mult decât un profesor deoarece cu ajutorul ei putem să descoperim lucruri noi.

O carte te trimite la alte cărți și toate împreună formează baza trainică a culturii noastre. Toate celelalte mijloace de răspândire a cunoștințelor rămân subordonate cărții și subordonate vor rămâne oricât de mult se vor înmulți și perfecționa procedeele lor tehnice. Ea ne face să fim mai buni, ne ajută să trecem mai ușor peste greutățile vieții, într-un cuvânt ne întărește.

Cartea este un mod de comunicare și reprezintă o ordonare a cuvintelor la formele lor cele mai expresive. A scrie este o artă deoarece trebuie să ai dar pentru a putea să realizezi ceva de calitate. Trebuie să știi să

împletuești să aranjezi cuvintele în așa fel încât cititorul să fie atras de ceea ce citește, și să aibă posibilitatea să învețe ceva din conținutul lecturii. Sentimentele pot fi exprimate prin cuvinte dar nu oricare dintre ele ci doar acelea ce provin din inimă și care sunt una și una cu ceea ce simte autorul.

Nu se poate realiza un fel de tablă a lui Pitagora care să ne învețe să potrivim cuvintele, să scriem. Scrisul se învață din practică din citirea operelor de mare valoare ale înaintașilor noștri.

Preocuparea exprimării în acest mod este realizată încă din cele mai vechi timpuri sub mai multe forme în funcție de perioada pe care o traversau. La început se scria pe pereții peșterilor, pe tăblițe de lut, de lemn, fildeș, bronz, pe papirus.

Cartea este un sprijin. Ea ne ajută să înțelegem și să pătrundem în tainele lumii, a universului. În filele ei putem descoperi sfaturi, putem culege înțelepciune, ne putem adăposti de gurile rele.

O carte bună este o mângâiere deoarece ne alină, ne atrage cu ajutorul subiectelor ei și ne face să uităm de viața cotidiană.

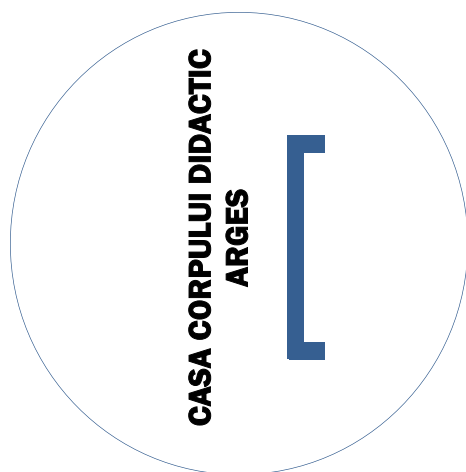
Cartea mai este un îndemn pentru că citind o carte este un îndemn de a citi altele, astfel reușim să găsim răspunsuri la întrebările noastre. Cartea ne face să trăim înafară de minciună, nedreptate și prejudecați (M. Sadoveanu). Aceste vorbe ale unui mare scriitor al țării noastre ne atrage atenția asupra unei mari calități a cărții adică puterea de influențare puterea de a ne transpune într-o altă lume, o lume a fantasticului. Toți acei care au acces la o bibliotecă vor fi cu mult mai puternic

sufletește, psihic. Aceștia sunt cei care vor putea înfrunta mai ușor viața cei care vor avea un vocabular adecvat. Cărțile sunt cele care scot la iveală din noi ce e mai bun. Ele pot să descopere adevărați genii care pot ajuta la îndreptarea viitorului unei țări întregi.

Ea este o grupare a cuvintelor fiind rostite fiecare cu altă inimă deci cartea înfățișează inima în diferite posturi. O carte este o provocare pentru fiecare dintre noi.

Nu trebuie decât să profităm de această imensă comoară, să învățăm să o prețuim. ...

*prof. Tomoiu Maria Ramona, Colegiul Național Dinicu Golescu, Argeș
secretar șef Gava Claudia Alina, Colegiul Național Dinicu Golescu, Argeș*

METODE ȘI TEHNICI PENTRU DEZVOLTAREA GÂNDIRII CREATIVE

Creativitatea își are originea în cuvântul latin “creare”. Acesta semnifică a zămisli, a crea, a naște. Creativitatea reprezintă cel mai înalt nivel al comportamentului omenesc, capabil să își antreneze toate celelalte nivele de atitudine, toate însușirile psihice ale omului.

Creativitatea se caracterizează prin noutate, valoare, armonie. Creativitatea înseamnă îndrăzneală, tot ceea ce este nou este incert. Prescolarul trebuie să dispună de libertate interioară, de acel sentiment de siguranță, provenite din lumea sa înconjurătoare cele mai importante valori umane, sociale și educaționale.

Creativitatea înseamnă posibilitatea de comunicare. Curiozitatea și setea de cunoaștere îi face receptivi față de lumea exterioară. Libertatea interioară face posibilă folosirea cunoștințelor acumulate de către lumea trăirilor noastre subiective.

Preșcolarul care își manifestă permanent mirarea și surpriza, încercând să surprindă ineditul lumii, neinfluențat este considerat prototipul creativității.

Copilul este prin natura sa creativ datorită curiozității, a nevoii de a cunoaște tot ceea ce se petrece în jurul său.

Lipsa de creativitate se datorează unei insuficiente înțelegeri a fenomenelor, lipsei sentimentului de libertate interioară sau lipsei de stabilitate a condițiilor externe.

În perioada preșcolară imaginația se exprimă viu prin tot ceea ce face copilul la grădiniță la toate activitățile.

Preșcolarul semnifică vârsta la care este necesară stimularea potențialului creativ al prescolarului, neevidențiat sau neexprimat prin cunoașterea și stimularea aptitudinilor, prin mobilizarea resurselor latente prin susținerea manifestațiilor printr-o motivație intrinsecă.

Activitatea didactică trebuie înțeleasă precum un act de creație nu precum un șir de operații șablon, derutină.

Cadrul didactic trebuie să dispună de capacitatea de înțelegere a copiilor, să trăiască împreună sentimente puternice, să creeze situații care să îmbogățească mintea

copilului cu anumite reprezentări și obișnuințe, să-și transforme ocupația într-o frumoasă minune.

Creativitatea, spre deosebire de inteligență, este la copil un fenomen universal. Nu există copil care să nu deseneze, să nu fabuleze. Creativitatea prescolarilor trebuie doar șlefuită.

Prin creativitate înțelegem desenul, pictura, modelajul, muzica, dansul, diferitele jocuri în aer liber sau acasă, la grădiniță sau la școală. Acestea toate au darul de a-i ajuta pe cei mici să-și exprime emoțiile, gândurile și sentimentele.

Strategia didactică este în mare parte responsabilă de stimularea potențialului creativ al copilului preșcolar. În acest sens, strategia didactică va viza stimularea curiozității și a trebuinței de cunoaștere a copiilor, declanșarea motivației pozitive și afective, asigurarea unui climat educațional amenajat pe centred activitate, jocul și metode pedagogice active și valorificarea activităților opționale, care pot fi alternative eficiente celorlalte modalități privitoare la stimularea creativității copilului de vârsta preșcolară.

Un cadru didactic poate să încurajeze și să stimuleze creativitatea copiilor astfel:

- prin crearea unui mediu adecvat preșcolarului, în care jocul să se desfășoare fără restrângeri;
- prin libertate de exprimare (libertatea nu trebuie să fie îngrădită);
- prin diverse ateliere de creație;
- prin adaptarea ideilor copilului, încât să se potrivească cu cerințele educatorului);
- încurajând procesul de creație, indiferent de rezultat.

Educatorea trebuie să dispună de capacitatea de înțelegere a copiilor, să trăiască împreună sentimente puternice, să creeze situații care să îmbogățească mintea copilului cu anumite reprezentări și obișnuințe, să-și transforme ocupația într-o frumoasă minune.

La grădiniță, creativitatea copilului poate fi stimulată prin modele pedagogice a căror elaborare se fundamentează pe cunoaștere și pe respectarea particularităților de vârstă ale copilului preșcolar, dar și a nivelului de dezvoltare a potențialului său creativ.

Educatorea trebuie să înlocuiască chipul cald al mamei, să aibă mereu la îndemână cuvintele blânde și să fie întotdeauna un bun pedagog, psiholog și manager al clasei sale. Un bun educator trebuie să știe să stimuleze constant creativitatea copiilor.

Copiii au o creativitate fantastică înnăscută, dar care trebuie șlefuită!

Desenul, pictura, modelajul, muzica, dansul, diferitele jocuri în aer liber sau acasă, la gradiniță, toate

au darul de a-i ajuta să exprime emoțiile, gândurile și sentimentele.

Cadrul cel mai important de manifestare, dar și de stimulare a potențialului creativ este jocul, cu toate tipurile sale. Conduita creativă ludică este o premisă pentru viitorul comportament creativ care se va materializa în produse noi, originale, cu valoare socială. Prin joc, copilul poate fi oricine își dorește, poate inventa jocuri de rol, poate crea personaje etc. Poveștile, memorizările, lecturile după imagini, toate au rolul de a stimula creativitatea preșcolarilor.

Un exercițiu util pentru dezvoltarea creativității copilului, îl poate reprezenta continuarea unei povești fascinante, găsirea unui alt final sau crearea unei povești pe baza unui șir de ilustrații.

Creativitatea le este stimulată, dezvoltându-le, în primul rând, încrederea în ei, în ceea ce pot oferi, respectându-i pentru frumusețea și unicitatea lor.

Mai mult decât orice activități, activitățile incluse în Domeniul Estetic și Creativ (educație plastică, abilități practice, educație muzicală), constituie cadrul și mijlocul cel mai generos de activare și stimulare a potențialului creativ. Artă îl pregătește pe copil să trăiască în frumusețe, în armonie, să respecte frumosul și să vibreze în fața lui. Cuvintele, sunetele, gesturile, culorile, formele plastice sunt mijloace de exprimare, de exteriorizare a dorințelor, a așteptărilor, relațiilor cu ceilalți, a problemelor. Mijloacele artei devin pentru copil unelte autentice de rezolvare curajoasă și cu știință a problemelor de echilibrare, de armonizare, de modelare a spațiului în care trăiește și se joacă, de automodelare. Prin artă se dezvoltă sensibilitatea senzorială, dar și cea artistică și delicatețea comportamentală. Sensibilitatea artistică se construiește pe baza afectivității, intuiției și fanteziei, în funcție de măiestria educativă a educatoarei și de caracteristicile mediului în care se formează.

La vârsta preșcolară copilul are tendința de a se exprima în lucrările lui, bazându-se pe experiența personală. De aceea este bine să se acorde copilului libertatea de idei, de a găsi mijloace și forme de cedarea propriilor impresii despre lume, în care să se reflecte emoțiile și sentimentele trăite.

Strategiile de învățare interactivă stimulează participarea preșcolarului la acțiune, îl ajută să socializeze prin munca în echipă. Metoda activă „Explozia stelară” are drept scop obținerea a cât mai multor conexiuni și aspecte, provocând copiii să formuleze întrebări. Se stabilește tema și se pun întrebări în legătură cu ea: Ce?, Cine?, Unde?, De ce?, Când?. Întrebările inițiale pot genera

și altele ca răspunsuri inedite și se poate utiliza în activități ca: lecturi după imagini, convorbiri, povestiri, jocuri didactice, activități matematice și în activități de evaluare, ca de exemplu: lectura după imagini – „primăvara”; povestire: „Unde a fugit jucăriile?”.

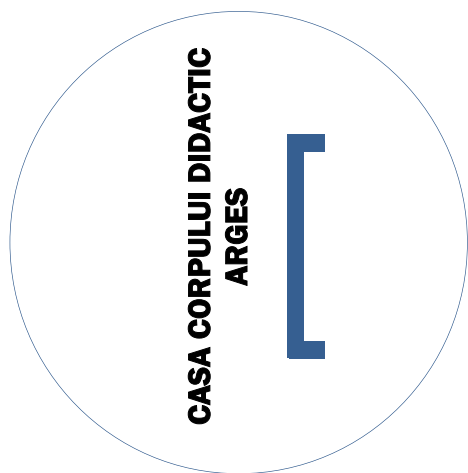
Alte metode care stimulează creativitatea sunt: „Predarea învățarea reciprocă”, „Tehnica Lotus”,

„Schimbă perechea”, „Brainstormingul”, „Pălăriile gânditoare”.

Profesia de educatoare, munca cu copiii necesită multă creativitate în găsirea de soluții pentru situații diverse, variante de joc etc.

Problematizarea solicită atenția și interesul copilului pentru probleme și antrenează capacitatea de a anticipa și gândirea divergentă în a găsi soluții.

Trăistaru Iulia Simona, Școala Gimnazială ”Mircea cel Bătrân” Pitești

JOCUL ȘI ÎNVĂȚAREA

Jocurile și distracțiile sunt mai intense la vârstele copilăriei și tinereții. Știm cu toții că, copiii de vârstă ante sau preșcolară se joacă tot timpul. Aceasta le conferă conduitelor lor multă flexibilitate și mai ales le dezvoltă imaginația și creativitatea. Tot prin joc este exprimat și gradul de dezvoltare psihică. Spunem de multe ori : „Se comportă ca un copil” sau „Parcă nu e maturizat” ,aceasta datorită unei exagerate antrenări în distracții care conduce la o personalitate nematură, puerilă.

Jocul presupune un plan, fixarea unui scop și fixarea anumitor reguli, ca în final să se poată realiza o anumită acțiune ce produce satisfacție. Prin joc se afirmă eul copilului, personalitatea sa. Adultul se afirmă prin intermediul activităților pe care le desfășoară, dar copilul nu are altă posibilitate de afirmare decât cea a jocului. Mai târziu, el se poate afirma și prin activitatea școlară. A folosi jocul, adaptat formelor sale exterioare la scopuri educative precise, înseamnă a canaliza în scopuri benefice una din energiile cele mai profunde ale copilăriei, contribuind astfel la formarea și dezvoltarea personalității copiilor.

Incorporat în activitatea didactică, elementul de joc imprimă acesteia un caracter mai viu și mai atrăgător, aduce varietate și o stare de bună dispoziție funcțională,

de veselie și bucurie, de destindere, ceea ce previne apariția monotoniei și a plictiselii, a oboselii.

Chateau spunea că jocul oferă posibilitatea apariției unor potențialități care se concretizează selectiv și apare ideea că jocul este o pregătire pentru muncă. Leontiev susținea însă , că jocul este o modalitate de exprimare a vieții psihice mai ales la vârsta preșcolară de exercitare a personalității: originea jocului rezultând din decalajul dintre cerințele mediului extern și posibilitățile copilului.

Una dintre cele mai importante forme de manifestare a copilului este jocul. În mod obișnuit o asemenea activitate este izvorată din nevoia de acțiune, de mișcare a copilului- o modalitate de a-și consuma energia-sau de a se distra, un mod plăcut de a utiliza timpul liber și nu numai.

Jocul reprezintă un ansamblu de acțiuni și operațiuni care urmăresc obiective de pregătire intelectuală, tehnică, morală, fizică a copilului. Incorporat în activitatea didactică, elementul de joc imprimă acesteia un caracter mai viu și mai atrăgător, aduce varietate și o stare de bună dispoziție funcțională, de veselie și bucurie, de destindere, ceea ce previne apariția monotoniei și a plictiselii, a oboselii.

Jocul didactic este un tip specific de activitate prin care învățatorul consolidează, precizează și chiar verifică

cunostintele elevilor,le imbunatateste sfera de cunostinte,pune in valoare si le antreneaza capacitatile creatoare ale acestora.

Atunci cand jocul este utilizat in procesul de invatamant,el dobandeste functii psihopedagogice semnificative,asigurand participarea activa a elevului la lectii,sporind interesul de cunoastere fata de continutul lectiei.Stim ca jocul didactic reprezinta o metoda de invatamant in care predomina actiunea didactica stimulata.Aceasta actiune valorifica la nivelul instructiei finaliatile adaptive de tip recreativ proprii activitatii umane,in general,in anumite momente ale evolutiei sale ontogenice,in mod special.

Aceasta activitate dinamizeaza actiunea didactica prin intermediul motivatiilor ludice care sunt subordonate scopului activitatii de predare –invatare,dar si de evaluare.Modalitatile de realizare angajeaza urmatoarele criterii pedagogice de clasificare a jocurilor didactice:

-dupa obiective prioritare:jocuri senzoriale(auditive,vizuale,tactile),jocuri de observare,de dezvoltare a limbajului,de stimulare a cunoasterii interactive;

-dupa forma de exprimare:jocuri simbolice,de orientare,de sensibilizare,conceptuale,jocuri ghicitori,jocuri de cuvinte incrucisate;

-dupa continutul instruirii:jocuri matematice,musicale,sportive, literare/lingvistice;

-dupa resursele folosite:jocuri materiale,orale,pe baza de intrebari,pe baza de fise individuale,pe calculator;

-dupa regulile instituite:jocuri cu reguli transmise prin traditiei,cu reguli inventate,spontane si protocolare;

-dupa competentele psihologice stimulate:jocuri de miscare,de observatie,de imaginatie,de atentie,de memorie, de gandire,de limbaj si de creatie.

Folosirea jocului didactic ca activitate de completare cu intreaga clasa aduce variatie in procesul de instruire a copiilor cu C.E.S. facandu-l mai atractiv.

Fiecare joc didactic cuprinde urmatoarele laturi constitutive:

continuturi,sarcina didactica,regulile jocului,actiune de joc.

Prima latura-*continuturi*-este constituita din cunostintele anterioare ale copiilor insusite in cadrul lectiilor anterioare cu intreaga clasa.

Cea de-a doua componenta a jocului -*sarcina didactica* -poate sa apara sub forma unei probleme de gandire ,de recunoas-tere,denumire,ghicire,comparatie.

A treia latura- *regulile jocului*-decurge din insasi denumirea ei.Regulile sunt menite sa arate copiilor cum sa se joace ,cum sa rezolve problema respective.

Ultima latura-*actiunea de joc*-cuprinde momente de asteptare,surprise,ghicire,intrecere si fac ca rezolvarea sarcinii didactice sa fie placuta si atractiva pentru elevi.

Elementele de joc:ghicirea,miscarea,intrecerea,surpriza etc.creeaza stari emotinale care intretin interesul si dau colorit viu lectiei.

Relevand legatura dintre joc si munca copilului,Jean Piagette a pus in evidenta aportul jocului la dezvoltarea intelectuala a scolarului.De aceea,el sustine ca “toate metodele active de educare a copiilor mici sa furnizeze acestora un material corespunzator pentru ca jucandu-se,ei sa reuseasca sa asimileze realitatile intelectuale care,fara aceasta,raman exterioare inteligentei copilului”.

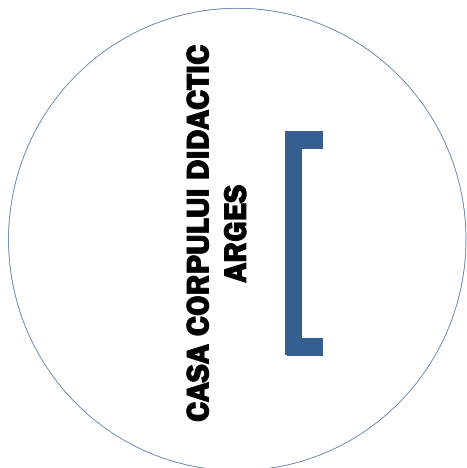
Bibliografie:

E. Crețu, Psihopedagogia școlara pentru învățământul primar, edit. Aramis, București, 1999

I. Nicola, Tratat de pedagogie școlară, edit. Aramis, București, 2000

P. Osterrieth, Introducere în psihologia copilului, E.D.P., București, 1976

prof. inv. preșc. Tudose Roxana Florina, Liceul Tehnologic I.C.Petrescu Stâlpeni, Argeș
prof. inv. primar. Neacșu Andreea Elena, Liceul Tehnologic I.C.Petrescu Stâlpeni, Argeș

TRADIȚIONAL ȘI MODERN ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

Învățământul tradițional se centrează, în mare parte, pe cadrul didactic și pe materia de învățat și are în vedere un scenariu clasic: cadrul didactic predă, iar elevul ascultă. Acest tip de învățământ pornește de la ipoteza că nevoile și interesele sunt aceleași pentru toți elevii, iar aceștia, având aceeași vârstă, pornesc de la același nivel, iar cunoștințele noi sunt procesate la fel. Astfel, profesorul, în raport cu programa școlară, selectează informațiile care par importante și esențiale, prezintă materialul nou, respectă legea conținutului, oferă exemple, adresează întrebări prin care se constată dacă noile cunoștințe au fost bine înțelese. Elevii sunt atenți, lucrează mai mult sau mai puțin individual, memorează și redau informațiile transmise care au fost transmise de către profesor. Evaluările sunt tot clasice, realizându-se prin probe orale și scrise.

Pe scurt, profesorul devine actorul principal, având cele mai multe sarcini, cele mai mari responsabilități, iar elevului nu-i revine decât sarcina de a memora și de a reproduce materialul de învățat.

Învățământul modern, spre deosebire de cel tradițional este centrat pe cel ce învață, având o serie de caracteristici care-l face să fie diferit față de învățământul tradițional. În continuare sunt amintite câteva dintre acestea:

- Curriculumul și învățarea se pot individualiza. Conținuturile pot fi selectate în funcție de posibilitățile, interesele și nevoile elevilor;
- Elevii progresează într-un ritm propriu și se încurajează învățarea independentă;
- Se stimulează inițiativa, elevii sunt activi pe domeniul lor de interes; se promovează învățarea semidirijată;
- Elevului i se oferă multe prilejuri pentru a-și construi cunoașterea, atât în cadrul instituției școlare, cât și în afara acesteia prin intermediul acțiunilor extrașcolare;
- Fiecare experiență nouă de învățare se corelează cu precedentele;
- Cadrul didactic devine partener în învățare, elevul implicându-se activ în procesul de predare și evaluare. Munca se realizează în grupuri mici sau individual; profesorul identifică dificultățile elevului și îl orientează fără a-l contrazice; astfel se poate trasa personalitatea elevului;
- Profesorul este în primul rând educator și după aceea sursă de informații;
- Se încurajează învățarea permanentă, elevul este învățat cum să învețe, cum să se adapteze la noile cerințe impuse de piața forței de muncă;
- Relația dintre elevi și cadre didactice devine una democratică. În funcție de nivelul de vârstă, de nivelul de experiență și de pregătire, elevii participă la formularea cerințelor, la respectarea și la aplicarea lor;
- Spațiul, mobilierul, echipamentele se folosesc în mod flexibil;
- Evaluarea este formativă și se realizează pe baza probelor de evaluare criterială, obiectul evaluării

îl reprezintă procesele cognitive, în defavoarea produselor învățării;

- Se stimulează autorefecția, autoevaluarea, autoreglarea comportamentului de învățare.

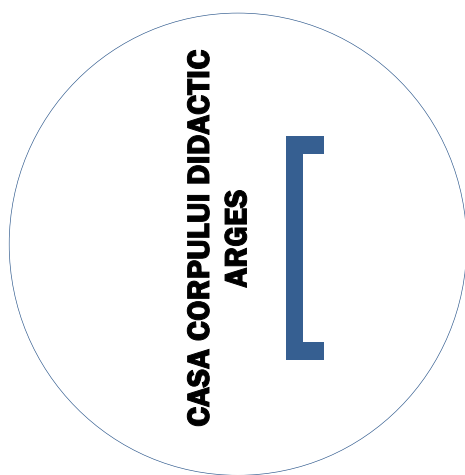
Dacă analizăm comparativ cele două sisteme de învățământ (modern și tradițional) și le suprapunem peste actualul sistem de învățământ; realizăm că cel din urmă este de fapt o îmbinare a celor două sisteme: profesorul rămâne în continuare un transmițător de cunoștințe, dar se străduiește să imprime elevilor învățarea semidirijată, elevii devin conștienți că învățarea permanentă nu reprezintă un simplu concept, însă așteaptă să fie constrânși să învețe, elevii își doresc o comportare democratică din partea profesorului, dar în momentul în care sunt lăsați să-și aleagă o variantă de învățare sau sunt orientați spre autorefecție, nu cooperează, am putea spune că și profesorului și elevului îi sunt convenabile aceste situații: unul vorbește, iar celălalt doar ascultă.

Trebuie reținut că acțiunea principală a școlii și implicit a profesorului rămâne însă educația, considerată un proces destinat exclusiv omului și care vizează disciplinarea și civilizarea acestuia, din perspectiva unui ideal de personalitate umană, propus și dorit chiar de societate. Ioan Cerghit definea educația din mai multe unghiuri, ca proces, prin care ființa umană este supusă unei transformări îndelungate, ca acțiune de conducere, omul devenind o ființă formată și autonomă, dar și ca acțiune socială sau ca relație desfășurată între doi poli, educatorul și cel care este educat.

Bibliografie:

- Crețu, C. , Psihopedagogia succesului, Iași, Editura Polirom, 1997
- Cucos, C., Psihopedagogie, Editura Polirom, Iași, 1998

prof. Tudosescu Elena Cristina, Liceul Tehnologic „I.C.Petrescu” Stâlpeni, Argeș

LECTURA, ABILITATE DE VIAȚĂ

Lectura este o abilitate de viață esențială care ne poate îmbunătăți în mod semnificativ calitatea vieții. Când ne dezvoltăm abilitățile de lectură, devenim capabili să înțelegem și să comunicăm mai eficient cu lumea din jurul nostru.

În viața de zi cu zi, lectura poate fi folosită pentru a călători în lumi noi și neobișnuite, pentru a învăța lucruri noi, pentru a ne relaxa sau pentru a ne distra. De asemenea, lectura poate fi o modalitate eficientă de a ne menține mintea activă și de a preveni problemele cognitive pe măsură ce îmbătrânim.

În primii ani de școală, copiii învață să citească, ceea ce îi ajută să dobândească abilități de comunicare și de înțelegere a lumii care îi înconjoară. În plus, lectura îi ajută pe copii să-și dezvolte imaginația, să își îmbunătățească memoria și să-și extindă vocabularul.

Lectura este o abilitate prin care se înțelege și se interpretează informațiile scrise dintr-un text. Ea implică atât decodificarea semnelor scrise, cât și înțelegerea sensului acestora. Lectura este o aptitudine esențială pentru a dobândi cunoștințe și pentru a participa activ în viața de zi cu zi. Prin intermediul lecturii, oamenii pot accesa informații, pot învăța noi concepte, pot explora

noi idei și pot îmbunătăți comunicarea și abilitățile de scriere. Lectura este o abilitate pe care o putem dezvolta prin practică și prin expunerea la o varietate de texte.

Lectura este o componentă esențială a educației la școală, fiind una dintre cele mai importante abilități pe care elevii le pot dezvolta. În general, învățarea lecturii începe în ciclul primar, când copiii încep să învețe literele și sunetele asociate acestora. Pe măsură ce avansează prin clase, elevii învață să citească cu mai multă precizie și viteză, dar și să înțeleagă sensul textului.

La școală, lectura se învață în moduri diferite, cum ar fi prin metode de citire individuală, citirea cu voce tare sau lectura în grup. Elevii învață să citească diferite tipuri de texte, inclusiv ficțiune, non-ficțiune, poezie și articole de știință. De asemenea, prin intermediul lecturii, elevii pot învăța cum să-și îmbunătățească vocabularul, cum să-și dezvolte abilitățile de scriere și cum să-și îmbunătățească capacitatea de a se concentra și de a înțelege informațiile complexe.

Lectura la școală poate fi o activitate plăcută și captivantă, prin care elevii pot descoperi lumi noi și pot învăța lucruri noi într-un mod distractiv și interactiv. De asemenea, lectura este importantă și în afara școlii, deoarece dezvoltă cultura generală, îmbogățește vocabularul, dezvoltă imaginația și creativitatea, îmbunătățește gândirea critică și înțelegerea lumii înconjurătoare.

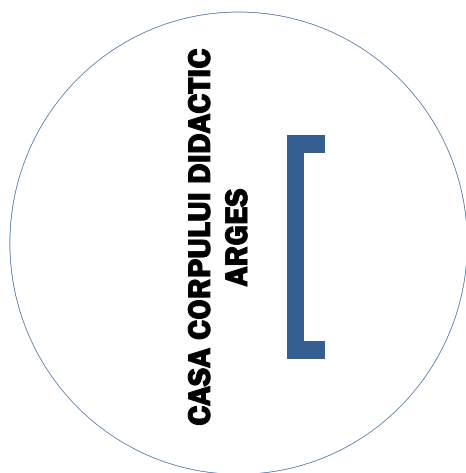
Lectura la școlarii mici este un proces important de dezvoltare a abilităților de citire, înțelegere și comunicare. Prin intermediul lecturii, copiii descoperă lumea din jurul lor, își dezvoltă imaginația, își îmbunătățesc vocabularul și își dezvoltă abilitățile cognitive. În general, la nivel de școlar mic, lectura poate fi abordată prin intermediul unor activități de citire cu voce tare în clasă sau acasă, prin discuții și întrebări despre textul citit și prin stimularea creativității și a imaginației copiilor prin intermediul unor activități de scriere sau desen.

De asemenea, este important să se încurajeze copiii să citească cărți sau texte care sunt potrivite pentru nivelul lor de vârstă și abilități, astfel încât să se simtă confortabil și să poată înțelege textul. În acest sens, biblioteca școlară sau biblioteca locală poate fi o resursă valoroasă pentru copii.

Un alt aspect important este implicarea părinților în procesul de lectură al copiilor, astfel încât să se creeze un mediu familial care să încurajeze lectura și să îi ajute pe copii să își dezvolte abilitățile de citire și înțelegere a textelor.

În concluzie, lectura este o abilitate de viață importantă și trebuie încurajată în toate etapele vieții. Cei care o dezvoltă și o practică cu regularitate pot beneficia de îmbunătățiri semnificative ale vieții lor.

bibl. ec. Udrescu Violeta – Ingrid, Liceul Tehnologic Vedea

ȘCOALA ONLINE – UN PROGRES NECESAR

În contextul școlii moderne, profesorul are rolul de a proiecta și organiza orele de curs astfel încât să contribuie la dezvoltarea tuturor competențelor cheie prevăzute în programa școlară, competențe care se suprapun și se întrepătrund pentru formarea profilului unui absolvent ancorat în realitatea socială și culturală

din care face parte. Pentru asta, vom urmări în primul rând dezvoltarea capacității de a comunica în scris și verbal. Elevii vor avea abilitatea de a înțelege și de a reproduce diferite mesaje orale și scrise în situații variate.

De asemenea, prin dialoguri, dezbateri și conversații în contexte date, prin proiecte de grup sau sub

forma unor prezentări Power Point, formăm elevului o gândire logică și organizată, foarte necesară în dezvoltarea competențelor sociale, matematice și digitale.

Proiectele pe care le realizăm cu elevii ajută și la dezvoltarea aptitudinilor și competențelor antreprenoriale, determinându-i să lucreze cooperant și flexibil în cadrul unei echipe. Prin prezentarea acestor proiecte în anumite concursuri, favorizăm exprimarea culturală a elevilor, stimulându-le imaginația și creativitatea. Scopul integrării tehnologiei în instruire determină metodele și tehnicile de lucru la clasă. Spre deosebire de generațiile anterioare, actualele generații de elevi sunt mult mai independente în gândire.

Copiii zilelor noastre au personalități puternice bine conturate încă de la vârste mici. Aceștia folosesc resursele digitale și se raportează diferit la societate.

Ca profesori, trebuie să creăm un mediu de învățare stimulat, bazat pe dezvoltarea unor competențe, abilități și atitudini care să țină cont atât de interesele lor personale, cât și de exigențele societății în care trăiesc.

Așadar, foloșirea internetului, a resurselor on-line, a bibliotecilor on-line, a comunicării on-line poate reprezenta și orienta procesul de instruire către interesele elevilor, realizând o predare centrată pe necesitățile de învățare ale acestora, contribuind la progresul lor educațional. În calitate de profesor de Limba engleză, am proiectat activități suport pentru învățarea în mediul online, precum și instrumente de evaluare aplicabile online. Am accesat platforma Google Classroom și am postat materiale didactice pe site, ținând totodată cont de instruirea diferențiată, centrată pe elev, de elevii cu C.E.S și de particularitățile de vârstă ale acestora, aplicând metodele contemporane activ-participative (învățare prin descoperire, studiul de caz, brainstormingul, învățarea prin cooperare, eseul, demonstrația, descoperirea).

Cu toate că învățarea online este necesară și înclinată spre progres, există niște dezavantaje, în sensul că o parte din activitatea uzuală face-to-face nu se poate face la distanță, având astfel un impact negativ asupra învățării temeinice.

Sprijinul pe care în mod tradițional îl ofeream elevilor cu nevoi speciale sau cu dificultăți de învățare este greu de oferit online, date fiind limitările tehnologice

implicite. Consider că în mediul online, fiecare elev poate să reprezinte pentru cadrul didactic o posibilă situație de dificultate în învățare, făcând astfel dificilă identificarea celor cu probleme reale. Chiar dacă profesorul își cunoaște bine clasa și elevii și știe cine are nevoie de sprijin suplimentar, acest lucru s-ar putea realiza eventual ulterior activității de predare online, prin consiliere individuală. Este foarte dificilă interacțiunea personalizată cu un elev anume în contextul în care contactul nu este direct, profesorul este urmărit online de o clasă întreagă și fiecare elev îi solicită atenția.

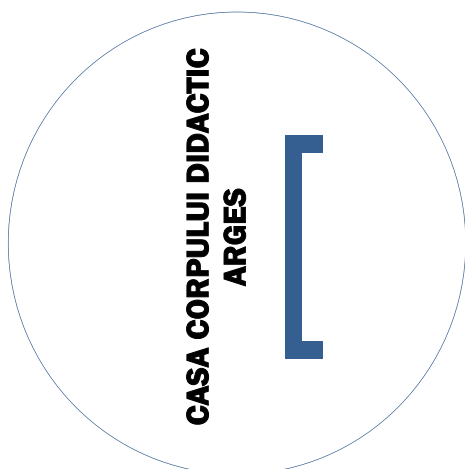
Dificultățile în realizarea activităților didactice la distanță se referă în primul rând la lipsa instrumentelor pentru gestionarea clasei, pentru feedback și evaluare, dificultăți de ordin tehnic – platforme care trebuie instalate, care nu funcționează, lipsa suportului pedagogic pentru realizarea de activități de învățare suficient de eficiente și/ sau atractive pentru toți elevii: lipsa instrumentelor potrivite pentru predare-învățare evaluare la disciplina lor, lipsa conținutului educațional (resurse digitale) în domeniul disciplinei, lipsa unui computer suficient de performant și lipsa timpului necesar pentru înțelegerea și utilizarea adecvată a instrumentelor și resurselor digitale. Învățământul on-line este un învățământ, în general, individual. În fața calculatorului. Elevul primește lecții, materiale de studiu pe care le accesează când dorește. Are un timp limită de postat cerințele profesorilor. Cred că aici rolul părinților devine mai important. Aceștia își pot verifica mai ușor copiii, pot verifica dacă au făcut lecțiile și temele.

Așadar, viitorul nu aparține exclusiv învățământului on-line. Viitorul va fi o simbioză între clasic și modern, între tehnologie și tabla de la clasă, între conservatorismul profesorilor și maximizarea folosirii tehnologiei în a ușura accesul elevului la informație.

Bibliografie:

1. https://www.psih.uaic.ro/wp-content/uploads/sc_onl_rap_apr_2020.pdf
2. <https://www.libertatea.ro/lifestyle/publicitate-avantaje-si-dezavantaje-ale-invatomantului-online-in-romania2997336>
3. <http://www.isjbacau.ro/exemple-de-bune-practici/biologie/gimnaziu>

prof. Mihai Geanna, Școala Gimnazială Traian Pitești
prof. Ursu Florica, Școala Gimnazială Traian Pitești

TRADIȚIONAL SAU MODERN ÎN PREDARE?

Modelul tradițional de predare nu răspunde noilor tendințe în didactica modernă, fiind fondat pe „triada învățare frontală – studiul manualului – chestionarea”, pe un model de învățare pasiv. În mod tradițional, cadrul didactic îi revine rolul major și activ în cadrul procesului didactic (cel de emițător), acela de a transmite cunoștințele spre un receptor aproape pasiv, determinat să memoreze și să reproducă informația.

Noul model de învățare este un model activ și presupune implicarea directă a elevului în procesul de dezvoltare a capacităților de învățare, în asimilarea cunoștințelor și dobândirea gândirii critice.

Acest model impune în activitatea la clasă un nou tip de relaționare pe mai multe direcții: profesor – elev, elev – elev, elev – profesor, aflate în opoziție cu tipul unidirecțional profesor – elev ce caracterizează modelul standard.

Rolurile se schimbă, se întrepătrund, după cum o demonstrează KatheeTerry (1996):

Profesorul a fost...	Profesorul devine...
<ul style="list-style-type: none"> - Sursă de informații și actor principal - Centrat pe manual - Coordonator al activității grupurilor de elevi - Creator de reguli pe care le impune (ce, când, cum) - Un educator solitar 	<ul style="list-style-type: none"> - Facilitator al procesului de învățare - Centrat pe realitate și pe cele mai recente surse de informare - Manager al situațiilor de învățare - Facilitează dezvoltarea structurilor de gândire care fac posibilă învățarea permanentă - Membru al unei comunități educaționale compuse din elevi, profesori, manageri, părinți etc.
Elevul a fost...	Elevul trebuie să fie...
<ul style="list-style-type: none"> - Un receptor pasiv - Un executant obedient al sarcinilor stabilite de profesor - Sclav al unui curriculum prestabilit - Obligat să-și însușească un anumit manual 	<ul style="list-style-type: none"> - Participant activ la actul învățării - Profesor al colegilor săi - Participant la decizia privind curriculum-ul școlar - Un permanent căutător de noi informații din surse cât mai variate

Diferențele sunt semnificative, nu de puține ori, modelul tradițional de predare fiind identificat ca fiind unul informativ, pe când cel modern este definit ca un proces activ.

În didactică sunt încercări de a prezenta raportul între procesul de învățare activ și procesul de învățare pasiv ca reflex al raportului teoretic – practic, informal – formativ. În lumina celor afirmate putem spune că activ – pasiv în procesul de învățare nu se identifică cu teoretic – practic și nici cu informal – formativ, ci aceste atribute ale profesorului se completează, se influențează, se suprapun în combinații metodice mai mult sau mai puțin reușite.

În învățământul de tip tradițional se cultivă competiția între elevi cu scopul ierarhizării acestora și activitatea individuală. Competiția stimulează efortul și productivitatea individului și pregătește elevii pentru viață, care este foarte

competitivă, dar poate genera conflicte și comportamente agresive, lipsă de comunicare între colegi, marginalizarea nedreaptă a unora dintre aceștia, amplifică anxietatea și teama de eșec, cultivă egoismul.

Modelul învățământului modern face apel la experiența proprie a elevului, promovează învățarea prin colaborare, pune accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alții. Munca în grup stimulează interacțiunea dintre elevi, creșterea stimei de sine, încrederea în forțele proprii, diminuează anxietatea față de școală și intensifică atitudinile pozitive față de cadrele didactice. În același timp, munca în grup, prin colaborare, nu pregătește elevii pentru viața care este foarte competitivă, metodele activ – participative aplicate în activitatea pe grupe sunt mari consumatoare de timp și necesită experiență din partea cadrului didactic, iar elevilor le trebuie timp ca să se familiarizeze cu acest nou tip de învățare.

Metodele de învățământ bine alese și aplicate duc la realizarea obiectivelor informaționale și formative ale lecției și ale activităților extrașcolare. Nicolae Iorga aprecia că „metoda cea mai bună are valoarea pe care i-o dă omul care o întrebuițează. Ea nu are valoare generală **democratică**, prin care orice minte omenească ajunge a nimeri pe același la aceeași siguranță în țintă. Iar valoarea omului care întrebuițează metoda atârnă, desigur și de o anume inteligență, care nu e apanajul oricui, dar atârnă și de mijloacele pe care i le pune la îndemână numai cultura generală, multilaterală, dând trei virtuți fără care nici știința în cel mai înalt sens al cuvântului nu se poate. Aceste trei virtuți sunt: orizont, disciplină și omenie”. În școlile din România se practică în proporție mai mare modelul tradițional față de cel modern, ținându-se spre implementarea celui din urmă, dar fără anularea primului, ci realizarea unei simbioze structurale între cele două. Modelul modern nu va putea supraviețui fără fundamentul celui tradițional.

Profesorul trebuie să deprindă măiestria de a le combina și a le demonstra eficiența și aplicabilitatea. În diverse experiențe de învățare, înclinând balanța în favoare celui modern, mult mai ușor acceptat de elevi.

Bibliografie:

Păcurari, Otilia, Târcă, Anca, Sarivan, Ligia, *Strategii didactice inovative*, suport de curs, Centrul Educația 2000+, București, 2003

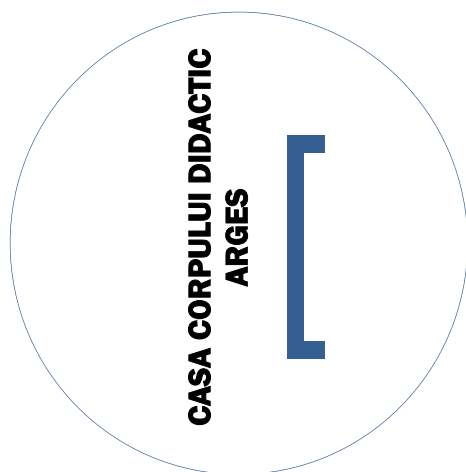
Căpiță, Laura, Căpiță, Carol, *Tendințe în didactica istoriei*, Editura Paralela 45, 2005

Dulamă, Maria Eliza, *Strategii didactice*, Ed. Clusium, 2000

Beșliu, Daniela, Dvorski, Monica, Manea, Mihai, *Istorie. Sugestii didactice pentru clasa a IV-a*, Centrul Educația 2000+, 2006

Ghid metodic pentru aplicarea programelor de istorie la clasele a IV-a – a VIII-a, Ministerul Educației și Cercetării, Consiliul Național pentru Curriculum, București, 2001

prof. Vasile Monica, Centrul Școlar de Educație Incluzivă ”Sfantul Stelian ” Costești

DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR DE LECTURĂ LA

Lectura are ca scop să dezvolte gustul elevilor pentru citit și să-i facă să iubească cartea, să le satisfacă interesul pentru a cunoaște viața, oamenii și faptele lor. Din cărți, copiii află multe lucruri despre anotimpuri,

viața animalelor și a plantelor, despre descoperiri geografice, despre evenimente și personalități literare, artistice, istorice, despre frumusețile și bogățiile patriei. Cărțile le vorbesc și despre sentimentele omenești, despre

prietenie, cinste, omenie. Citirea cărților contribuie la îmbogățirea cunoștințelor elevilor, la formarea unui vocabular bogat, la dezvoltarea exprimării. Eroii cărților devin modele pentru elevi. Copiii au impresia că participă direct la fapte și evenimente din cuprinsul cărții. Pe unii eroi îi iubesc, pe alții îi urăsc. Ceea ce citesc în copilărie se întipărește în amintirea lor pentru toată viața și influențează dezvoltarea personalității. Lectura oferă copilului posibilitatea de a-și completa singur cunoștințele, de a le îmbogăți.

Gustul pentru citit se formează printr-o muncă perseverentă a factorilor educaționali (familia și școala). Pentru a fi eficientă lectura necesită nu numai îndrumare ci și control. Deoarece în programa școlară nu era prevăzută, la disciplina Limba și literatura română, o oră specială, de lectură, am propus elevilor, la clasa a II-a și a III-a opționalul Literatura pentru copii. Astfel, pe parcursul acestor ore poate fi îndrumată și verificată lectura elevilor.

Forma de îndrumare a lecturii folosită cel mai des este povestirea. Elevii citesc povestirea, de regulă acasă, iar în oră povestesc lectura citită. Conținutul povestirii este redat de mai mulți elevi ceea ce duce la activizarea și antrenarea lor în activitate. Elevii se întrec în a povesti cât mai mult și mai frumos, antrenând astfel și pe cei mai puțin dornici de lectură. Deoarece și familia are un rol important în formarea și dezvoltarea gustului pentru lectură, am încercat să implic și părinții elevilor în anumite acțiuni. Au fost invitați să participe la concursurile, șezătoarele organizate. Fiind prezenți au avut ocazia de a observa cum se prezintă fiecare copil. Au fost îndrumați cum să acționeze, pentru a-i obișnui pe copii să lectureze. Am recomandat părinților, să povestească copilului, în fiecare zi câte o poveste, ținând cont și de dorința lui de a reasculta o poveste foarte îndrăgită. Să roage copilul să povestească pentru a-i îmbunătăți capacitatea de concentrare și de redare a informațiilor. Am amintit faptul că, stând un număr mare de ore în fața calculatorului, copilul întâmpină numeroase probleme în redarea unei întâmplări reale sau din lecturile sale.

Orice plimbare poate fi un motiv pentru lectură, dar un alt fel de lectură - cea a semnelor de circulație, a comportamentului, a culorilor, a reacțiilor celorlalți. Orice călătorie prin și în afara localității este, de asemenea, un prilej pentru a povesti istoricul locurilor, pentru amintiri și impresii. Am sugerat părinților, ca în momentele lecturii, copilul să fie încurajat să redea prin desen ceea ce a înțeles sau să asculte muzică potrivită textului audiat. Ținând cont de faptul că dezvoltarea cognitivă și emoțională a copiilor este diferită, părinții

trebuie să fie atenți la dezvoltarea armonioasă, evitând comparațiile cu alții copii și observațiile care îi pot inhiba.

Acțiunile întreprinse cu biblioteca școlii, au dat roade. Încă din clasa pregătitoare, când am vizitat întreaga școală, am intrat și la bibliotecă. Au avut posibilitatea de a vedea rafturile cu cărți, fișele cu evidența cititorilor, registrul în care sunt trecute cărțile existente în bibliotecă. Deși au putut citi numai la sfârșitul clasei I, elevii au împrumutat diferite reviste sau albume cu imagini, pe care le-au „citat”.

“Minibiblioteca clasei” – fiecare elev a adus câte o carte și am realizat o mică bibliotecă. Am notat toate cărțile într-un „registru”. S-a făcut un instructaj, despre rolul bibliotecii din clasă, despre cum trebuie să se păstreze aceste cărți, despre modul cum trebuie să fie citite, fără a fi rupte, pătate sau pierdute. Elevii au posibilitatea să împrumute cărți, dar trebuie să noteze titlul cărții luate în „registru” de evidență, data când a luat-o și când a adus-o.

Realizarea unui catalog al cărților din biblioteca personală și selectarea acestora după conținut. Dacă la început, unii au notat un număr mic de cărți, la anumite intervale de timp, au mai apărut și altele.

Acțiunile prezentate au contribuit atât la formarea și dezvoltarea gustului pentru lectură, îmbogățirea și activizarea vocabularului precum și la dezvoltarea capacității de exprimare orală și scrisă, a elevilor. Îndrumarea lecturii se face și prin formarea bibliotecii în clasă, precum și prin indicații în formarea bibliotecii personale de acasă. Pentru realizarea unei biblioteci în clasă elevii și învățătorul aduc cărți, se fixează un bibliotecar elev și apoi se procedează la împrumutarea cărților. Pentru a fi implicați activ în căutarea și citirea cărților elevii sunt solicitați să realizeze fișe de autor pentru fiecare din scriitorii pe care îi citesc. Aceste fișe cuprind date biografice, titluri de cărți din opera acestora. În acest fel vor fi stimulați să caute și alte cărți ale autorului respectiv, pe lângă cele deja cunoscute. Jocurile literare sunt mijloace pasionante care-i invită pe copii la lectură. “Povestirea în lanț” este un joc prin care conținutul poveștilor citite este redat de cât mai mulți elevi. Povestea este cunoscută de toții elevii. Elevii sunt așezați în cerc formând un “lanț”. Este numit primul elev să povestească. Acesta povestește un fragment, altul continuă povestirea de acolo de unde s-a oprit primul și tot așa până la sfârșitul acesteia. Copilul care nu poate continua povestirea “rupe lanțul” și drept pedeapsă trebuie să citească cu o lectură mai mult. Alt joc Recunoașteți povestirea place mult elevilor și îi determină să citească povestirea pentru a putea câștiga

jocul. Elevii sunt împărțiți în grupe de câte patru. Se prezintă câte un fragment dintr-o povestire și li se cere să recunoască titlul și autorul. Câștigă cei care au recunoscut toate povestirile. La fel se desfășoară și jocul Recunoașteți personajul, cu deosebirea că din fragmentele prezentate trebuie să recunoască numele personajului și titlul povestirii.

În afară de citirea independentă am folosit și citirea în colectiv. Această citire se realizează de către învățător sau câțiva copii care citesc mai bine și are rolul de a aprofunda și a purta discuții pe marginea lecturii citite. Citirea lecturii cu voce tare îi determină și pe alții care citesc mai dificil sau într-un ritm mai lent să asculte cu plăcere, putând astfel să participe la discuțiile despre conținutul povestirii citite, să evidențieze trăsăturile personajelor, să explice cuvinte sau expresii mai puțin cunoscute.

Pentru a stimula interesul și curiozitatea elevilor pentru lecturile pe care le au de citit, acestea pot fi citite parțial în clasă, continuarea lecturii urmând să o citească fiecare acasă pentru a observa ce s-a întâmplat mai departe în povestire.

Dramatizările după diferite lecturi ”Doi prieteni”, ”Bunicul”, ”Puișorii” i-au determinat pe copii să participe cu mult entuziasm la citirea și redarea conținutului acestora. Foarte îndrăgite de copii sunt diafilmele. Ele prezintă opera în imagini, astfel că elevii

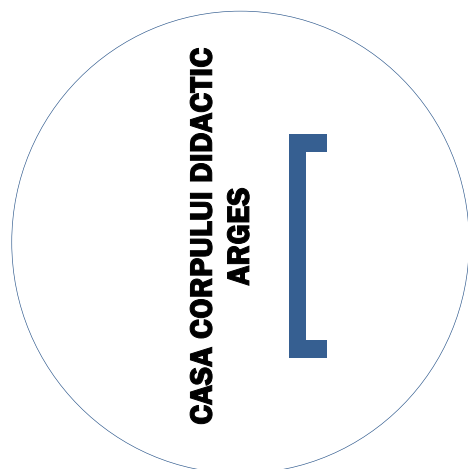
vin mai repede în contact cu conținutul lecturii. De asemenea discurile sau CD-urile cu povești îi atrag în mod deosebit.

Lecturile citite sunt notate pe caiet sub formă de scheme. Aceasta permite realizarea unei clasificări a elevilor. Cei care citesc mai mult se situează pe primele locuri iar la sfârșitul anului școlar vor primi o diplomă. Astfel crește interesul celor care citesc mai puțin sau uită să citească. Rezultatul acumulărilor pe parcursul orelor de opțional se poate concretiza în compunerea de poezii sau scurte povestiri care sunt adunate la sfârșitul anului școlar în revista clasei.

Bibliografie:

1. *** (2006), *Învățământul primar*, Nr.4, Ed. Miniped, București;
2. Crăciun, Corneliu: *Metodica predării limbii române în învățământul primar*, Ed. Emia, Deva, 2001;
3. Cornea, Paul: *Introducere în teoria lecturii*, Ed. Minerva, București, 1988;
4. Goia, Vistian: *Didactica limbii și literaturii române pentru gimnaziu și liceu*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 2000;
5. Pamfil, Alina - *Didactica limbii și literaturii române*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 2000;
6. Nuță, Silvia - *Metodica predării limbii române în clasele primare, vol. I și II*, Ed. Aramis, 2000, București;
7. I. Șerdean - *Metodica predării limbii române în învățământul primar*, E.D.P București, 1988.

prof. înv. primar Vasilescu Bianca Georgiana
prof. înv. primar Bajan Nicoleta

CARTEA- UN PRIETEN CREDINCIOS, DE NĂDEJDE

„Cartea reflectă ca o oglindă lungul șir de secole al vieții omenirii, istoria luptei sale pentru existență, pentru un viitor mai luminos, suferințele, bucuriile, înfrângerile și biruințele sale toate. Iubiți cartea, îngrijiți-o și citiți cât mai mult. Cartea ne este prieten credincios, de nădejde.” (G. F. Morozov)

Ca mijloc de educare a omului, cea mai înaltă menire a cărții este cea instructiv-educativă. Transmiterea sistematică și completă a cunoștințelor nu se poate face decât prin intermediul școlii, al cărților școlare. Întrucât lectura este un eveniment al cunoașterii, studiul cărților de către elevi impune organizare, îndrumare și

supraveghere. În condițiile educației permanente, școala are misiunea de a-i înarma pe copii cu deprinderi temeinice de autoinstruire și autoperfecționare prin intermediul tuturor mijloacelor și în primul rând prin mijlocirea cărții. Școala trebuie să formeze un lector competent dar și un cititor care să-și formeze gustul propriu pentru lectură, astfel încât să fie un cititor activ pe tot parcursul vieții. Dar nu numai manualele școlare au funcție instructivă. Orice carte ne învață câte ceva.

Cartea trebuie să devină prietena copilului de la cea mai fragedă vârstă. Ea îl ajută să parcurgă căile cunoașterii, de la concret la abstract, de la intuiție la reprezentare și fantezie. Cu ajutorul ei, copilul intră în posesia numeroaselor instrumente care îi pot satisface dorința de a descoperi realitatea înconjurătoare, ea însăși fiind o lume. Copilul are nevoie să fie înconjurat de cărți încă din primele luni de viață. El cunoaște personaje implicate în diverse situații și nutrește sentimente față de acestea datorită mamei, care-i va citi de la o vârstă fragedă. Mai târziu va descoperi lumea minunată a cărților cu propriii săi ochi, apoi va putea să înțeleagă mai ușor ce se întâmplă în jurul lui. Pentru ca apropierea de carte să devină o deprindere zilnică, iar plăcerea de a citi să fie o necesitate dorită și trăită, e potrivit ca familia să se implice activ în apropierea copilului de miracolul cărții, încă înainte de a ajunge la școală. Familia constituie primul mediu de viață socială și culturală, iar prin valorile pe care le transmite copilului îi asigură premisele dezvoltării sensibilității și a curiozității științifice. După aceea, în primii ani de școală, învățătorul trebuie să continue dezvoltarea acestor valori, să trezească interesul pentru citit și să îndrume în așa fel elevul, încât lectura să devină o deprindere statornică, cu caracter permanent. Din cărți, copiii află multe lucruri despre viața animalelor și a micilor vietăți, o lume misterioasă, nouă și interesantă. În afara cărții nu poate fi concepută azi o cultură sistematică a individului și implicit a societății. O carte o citești când vrei, cum vrei și ori de câte ori vrei. Acest prieten tăcut îți oferă ori de câte ori ai nevoie un răspuns la fiecare întrebare și îl repetă cu răbdare până când l-ai înțeles.

Alegerea potrivită a cărților duce la formarea interesului pentru lectură. Ele trebuie să fie potrivite cu vârsta, preocupările și preferințele elevului. Pentru a-i determina pe elevi să devină cititori pasionați este necesar să se formeze, cu răbdare, gustul pentru lectură. Uneori mediul familial influențează atitudinea față de lectură. Dacă elevul a văzut că părinții, frații nu citesc o carte, el de ce să citească? De aceea obiectivul principal este trezirea interesului elevilor pentru lectură, în general. Alegerea cărților potrivite este un prim pas. Al doilea pas

și tot atât de important este deprinderea lecturii, obținerea eficienței ei maxime în urma citirii unei cărți. Lectura elevilor este un act intelectual esențial, care trebuie îndrumat și supravegheat de școală și familie. Pentru ca apropierea de carte să devină o deprindere zilnică, iar plăcerea de a citi – o necesitate dorită și trăită, e potrivit ca și familia să se implice activ în apropierea copilului de miracolul cărții, încă înainte de învățarea alfabetului.

Există factori care determină lectura elevilor: particularitățile de vârstă și psihice, preferințele lor, climatul familial, care pot transforma lectura într-o necesitate, o delectare sau nu. Când gustul pentru lectură este format din primii ani de școală, acesta rămâne pentru toată viața, o obișnuință utilă. Gustul pentru lectură nu vine de la sine, ci se formează printr-o muncă a factorilor educaționali (familia și școala), un efort caracterizat prin răbdare, perseverență, continuitate, voință. Este cunoscut faptul că încă de la vârsta preșcolară atât familia, cât și grădinița depun eforturi pentru a influența universul copilăriei prin basme, povești și poezii. Această dificilă muncă e situată la nivelul superior, în primele clase ale școlii. Perioada de formare a gustului pentru citit coincide cu cea când se pun bazele acestuia, în clasele pregătitoare și I-IV. Elevului mic trebuie să i se trezească curiozitatea spre lectură, să i se cultive interesul spre cunoaștere. Ca să-și îndeplinească rolul său formator, lectura cere muncă organizată de îndrumare și evaluare. Folosind caracterul divers al lecturii, învățătorul trebuie să dezvolte gusturile și înclinațiile, să-i atenționeze pe elevi asupra operelor cu importanță deosebită și să coreleze lectura cu celelalte obiecte de învățământ și cu evenimentele curente. Lectura în afara clasei lărgeste orizontul cunoștințelor primite în clasă. Este foarte important ca învățătorul să știe care sunt formele de îndrumare a lecturii în afara clasei. Forma cea mai cunoscută și cea mai des folosită în această activitate este povestirea. Cei care au citit, povestesc în clasă lectura citită. Se completează conținutul povestirii de către mai mulți copii. În ora de lectură elevii se întrec în a povesti cât mai mult și mai frumos, fapt care antrenează și pe cei mai puțini dornici de lectură. Tot ca o activitate atractivă care se poate desfășura pe marginea unui text citit este completarea unei fișe de lectură. Acesta poate cuprinde mai multe aplicații pe textul citit, cum ar fi: numirea titlului textului, a autorului, a personajelor principale/secundare, pozitive/negative etc., morala textului (dacă e cazul), realizarea unui desen reprezentativ, extragerea unor expresii frumoase, caracterizarea personajului preferat și multe altele. Ce înseamnă lectura bine îndrumată? Înseamnă accesibilitate, genuri și specii literare adecvate, limbajul folosit de autor.

Pentru ca o lectură să fie accesibilă școlărilor ar trebui să ținem cont cel puțin de următoarele aspecte:

- ❖ mărimea textului (potrivit cu vârsta cititorului);
- ❖ număr corespunzător de mesaje (mai mic la clasele I-II);
- ❖ număr mai mic de acțiuni (pentru a fi reținute);
- ❖ texte în care să nu predomină descrierile (sunt mai greu de înțeles).

Referitor la genurile și speciile literare, potrivite sunt textele narative, care abordează teme din sfera de cunoștințe a copiilor (lumea fantasticului în care binele învinge răul, este mult îndrăgită). Nici textele lirice, în special cele în versuri, nu trebuie neglijate pentru că oferă modele de exprimare, trezesc sentimente și emoții.

Referindu-ne la *limbajul folosit* de autor, vom fi atenți la arhaisme și regionalisme care fac lectura mai dificilă și mai greu de înțeles.

Pentru ca lectura să devină *mai motivantă*, există câteva principii considerate esențiale:

- ❖ să fie interactivă (cititorul intră în dialog cu textul);
- ❖ să aibă un scop pe care elevii să-l poată identifica (plăcere, cunoaștere etc.);
- ❖ să fie centrată pe sensurile pe care un text le poate genera;
- ❖ să fie încurajată.

Nu trebuie ignorate radioul, televizorul sau calculatorul, dar spre deosebire de aceste surse informaționale și de culturalizare trebuie să spunem că nimic nu poate înlocui cartea. Piesa de teatru, filmul, emisiunile radio și televizorul ne impun un ritm de urmărire, înțelegere, ne împiedică să insistăm asupra unor momente care ne-au interesat sau care ne-au plăcut mai mult. O carte te trimite și la alte cărți și ele toate formează baza trainică a culturii noastre. O altă formă de îndrumare a lecturii în afara clasei o constituie formarea bibliotecii de clasă, precum și a bibliotecii personale acasă. Cea dintâi se realizează cu cărți aduse de

copii și învățător, se fixează un bibliotecar elev și apoi se procedează la împrumutarea cărților.

Ghicitorile literare sunt mijloace atractive ce-i invită pe copii la lectură. Acestea se pot desfășura astfel: se citește un fragment și se cere elevilor să indice în ce operă au găsit acest

Oricum s-ar desfășura o oră de lectură, nu trebuie ignorate cerințele psiho-pedagogice care determină eficiența în dirijarea procesului de însușire a tehnicii lecturii. Dintre aceste cerințe mai importante menționăm:

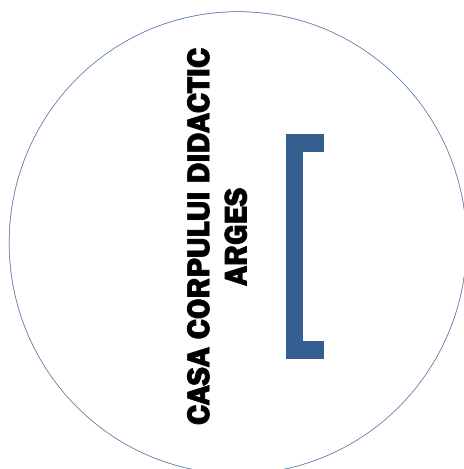
- ❖ asigurarea unei permanente interferențe între toate componentele studiului limbii române la clasele I-IV;
- ❖ corelarea conținuturilor cu obiectivele psihopedagogice și cu cele specifice;
- ❖ selectarea și dezvoltarea volumului de informații;
- ❖ definirea clară a obiectivelor operaționale urmărite pe parcursul activității;
- ❖ utilizarea celor mai potrivite metode și procedee în realizarea obiectivelor propuse;
- ❖ concordanța deplină dintre obiectivele, conținuturile, strategiile didactice și posibilitățile de învățare proprii elevilor de această vârstă.

„Lectura – spunea istoricul N. Iorga – joacă un rol important în viața copiilor, un rol mai mare decât în viața celor vârstnici. Cartea citită în copilărie rămâne prezentă în amintire aproape toată viața și influențează dezvoltarea ulterioară a copiilor. Din cărțile pe care le citesc, copiii își formează o anumită concepție asupra lumii, cărțile formează la ei anumite norme de conduită.”

Bibliografie:

1. Alexandru Gheorghe, Lecturi literare pentru ciclul primar – îndrumător metodic pentru învățători, părinți și elevi, Editura „Gheorghe Alexandru”, Craiova, 1995
2. Învățământ primar, volumul I/1991, Culegere metodică destinată cadrelor didactice care predau la clasele I-IV, București, 1991
3. Constantin Cucuș- Pedagogie, Editura Polirom, Iași , 2006, pag. 76

prof. Ionela Vlad, Școala Gimnazială TRAIAN
prof. Cătălin Otobîcu, Școala Gimnazială TRAIAN

CARTEA, DEPOZIT AL INTELIGENȚEI OMENEȘTI

Cartea reprezintă cel mai complet depozit al inteligenței omenești, înmagazinând în filele ei cunoștințe, sensibilitate, fapte pe care le păstrează intacte un timp nedefinit. Uitate între file de sute de ani, par moarte, dar noi le putem învia dezvăluind o lume nebănuită. O carte o citești când vrei, cum vrei și ori de câte ori vrei. Acest prieten tăcut îți oferă ori de câte ori ai nevoie același răspuns fidel la fiecare întrebare și-l repetă cu nesfârșită răbdare până ce l-ai înțeles. Cartea este atât de înțelegătoare, încât atunci când n-ai înțeles-o nu se supără, nu jignește, te așteaptă să revii. Cartea este învățătorul care te conduce la bine, te face să te bucuri, să râzi și să plângi. O carte te trimite la alte cărți și toate împreună formează baza trainică a culturii noastre. Toate celelalte mijloace de răspândire a cunoștințelor rămân subordonate cărții și subordonate vor rămâne oricât de mult se vor înmulți și perfecționa procedeele tehnice.

Limba română, ca limbă maternă și ca obiect de studiu, ocupă locul central în ansamblul general de pregătire a elevilor, fiind principalul mijloc de comunicare și de informare.

Prin toate compartimentele ei, limba română își aduce contribuția la dezvoltarea gândirii și la modelarea sentimentelor, asigurând școlarului suportul evoluției intelectuale, precum și posibilitatea integrării în viața socială.

Obiectivul central al studiului limbii și al literaturii române în învățământul primar este dezvoltarea competențelor elementare de comunicare, orală și scrisă, precum și familiarizarea copiilor cu texte literare și nonliterare, semnificative din punctul de vedere al vârstei. Se urmărește totodată structurarea la elevi a unui ansamblu de atitudini și de motivații care vor încuraja și sprijini ulterior studiul limbii și al literaturii române.

Curriculum-ul actual prevede la disciplina limba română un număr de 5 –7 ore pe săptămână. Învățătorului

i se atribuie o sarcină deosebită. El trebuie să fixeze numărul de ore săptămânal. În fixarea numărului de ore, învățătorul trebuie să pornească de nivelul clasei cu care lucrează, de la posibilitățile colectivului de elevi în asimilarea curriculum-ului de bază. Tot învățătorul este acela care, în urma unei analize responsabile a nivelului deprinderilor de folosire a limbii și literaturii române, își stabilește tipul de activitate pe care o desfășoară (citire, lectură, comunicare). Programele și manualele noi oferă posibilitatea de a studia un text literar în 3 – 4 ore. Important este ca învățătorul să-și fixeze clar și corect ce lucrează în fiecare din aceste ore.

Familiarizarea elevilor cu cititul presupune în primul rând însușirea tehnicii cititului, iar apoi învățarea instrumentelor muncii cu cartea, a tehnicilor de folosire a cărții, ca mijloc de autoinstruire.

În domeniul citirii, obiectivul de bază rămâne consolidarea deprinderilor de citire corectă, fluentă, conștientă și expresivă.

Citirea corectă înseamnă citirea care se face fără omisiuni, înlocuiri sau inversări de silabe ori litere, fără repetări sau sunete – parazite ce umplu pauzele mari dintre cuvinte. Citirea corectă este clară și poate fi urmărită și înțeleasă de cei care ascultă.

Citirea fluentă este o citire care curge continuu, fără sacadări, poticneli sau întreruperi. Viteza citirii trebuie să se dezvolte paralel cu viteza înțelegerii. Este necesar ca, pe bază de exerciții, să se ajungă la situația ca viteza normală a citirii elevilor claselor a III- a și a IV- a să corespundă cu ritmul vorbirii lor.

Citirea conștientă presupune înțelegerea celor citite, lucru demonstrat de putința reproducerii conținutului citit, pe baza unor întrebări. Înțelegerea sensului cuvintelor este o condiție importantă a realizării citirii conștiente. Nu se renunță la citirea explicativă, prin care se asigură însușirea textului citit. Un obiectiv

important rămâne dezvoltarea vocabularului prin explicarea unor cuvinte noi întâlnite în text, folosirea lor în structuri lingvistice diverse și evidențierea situațiilor în care cuvintele capătă sensuri noi. La clasa a III- a elevii pot fi conduși să sesizeze și valorile artistice ale textului, prin procedee didactice corespunzătoare.

Metodologia lecțiilor de citire urmărește nu numai formarea deprinderilor de citire, ci și consolidarea acestora până la citirea expresivă. Citirea expresivă se bazează pe însușirea tehnicilor de citire ca urmare a unor exerciții susținute. Realizarea unei citiri expresive implică toate celelalte calități ale citirii: corectă, conștientă, fluentă. Ea se bazează, în primul rând pe modelul oferit de învățător și pe alte surse de influențare.

Lucrul cu cartea este de neîndoielnic pe parcursul școlarizării. Este necesar să-l apropiem pe copil, în mod conștient de universul cărții. El trebuie să simtă bucuria lecturii, fiecare carte fiind „o călătorie prin suflete, gânduri și frumuseți” (Mihail Sadoveanu).

Ce trebuie să citească elevul ?

- a. textele din manual;
- b. lecturi suplimentare.

Pentru a- i familiariza pe elevi cu instrumente ale muncii cu cartea, trebuie apelat la o metodă ce urmează calea parcursă de cititorul cu experiență atunci când citește. Această metodă este lectura explicativă. Ea este o îmbinare a lecturii (a cititului) cu explicațiile necesare, împreună ducând la înțelegerea mesajului textului.

Etapele sau componentele lecturii explicative prin care se face receptarea mesajului textului sunt următoarele:

- citirea integrală a textului;
- citirea pe fragmente și analiza acestora;
- întocmirea planului de idei a textului;
- conversația generalizatoare;
- reproducerea textului pe baza planului;
- citirea de încheiere.

Procesul familiarizării elevilor cu tehnicile muncii cu cartea trebuie să includă și formarea capacității de a folosi aceste tehnici potrivit genului și speciei careie îi aparține fiecare operă citită. Faptul că textele de citire sunt atât de variate nu trebuie să ducă la concluzia că pentru fiecare din ele trebuie căutată o metodă nouă, nici măcar că fiecareia trebuie să- i corespundă o anumită structură metodologică. Metoda rămâne aceeași: lectura explicativă.

Procesul familiarizării elevilor cu cititul se realizează într- o perioadă relativ lungă, dacă avem în vedere faptul că această deprindere nu se rezumă la simpla descifrare a unui text.

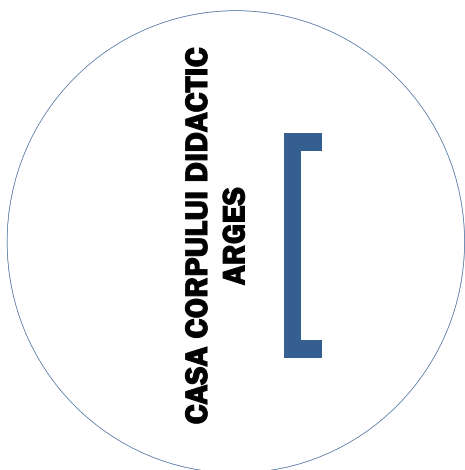
Realizarea actului cititului presupune cunoașterea unor tehnici de lucru corespunzătoare, care să permită celui ce citește să se orienteze în text, să desprindă multiple valențe ale acestuia. Formarea și dezvoltarea capacității elevilor de a se orienta într-un text citit este o sarcină esențială a învățământului primar. Însușirea tehnicii cititului este subordonată sarcinii de a- i învăța pe elevi cum să folosească manualul, în general cartea, cu alte cuvinte, de a- i învăța cum să înțeapă.

Pentru realizarea justă a organizării și îndrumării lecturii elevilor se impune o colaborare strânsă între școală și familie. Este necesar să se ia în discuție problema lecturii elevilor și să se scoată în evidență imensul rol al lecturii în formarea personalității copilului, să se dea îndrumări despre ce și cum trebuie să citească copiii, spre a- i ajuta să înțeleagă ceea ce citesc și a le dezvolta interesul pentru lectură.

Bibliografie:

- Silvia Nuță, *Metodica predării limbii române în clasele primare*, Ed. Aramis, București, 2000;
- Eugenia Șincan, *Îndrumător pentru învățători, părinți și copii*, Ed. Gh. Alexandrescu, Craiova, 1993.
- Cornea, Paul: *Introducere în teoria lecturii*, București, Editura Minerva, 1988

prof. inv. primar Vlăsceanu Carmen, Șc. Gim. „Mircea cel Bătrân” Pitești

CARTEA, LECTURA, BIBLIOTECA... O CĂLĂTORIE SPRE COMUNICARE ȘI CUNOAȘTERE, PRIMII PAȘI SPRE CULTURĂ

Cât de frumos se naște o pasiune – **pasiunea pentru carte!**

“Mi-am început viața – spune Jean Paul Sartre – așa cum, fără îndoială, o voi sfârși: în mijlocul cărților.” Scriitorul, de mai târziu, a întâlnit pentru întâia oară cărțile în biblioteca bunicului său și venerase aceste “pietre înălțate” pe care nu știa încă să le citească.

De-a lungul timpului cartea a constituit și va constitui un admirabil instrument de cultură, pus în slujba progresului civilizației. Cartea și publicațiile au devenit suportul fizic al unei memorii sociale care s-a dovedit eficace vreme îndelungată.

“Lectura este, pentru omul modern, un viciu sau o osândă. Citim ca să trecem examenele, să ne informăm sau citim din profesiune. Mă gândesc însă că lectura ar putea implica și funcții mai nobile, adică mai firești. Ar putea, de pildă, să ne introducă în anotimpuri, să ne reveleze ritmurile din-afara noastră...”

În societatea modernă numeroase activități ne solicită în mod constant. Cum să găsim timpul necesar lecturii cu efortul de înțelegere și memorare pe care-l implică? De obicei ne plângem de lipsa de timp și de indisponibilitate intelectuală.

Din nefericire, foarte des vedem sau aflăm că tinerii se îndepărtează de cartea din bibliotecă. Dar, îndrăznim să credem și să sperăm că nu se îndepărtează de lectură. Într-o lume care nu mai are răbdare să stea cu o carte în mână, pentru o generație în continuă agitație există alternative – **e-bookurile** sau **audiobookurile**.

Pasiunea imaginii și a sunetului își dispută întâietatea în viața omului modern cu cea a **cărții**. Așadar nu depinde decât de cititor sau de doritorul de lectură, avid de informație, să aleagă varianta de lectură. Iar dacă mai este nevoie de motive pentru a îndemna copilul la lectură putem specifica doar că ea

ne este „hrană pentru suflet și pentru minte”, ne poartă prin lumi reale sau imaginare, ne îndeamnă la visare, ne dezvoltă imaginația și ... putem continua.

Lectura – “...spun că-i o călătorie, pentru că atunci când citești e ca și cum te-ai plimba printr-o poveste, iar poveștile sunt un fel de țări străine locuite de ființe pe care nu le întâlnești zilnic pe stradă.” (Vlad Zografi - Jurnal de lectură din manualul de Limbă și literatura română pentru clasa a 3-a, ed. Intuitext).

Datorită specializării disciplinelor moderne, lectura nu este doar informațională ci folosită pentru dobândirea unor cunoștințe, cu participarea întregii noastre făpturi, cu gândurile, cu sensibilitatea, cu temperamentul și implicit cu caracterul fiecăruia.

Personalitatea noastră e modelată prin lectură; astfel, cartea devine și un instrument în sprijinul promovării individuale.

Rolul și importanța povestirilor adultului în instruirea și educarea copiilor sunt de mult cunoscute. Încă din antichitate, Aristotel le recomanda ca mijloace însemnate și potrivite primei copilării pentru că le plac copiilor și nu-i obosesc.

Școala apare, totuși, ca o formă de constrângere, în timp ce biblioteca este expresia voinței proprii de cunoaștere. Școala ocupă o durată limitată din viața individului, în timp ce biblioteca i se alătură întregii vieți. Școala - impune, biblioteca - oferă. Dar cele două forme nu trebuie abordate separate, ele sunt structuri fundamentale în pașii spre cunoaștere.

“Lectura este un proces permanent reactiv, în modalități diferite și, în fapt, profund creativ...nu ne putem imagina o comunicare mai eficientă în teritoriile cunoașterii fără bibliotecă”.

Colecționarea documentelor, oraganizarea, păstrarea și utilizarea lor au răspuns nevoii de comunicare

la nivelul la care această nevoie a fost înțeleasă și satisfăcută în diverse epoci. Chiar și acum când fenomenul de comunicare s-a diversificat și s-a amplificat bibliotecile au misiuni fundamentale comunicaționale. Capacitatea bibliotecilor de a se reconsidera și de a se remodela e mereu în creștere oricâte alte priorități își mai propune societatea.

A apărut conceptul de **bibliotecă hibridă** ca urmare a dezvoltării – în toate categoriile de biblioteci – a unor servicii de documentare și de asistare a cercetării bazate pe tehnologiile informării și comunicării, care se adaugă activităților tradiționale axate pe tipărituri și pe contactul direct cu publicul. Au apărut, și la noi, Centrele de Documentare și Informare, un loc privilegiat care dezvoltă practici de lectură diversificate; structuri infodocumentare moderne cu scop bine definit, adaptate noilor cerințe ale societății cunoașterii.

Prin apariția tehnologiilor I.T. domeniul biblioteconomic a câștigat enorm și convingător, cea mai importantă performanță tehnologică fiind digitizarea – **biblioteca digitală**. Odată cu aceasta apare și conceptul de **cultură informațională**, iar **cititorul** se transformă în **utilizator**.

Biblioteca digitală oferă servicii bazate pe noile tehnologii de informare, iar utilizatorii sunt instruiți pentru regăsirea informației căutate în timpul el mai scurt posibil. Managementul colecțiilor, fondurilor destinate achizițiilor se orientează spre baze de date și servicii online.

Astfel, managementul infodocumentar se află în zona cea mai largă a comunicării universale.

Astăzi, bibliotecile sunt din ce în ce mai mult percepute ca niște „rezultate complexe ale unor fenomene complexe...care transformă informația în cunoaștere și cunoașterea în înțelepciune”.

Privite ca instrumente ale comunicării, bibliotecile nu sunt niciodată un capăt de drum.

După cum cinematografia n-a ucis teatrul și televiziunea n-a eliminat cinematograful, tot așa tehnicile audio-vizuale de comunicare nu vor putea elimina lectura și biblioteca.

Bibliotecarul de azi nu mai este un simplu intermediar al unui document, lui îi revine rolul de manager al cunoașterii și implicit de formator ajutând utilizatorii să-și găsească și să utilizeze eficient resursele informaționale.

„O bibliotecă fără bibliotecari este ca o casă nelocuită”, spunea Nicolae Iorga la începutul secolului al XX-lea.

Bibliografie:

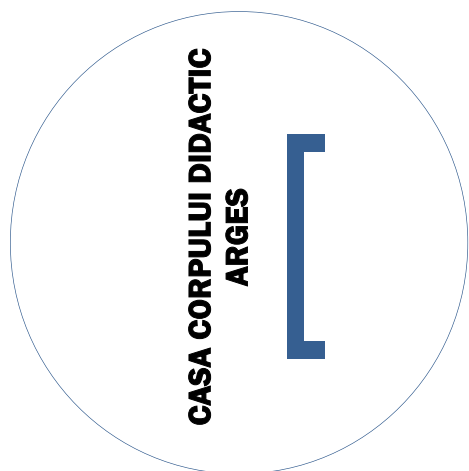
Eliade Mircea. Fragmentarium, București, Editura Humanitas, 2008.

Scorțeanu Viviana. Să învățăm să citim rapid, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1979.

Stoica Ion. Bibliotecile în universul comunicării, Cluj-Napoca, Editura Eco Transilvan, 2016.

Stoica Ion. Criza în structurile infodocumentare. Sensuri și semnificații contemporane, Constanța, Editura Ex-Ponto, 2001.

prof. doc. Monica Morăreasa, Școala Gimnazială Alexandru Davila Pitești

ROLUL BIBLIOTECII CCD ARGEȘ ÎN COORDONAREA METODOLOGICĂ

Biblioteca școlară este compartimentul specializat al cărui scop principal este de a constitui, a organiza, a prelucra, a dezvolta și a conserva colecții de

cărți, publicații periodice, alte documente specifice și baze de date, pentru a facilita utilizarea acestora de către beneficiari în scop de informare, cercetare, educație sau

recreere.

Conform Ordinului Nr. 5556 din 7 octombrie 2011 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a bibliotecilor școlare și a centrelor de documentare și informare, coordonarea bibliotecilor școlare revine Casei Corpului Didactic:

ART. 47 Bibliotecile școlare sunt coordonate, la nivel local, de către directorul unității de învățământ și consiliul de administrație. Coordonarea metodologică a bibliotecilor școlare revine casei corpului didactic, la nivel județean, iar la nivel central, Bibliotecii Naționale Pedagogice "I. C. Petrescu", respectiv Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului.

Misiunea bibliotecii școlare este de a asigura elevilor și cadrelor didactice accesul la informație și documentație, de a susține procesul instructiv-educativ de participare la dezvoltarea competențelor-cheie ale elevilor.

Anual bibliotecile școlare trimit către biblioteca CCD Argeș raportul de activitate pentru anul școlar încheiat. Astfel, din aceste rapoarte a reieșit că rezultatele obținute în urma desfășurării activităților de promovare a lecturii în școli au răspuns așteptărilor. Activitățile au avut un mare succes, mulți dintre participanții la întâlniri au început să se implice mai activ în viața bibliotecii și să participe la activități în mod benevol și au venit cu idei

noi. Bibliotecarii urmăresc să adopte politici care să contribuie la promovarea bibliotecii dar și a școlii dezvoltând creativitatea și inovația contribuind astfel la creșterea bunăstării comunității.

Activitățile de promovare/popularizare a bibliotecilor și implicit a activității bibliotecarului au constat în: expoziții de carte, simpozioane, stimularea interesului pentru lectură, organizare de studiu în bibliotecă, desfășurarea activității pe platforma Google Classroom, crearea de pagini de Facebook ale bibliotecilor, utilizarea bibliotecii virtuale de materiale didactice ce include și platforma de creare conținut cadre didactice, popularizarea expozițiile de carte și a fondului de carte, promovarea ideii de cultură a informației, a lecturii și educației nonformale, asigurarea accesului la resurse informaționale, servicii și facilități pentru satisfacerea necesității de lectură.

Măsurile propuse pentru ameliorarea activității în bibliotecă sunt alocarea de fonduri pentru achiziția de carte, calculatoare și soft de bibliotecă și o mai bună promovare în mediul online.

prof. doc. Mirela Sufariu, Casa Corpului Didactic Argeș

Supliment Revista Catedra - editie online

Redacția suplimentului revistei CATEDRA

Coordonator revistă:

Prof. Ana BADEA, director CCD Argeș

Membrii colectivului de redacție:

prof. doc. Mirela Mariana ȘUFARIU, bibliotecar CCD Argeș

Valentina Marilena ANDRONE, informatician CCD Argeș

Tehnoredactare, machetare:

Mirela ȘUFARIU

Coperta și design:

Valentina Androne

Responsabilitatea asupra conținutului articolelor și a dreptului de publicare a fotografiilor revine în exclusivitate autorilor!